

BURMESE CLASSIC

အနံ့

အေးတက္ကသိုလ်

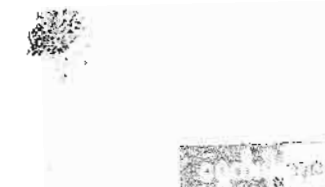
မှန်အိမ်ကြည်ရဲ့ မိခင်

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၆၆/၂၀၀၂ (၃)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - /၂၀၀၂ (၃)
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၂
- သုတ်အဝသု - ဦးတင့်လွင် (သော်ကစာပေ)
- ၆၀၅၊ သုဓမာလမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်။
- မျက်နှာဖုံးခွင့် - ဦးဇော်မြင့်ဝင်း (ကာလာနုပုံနှိပ်တိုက်)
- အမှတ် ၁၈၄ ဘီး၊ ၃လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ဖန်းချို / ဦးစိုင်း - နီဂိုဦး / ကိုယ်သီး
- စီစဉ်ထုတ်လုပ်သူ - ကိုထောင်ဗိုလ် (ရွှေထီးမိုးစာပေ)
- အုပ်စု - ၅၀၀
- ဝန်ရုံး - ၃၅၀ ကျပ်

မြလွန်းချို(ဆေးတက္ကသိုလ်)

မုန်အိမ်ကြည်ရဲ့မီးခဲ

အပုတ် ၂၀၂၊ ၃လမ်း(အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းပြိုနွယ်၊ ရန်ကင်း
 ပုန်း- ၂၀၆၃၄၅

- * ထီးမိုးပေးသူတစ်ယောက်အကြောင်း
- * ညီမျှခြင်းတစ်ခုရဲ့ဈာပန
- * နောင်ကြိုးများနှင့်ချစ်ခြင်း
- * အိပ်မက်ဖန်ဆင်းရှင်
- * မှန်အိမ်ကြည်ရဲ့မီးစာ
- * အနားမဲ့သမုဒ္ဒရာ

မှန်အိမ်ကြည်ရဲ့ မီးစာ

“ဝန်ခံချက်”

တစ်ခုတစ်ယောက်မို့ အဖြစ်အပျက်များကို စိတ်နှလုံးထပ်တူ ခံစားနေရပါသည်။
မည်သူ့ကိုမျှ ထိခိုက်နှစ်နာစေလိုခြင်းမရှိသည်။ စာရေးသူ၏စေတနာဖြစ်ပါသည်။

ပြဇာတ်ချုပ် (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ဇာတ်ကောင်များပြုစုပေးသော သူငယ်ချင်းအဖွဲ့ဝင် (နိုင်အောင်အောင်) အား
ကျေးဇူးတင်လျက်

“ပုထုဇာန်”

ဂုဏ်မောတယ်
 တစ်ကိုယ်စာ ဣစ္ဆာရုံလှိုက်တဲ့ အိမ်မိုး ကိုက
 သူ့အတ္တတွေ သူပြန်စား လိုက်သလို
 တစ်ခုတစ်လျား သာ ဆွဲပေစော
 အသား ဟာ တက်နေတဲ့ ဘဝတစ်ကွက်ဆင်
 ကော်ဝတ်စား ချေး ချွတ်
 ပေါင်းတင်ဖြင်း ခုမီး စာကိုဖြင့်
 အန်ဖတ်ညိုစိုစွေရဲ့ သေဒုတစ်ခွင်မှာစော
 ဒုဂုဏ်း ----- ဒုဂုဏ်း
 အဲဒါပါပဲကွယ်
 ကောင်း ကင်သစ်ဆီဖြေး ထွက်ခါမှ
 ပါးဖြား ချိတ်တန်း လန်း ခုဉာဏေ
 အိမ်ပြန်နောက်ကျသူ့နောက်
 တကောင်ကောင်လှိုက်
 အိမ်မှာ သမား မိုးကျ ချွေ့နှင်ခင်း
 ဂုဏ်မချန်ချင်စမ်း ပါခဲ့လေ
 အရှင်လတ်လတ်ကြီး ဆိုရှင်ပဲ
 ရား ခွင်ပေး သင်တယ်
 ဘာပဲပြစ်ပြစ် .....

အေးစာကူ (အေးစာကူအိုက် - ၂)

မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘဝမှာ အချိန်နှစ်ချိန်နဲ့ပဲလုံးထွေး
 ကုန်ဆုံးရတယ်... တစ်ချိန်က မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေနဲ့ မိသားစု
 ဘဝမှာ နေတဲ့အချိန် နောက်တစ်ချိန်က အိမ်ထောင်ရေးမှာ ကုန်ဆုံးတဲ့
 အချိန်ပေါ့... အဲဒီနှစ်ချိန်လုံး စိတ်ချမ်းသာရတဲ့ဘဝမျိုးကို လိုချင်
 တယ်... ငါလိုချင်ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုန်အိမ်ကြည့်နဲ့ တူတဲ့အချစ်ကို
 သနားစိတ်နဲ့ ကြည့်မိတဲ့ခဏ... ငါ... ဝီ... စာဖြင့်သွားခဲ့တာ
 ပါပဲ... မမရယ် မီးစာဆိုတာ အလင်းရောင်ရဖို့ ငါကတော့ တစ်သက်လုံး
 သူရင်ခွင်ထဲမှာ အမှောင်တွေဖက်ပြီး အိပ်မက်ခဲ့ရပြီ။ အပြင်က
 ကြည့်ရင်တော့ မီးလင်းနေတဲ့ပုန်အိမ်လေးက ချစ်စရာလေးပဲ... ဒါပေမဲ့
 မီးစာရဲ့နာကျင်မှုကို ဘယ်သူမှ မသိနိုင်သလိုပဲ။ ကိုယ်ချစ် တယ်လို့ထင်တဲ့
 လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့မိန်းမ တစ်ယောက်က သဝန်တိုတာကို
 ခါးခါးသီးသီးနဲ့ မုန်းပြီးတော့ အိမ်ထောင်ပျက်သွားဖို့ သောကကြီးကို
 ကျောပိုးပြီး... ငါနာတယ်သိလား။ ငါက ပုန်အိမ်ထဲကမီးစာ
 လို့ပါပဲ... အဲဒီလိုပုန်းသိရင် ငါအိမ်ထောင်မပြုခဲ့ပါဘူး။
 သဝန်တိုတာခံရတဲ့ ဘဝလောက် သိက္ခာတရားကိုထိပါး
 ဖောက်ကားခံရတာမရှိဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ငါသိပြီ။ အိမ်ထောင်ပြု
 သိုက်တဲ့အတွက် မိန်းမတစ်ယောက်က အရှေ့ခွဲလဲခံလိုက်ရတာပဲ။ လုံးဝတို
 ခြောင်းလဲပစ်လိုက်ရတာပဲ။ ကိုယ်မိုင်အခွင့်အရေးတွေကို ယောက်ျား
 တစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲမှာ စာချုပ်တစ်ခုနဲ့ အဆုံးရှုံးခံ လိုက်ရတာပဲ...
 ဘာစာချုပ်လဲဆိုတော့ လက်ထပ်စာချုပ်လေ...

“နိဒါန်း”

ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ၁၉၈၃ခုနှစ် မောင်မယ် သစ်လွင်များ အား ရုက္ခဗေဒဒဂါနမ္မ ကြိုဆိုဂုဏ်ပြုပွဲစာတန်းကို ပြေဖြူရောင်စုံဖြင့် လှအောင်သုံးပြီး ရေးထားသည်။ ခင်နဲ့သိတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး အထက်တန်းအောင်ပြီးတော့ ကွဲသွားကြ တာမို့ ဒီမေဂျာကို ခင့်အပြင် နောက်ထပ်ဘယ်သူတွေ ထပ်လျှောက် ကြသေးလဲ ခင်မသိ။ နယ်ကလာသူမို့ ခင်မှာ လောလောဆယ် တစ်ယောက်တည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ငေါင်တိ ငေါင်တောင်။ မေမေကို သတိရလိုက်တာ။ ခင်က အိမ်မှာတော့ အငယ်ဆုံး။ လက်ရှိတော့ ခင်နားမှာ ဆိုးလို့ရပဲသူငယ်ချင်းဆို၍ တစ်ယောက်မှမရှိသေး။ သိရေတာထဲမှာ ထိုင်နေသော ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေမှ အများကြီး။ ခုချိန်ထိ ခင်နဲ့သိတာ တစ်ယောက်မှမရှိသေး သလိုပင်။ ရွှေဆုံးခွဲ ထောင်စွန်းမှာ ထိုင်နေသောခင်သည် ရုတ်တရက် အနောက်က တစ်စုံတစ်ယောက် စူးစူးနှစ်နှစ်စိုက်ကြည့်တာ ခံရသလိုစိတ်ထဲမှာ ခံစားမိတာမို့ဆက်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

“.....”

ဘယ်သူမှ ဘာစကားမှ မပြောကြသော၊ ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့ကြသော၊ သူစိမ်းနှစ်ယောက်ကြား ဘာမှန်းနာမည်တပ်မရတဲ့ ခံစားမှုသည် ခင်ရင်ဘတ်ထဲကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ စီးဝင်လာခဲ့သည်။ ဒါငါလက်ထပ်ရပဲ ယောက်ျားများလား။ စိတ်ထဲမှာ ပြဋ္ဌာန်း

ထားပြီးသားလို စွဲထင်သွားလေသည်။ လုံးဝရုပ်ရည် ချောမောမှု မရှိသောယောက်ျား။ ဘာဆွဲဆောင်မှုမှလည်းမရှိ။ သို့သော် သူ ခင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး ခင်ကပြန်လှည့်ကြည့်သည်တိုင်အောင် လုံးဝ အကြည့်ကိုရပ်သိမ်းမသွားဘဲ ဆက်ကြည့်နေလေသည်။

အဲဒီအခိုက် ခင်ပခုံးကို ဆက်ခနဲပုတ်တာခံလိုက်ရတာကြောင့် ခင်လန့်သွားပြီး မျက်နှာကရှေ့ဘက် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ငါတို့က တူပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာ . . . ယမင်းရုပ်ပဲ”

“အေးလေ . . . နင်ဘာကိုလှည့်ကြည့်နေတာလဲ”

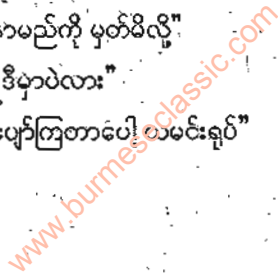
ဆယ်စာန်းတုန်းက ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းလာတက်ပြီး စာမေးပွဲ ဖြေခဲ့သည်။ အဲဒီတုန်းက အဖေငါ့တွေအိမ်နဲ့ကပ်လျက်က အမွှာညီ အစ်မနှစ်ယောက်နဲ့ တော်တော်အဖွဲ့ကျသွားခဲ့သည်။ ခုတော့ သူတို့ကလည်း ဒီမေဂျာကိုပဲလျှောက်ကြပုံရတာမို့ ခင်စိတ် ထဲမှာ ဝမ်းသာသွားသည်။ ခင်က အငယ်ဆုံးမို့လားမသိ။ စိတ်ပျော့သည်။ မှီချင်သည်။ ခုတော့ ဆိုးလို့ရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တက္ကသိုလ်တူတူ တက်ရတော့မှာမို့ စိတ်ထဲမှာ စောစောက အားငယ်တာတွေပျောက် သွားသည်။

“စိစိမာ . . . . . သီသီမာ”

“တော်သေးတာပေါ့ . . . . . ငါတို့ နာမည်ကို မှတ်မိလို့”

“မှတ်မိတာပေါ့ . . . နင်တို့လည်း ဒီမှာပဲလား”

“အေး . . . ငါတို့ပြန်ဆုံတော့ ပြန်ပျော်ကြတာပေါ့ ယမင်းရုပ်”

ခင်ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ညှိတ်လိုက်သည်။

ခင်ကိုသိပ်လှလွန်း၍ သူတို့က ယမင်းရှပ်ဟုခေါ်ကြလေ့ ရှိသည်။

ခင်ကိုယ်ခင်တော့ သိပ်လှတဲ့အမိန့်အစားထဲမှာ မထည့် ထား။ သို့သော်ခင်မှာ ရှမ်းသွေးကြောင့်ပါစင်းသော အသားအရည် ရှိသည်။ မျက်လုံးမျက်ခုံးက နက်မှောင်သည်။ ခင်အရပ်က ငါးပေ ငါးလက်မပွဲ မြန်မာမိန်းကလေး တစ်ယောက် အနေနဲ့ပြင့်သည်။ ဒီလောက်ပါပဲ။ ခင်မှာ တခြားသူတွေထက် ထူးခြားတာ ဘာမှမရှိ။

“နင်ဘာလှည့်ကြည့်နေတာလဲ”

စိစိမာက ခင်ကို စပ်စုသည်။ အမြွှာနှစ်ယောက်အလယ်မှာ ခင်ခဲမှာ အစစ်ဆေးခံရတော့မည်ကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“ဟို . . . နောက်ဆုံးတန်းက လူတစ်ယောက်”

စိစိမာက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“လှပလေးပဲ”

ခင်ထပ်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမရှိတော့။ သူ့နေရာမှာ မျက်နှာခပ်သေးသေး၊ စာကလေးခေါင်းနဲ့ အသားခပ်မည်းမည်း ကောင်လေးတစ်ယောက်က ထိုင်နေသည်။ အရပ်က အနည်းငယ် ပွန်းသိသာသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ခေါင်းတပ်ထားတဲ့အတိုင်း လောကကြီးမှာ ဒီကောင်လေးမမှီမကမ်းတဲ့အရာတွေ အများကြီးရှိဦးမှာပဲဟု ခင်တွေ့ လိုက်မိသည်။

“သူမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို နင်ဘယ်သူ့ကို ကြည့်နေတာလဲ”

“လူတစ်ယောက်ပါပဲ”

“လူမကြည့်လို့ ခွေးမှဒီအတန်းထဲမှာ မရှိတာ”

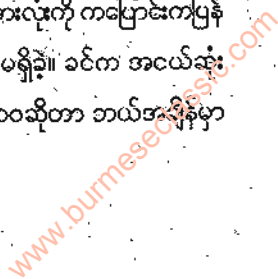
သီသီမာ့စကားက နားထဲကို ကန့်လန့်ခင်လာသည်။ ပြီးတော့ သီသီမာက ခပ်ပုပုကောင်လေးကို ဆက်ပြီးဝေဖန်သည်။

“သူ့ အမေကလည်း . . . ကလေးမွေးတုန်းက ဘာဆေးမှ သောက်ပုံမရဘူး။ သနားပါတယ်ဟယ်။ လူကသာမုတာ ရှိုးကများ သေး . . . နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသေးတယ်။ ကြည့်ရတာ မျက်လုံး တစ်ဖက်များမမြင်ဘူးလား မသိဘူး . . . . အဲသလိုသာ ဆိုရင်တော့ ဒုတ္တပဲ . . . ”

“သီသီမာ . . . ဘာလို့သူ့များကို မှီ ချိုးမျှစ်ချိုးပြောတာ လဲ . . . သနားပါတယ်”

“ယမင်းရုပ် . . . နင်သိပ်သနားတတ်တာပဲ။ ကြပ်ကြပ်သနား ဒုတ္တရောက်မယ်”

အဲဒီအခိုက် ဆရာတွေဝင်လာသဖြင့် စကားစပြတ်သွား လေသည်။ သနားတတ်ခြင်းသည် ခင်ဘဝ ကြိုတင်စီမံထားမှုအားလုံးကို ကပြောင်းကပြန် သွန်ပစ်လိုက်နိုင်ကြောင်း ခင်စိတ်ထဲမှာ သံသယမရှိခဲ့။ ခင်က အငယ်ဆုံး သီသီမာ အမြဲအစီမံခံခံခဲ့ရသူဖြစ် သည်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝဆိုတာ ဘယ်အချိန်မှာ

ဘာဖြစ်ရမယ်ဟု လူတွေ တြိုတင်စီမံထားလို့မရ။ သူ့ဟာသူ ပြဌာန်းထားပြီးသား ဖြစ်လေသည်။ ခင်တို့လူသားတွေ ရှောင်လွှဲလို့မရ။ အဲဒါကို ကံကြမ္မာဟု သတ်မှတ်၍ ရနိုင်လား။ ခင်မယ်။ ကံကြမ္မာကို မယုံကြည်ခြင်း၊ ယုံကြည်ခြင်း အရာရာသည် လူအပေါ်မှာသာအဓိက ပိုတွယ်လျက် ရှိခြင်း အဲဒီကိစ္စအားလုံးသည် ခင်ရဲ့အားနဲ့ချက်ဖြစ်သော သနားခြင်းကြောင့် သိပ်သိသာထင်ရှားသော ယုံကြည်ချက်တွေ ဖြစ်မလာခဲ့။ ခင်က သူတပါးကို သနား၍ ပိုခိုခိုခြင်းသည် နောင်တချိန်မှာ ခင်ကိုယ်ခင် သနားမိတဲ့ အကြောင်းရင်းဖြစ်လာ မှာကိုလည်း ခင်မသိနိုင်သေးချိန်မှာ ခင်သည် သူငယ်ချင်းအုပ်စု ခြောက်ယောက်ထဲတွင် ပျော်ရွှင်ခဲ့သည်။

* * *

အခန်း (၁)

စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး သိမ်းဆည်းပြီးသွားချိန်မှာ ညတစ်နာရီထိုးနေပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေစာရင်းစစ်ရမယ့်အလုပ် ကျန်သေးသည်။ တနေတာအတွက် ရောင်းရငွေ ပြီးတော့ နောက်တစ်ဝတ် အတွက် ဝယ်ရမည့်စာရင်းတွေ လုပ်ရဦးမည်။ စာကြည့်စားစွဲမှာ ထိုင်လိုက်စဉ် ငါဟာတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပဲ ဆိုတာ ခဏသတိရဖြစ်သည်။ သက်ပြင်းမောတစ်ချက်နဲ့အတူ ယမ်းပင်းရုပ်လေးနဲ့တူသော မနက်တ ကောင်မလေးကို သတိရသည်။ ဘဝအမောမှန်သမျှ ဘာမှသိပုံမရသော မျက်ရုံးကြည်ကြည် ကလေးတွေမှာ အားငယ်စိုးရွံ့စိတ် တွေးလွှမ်းနေပြီး ငိုတော့မလို မဲ့နေသော မျက်နှာလေးက ကျွန်တော် အာရုံထဲမှာ ပြတ်ပြတ် ထင်ထင်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်ထက် ကောင်မလေးက ငါ့နှစ်ခြောက်နှစ် လောက်တော့ငယ်မည်။ ကြည့်ရတာ အဖြူထည် သက်သက်လေး

www.burmeseclassic.com

စာရင်းစာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အောက်ပင်ကိုင်ထားပေမဲ့ ကျွန်တော်ဘာမှ ရှေးလို့မရသေး။ အဲဒီကောင်မလေးက ခေါင်းထဲမှာစွဲနေ သည်။ ဇောက်လို့မရ။

“ကိုလတ် . . . . ဘာတွေ့နေတာလဲ”

အစ်မအသံက နားထဲကို ပုရစ်တစ်ကောင်လို စူးဝင်လာသည်။ နံဘေးမှာ လာရပ်သောအစ်မကို ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ဒါတောင် အစ်မကမယုံ။ ဆက်မေးနေသေးသည်။

“နင် ဝတ်ခါမှ ဒီလိုဝိုင်နေတာ မတွေ့ဖူးဘူး”

“အစ်မကလည်းဤ . . . . ကျွန်တော်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဆို . . .”

“မသိဘူးလေ . . . . နင်အလုပ်တွေများပြီး ဦးနှောက်ချောင်သွား မှာမိုးလို့”

မိသားစုငါးယောက်ရှိသော ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ လက်ရှိ အလုပ်ကို ဦးဆောင်နိုင်သူမှာ ကျွန်တော်ပဲရှိသည်။ ညီလွှဲသူက ဆယ်တန်း ကိုသက်စေ့ဖြေမဲ့သူ။ အစ်မက အိမ်တွင်းအချက်အပြုတ် အချုပ် အလုပ်သာရသူ။ သားအလတ်လိမ္မာ၏ဟူသောစကားပုံသည် သားအလတ် ပင်ပန်း၏ဟု ဖြစ်သင့်သည်။ နေ့တိုင်းညနှစ်နာရီခွဲလောက်မှ အိပ်ရကာ မနက်ငါးနာရီ ပြန်ထရသော ဆိုင်တာဝန်ကို ပခုံးပေါ်ထမ်းထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အကြောင်းကို စိတ်ကူးယဉ် ထိုင်တွေးနေဖို့ အချိန်မရှိခဲ့။ ဆယ်တန်းအောင်ထားတာ ကြာပေမဲ့

တက္ကသိုလ်ကို တမင်မတက်သေးဘဲ ဆိုင်အလုပ်ကိုခင်ဦးစီးခဲ့ရသူ တစ်ယောက်အဖို့ အိပ်ချိန်နဲ့အလုပ်ချိန်က balance မဖြစ်။ ကျွန်တော် ဒေါသကြီး သူတစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့အတွက် အလိုမကျသော မင်မန်းမှု များက အခြေခံသည်ဟုထင်သည်။ ဆိုင်ဆိုတာကလည်း လူမျိုးစုံညွှန်ခံရ သည်။ စားပွဲထိုးတွေ အချိုးမပြေလျှင် အော်ငေါက်ရသေးသည်။

“အစ်မ”

“ဘာလဲ”

အစ်မက Fridge ထဲက ရေဓာတ်ပုလင်းကို ထုတ်ယူပြီး ကျွန်တော်ဘက်လှည့်မကြည့်ဘဲမော့သောက်သည်။ မေးသင့်မမေးသင့် မှီးစားပြီးမှ မေးချင်စိတ်ဘက် အလေးသာသွားလေသည်။

“အစ်မ . . . အချစ်ဆိုတာဘယ်လိုမျိုးလဲ”

အစ်မရေသောက်နေရာမှ သီးသွားလေသည်။ ကျွန်တော်ကို မျက်မှောင်ကြွတ်၍ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်မေးတာ ဖြေလေ . . . အစ်မ”

“နင်ဘာဖြစ်နေလဲ ကိုလတ်”

“ကျွန်တော် . . . အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲသိချင်တယ်”

“နင့်ဟာက ဟိုဦးပေါ်ဦးထုံးထဲကလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ အစ်မ”

“ဪ . . . ဦးပေါ်ဦးကို ဘိုးတော်ဦးပိုင်းကမေးတယ်။ နိမ္မိတ်နဲ့

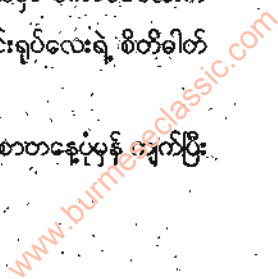
ဆိုတာ ဘာတဲ့လဲပေါ့ . . . ဦးပေါ်ဦးက နှုပ်မာတစ်ခုနဲ့ ပြန်ဖြေတယ်
ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ အငယ်မကယောက်နားနဲ့ အကြီးမက အပျိုကြီး
. . . အဲဒါ အကြီးမက အငယ်မကိုပေးတယ်။ ယောက်ျားယူတာ ဘယ်လို
အရသာရှိလဲပေါ့ . . . အငယ်မက ပြန်ဖြေတယ် . . . အစ်မကိုယ်တိုင်
ယူကြည့်မှ အဲဒီအရသာကိုသိမယ်တဲ့။ ဦးပေါ်ဦးကလည်း ဘိုးတော်
မင်းတရားကြီးကို မင်းတရား ကြီးကိုယ်တိုင် နိဗ္ဗာန်ရောက် မှန်ဗွန်အရသာကို
သိမယ်လို့ ပြန်လျှောက်တင်သတဲ့ . . . အခု နှင့်ပေးခွန်းကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။
နင်ကိုယ်တိုင်ချစ်ဖူးမှ အချစ်အကြောင်း သိမှာပေါ့” အစ်မက ရေသောက်
ပြီးသောအခါ တစ်ချက်သမ်းဝေပြီး သူ့အခန်းဘက်ပြန် ဝင်သွားသည်။
အချစ်ဆိုတာတာလဲဟု ကျွန်တော့်ကို အစ်မ ကတောင် မပြောပြနိုင်လျှင်
ဘယ်သူက ပြောပြနိုင်မည်လဲ။

အစ်မလို ဗဟုသုတကြွယ်သူကတောင် အချစ်ဆိုတာ
ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ ဘာလဲဆိုတာ သိရမည်ဆိုတော့ . . . ။ ကျွန်တော်ရဲ့ အလွန်
နည်းပါးသော အိမ်ချိန်သည် ကောင်မလေးကြောင့် ပျက်ကွက်ရလေသည်။
အိမ်ပစ်လိုက်ရမှာကိုပင် နှမြောသည်။ အာရုံထဲမှာ ကိုယ့်စိတ်ကို ဖမ်းစား
နိုင်မဲ့ပိန်းမတစ်ယောက် အကြောင်းတွေးနေရတာ စိတ်ချမ်းသာသည်။
သိပ်လှတဲ့ ကောင်မလေး။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်ဟန်စွာ သေးသေး
သွယ်သွယ်လေးနဲ့။

***

ဆိုင်အလုပ်ချိန်ချည်းဖြစ်နေသော ကျွန်တော်သည် သူငယ်
ချင်းခြောက်ယောက်အုပ်စုလေးရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။
ဘယ်လိုလုပ် အဲဒီရာထူးရသွားလဲဆိုတော့ မောင်မောင်လတ်
ဆိုသောနာမည်အရ ကျွန်တော့် ခုံနဲ့ပါတ်သည် ကျွန်ငါးယောက်နဲ့
တော်တော်မနီးစပ်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတန်းမှာ တိုင်တတ်သော
ကျွန်တော်သည် ကျောင်းချိန်မမှန်သူပီပီ ကျောင်းပြေးတတ်သော
ကောင်လေးနှစ်ယောက်နဲ့ အဖွဲ့ကျသွားသည်။ တစ်ယောက်က ဂျပုလေ။
နာမည်က ရဲထွဋ်။ နာမည်နဲ့ လူနဲ့ပြောင်းပြန်။ နောက်တစ်ယောက်က
အာတာ။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လုံး ကျောင်းအလွန် ပြေးကြတာ
ချင်းတူသည့်အပြင် စာမေးပွဲနီးမှ မှတ်စုစာအုပ်တွေ အပြိုင် Photo
တူးကြသောသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အာကာက စိစိမာ၊ သိသိမာ ညီအစ်မ
နှစ်ယောက်နဲ့ ခင်သည်။ အဲဒီအမြှာနှစ်ယောက်နဲ့တွဲသော ယမင်းခင်ကပါ
ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းပြေးတိုင်းစာတွေ ကူညီကူပေးတတ်သည်။ နောက်ဆုံး
အဲဒီခြောက်ယောက်သည် သူငယ်ချင်းအုပ်စုတစ်စု ဖြစ်သွားကာ
အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သူ ကျွန်တော့်ကို အစ်ကိုဟု နာခံစားသုံးကာ
အဖွဲ့ရဲ့ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် တိုင်ဝင်ကြသည်။ အဖွဲ့ထဲမှာ ကောင်မလေးက
အငယ်ဆုံး။ အတူတူအနေနီးလာသောအခါ ယမင်းရုပ်လေးရဲ့ စိတ်ဓါတ်
တလေးကို ပိုရင်းနှီးလာသည်။

ကျွန်တော့် ယမင်းရုပ်ကလေးက တစ်နေ့စာတနေ့ပုံမှန် အချက်ပြီး

သူ့ယေတန်းကလေးတစ်ယောက်လို လတိုင်းကျောင်း လစာသွင်းပဲ့သူ တစ်ယောက်ရှိသည်။

တစ်နေ့မှာ အိတ်တစ်ယောက်အကြောင်းကို ယမင်းရုပ် ကလေးက အပြောနှစ်ယောက်ကို ပြောပြနေခိုက် ကျွန်တော်ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် သူ့အနားရောက်နေတာကိုတောင် ယမင်းရုပ်လေးက မမြင်ရှာ။

“သူက ငါ့ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ရမဲ့သူလေ”

နားထဲမှာ အနုဖြူပုံးပေါက်ကွဲသွားသည်။ ဝိုင်းဆိုင်နိုင်တဲ့ အခွင့် အရေးတစ်ခုက သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့လက်နှစ်ဖက်ထဲမှာ အပြည့်။ ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်ထဲမှာ လေတွေပဲရှိသည်။ စိတ်ထဲက နာကျင်မှုသည် နှလုံးအိတ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခိုက်ပွန်းရှုနေသည်။ ငါ့မှာ . . . . ဘာလို့ အခွင့်အရေးတစ်ခုတောင် ကြိုတင်မဝေးခဲ့တာလဲ ကံကြမ္မာ။ သို့သော် ကျွန်တော်က ကံကြမ္မာရဲ့ စီရင်ချက်ကို ယုံကြည်သူမဟုတ်။ ကျွန်တော်က အရာရာကို လက်တွေ့ကျကျနဲ့လုပ်ကိုင်ကာ လူ့အပေါ်မှာပဲ တာဝန်ရှိတယ်ဟု ပြင်းပြင်းထန်ထန် ယုံကြည်ယုံဆဲသောသူဖြစ်သည်။

“နင် သူ့ကို ချစ်လား”

ကျွန်တော့်အတွက် အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုကို မကြားချင်။ ယမင်းရုပ်က စိစိမဲ့အမေးကို တိုးညှင်းစွာ ပြန်ဖြေသည်။

“ငါ့ကို အလိုလိုက်တယ်လေ . . . ကျောင်းတောင် သူ့အိတ် ပေးတာ . . . မေမေတို့ကလည်း သဘောတူတယ် . . . ချစ်လား . . . ဆိုတော့ မသိဘူးဟ”

ကျွန်တော် ယမင်းရုပ်ဘေးနားက ခွေးခြေပုလေးမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ ယမင်းရုပ်က ရှုတ်တရက်မို့လန့်သွားပုံရသည်။

“ဟင် . . . အစ်ကို . . . ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”

“အခုပဲ”

ယမင်းရုပ်က ကျွန်တော်ရောက်လာတာကို ခုမှမြင်သွားပုံဟန်ဖြင့် မေးသည်။ စိစိမာနဲ့ထိသိမာက ကျွန်တော့်ကို အစိပျိုယ်ပါသော မျက်လုံးတွေ နဲ့ကြည့်နေသည်။ ယမင်းရုပ်မျက်နှာက ဘာမှ စွန်းထင်းခြင်းမရှိတဲ့ အဖြူရောင်လက်ကိုင်ပုခါတစ်ထည်လို သန့်ရှင်းနေသည်။

“အစ်ကို ဘာစားမလဲ”

“ဘာမှမစားတော့ဘူး ငါ Practical လာလုပ်တာ”

“အစ်ကိုအတွက် Note တွေ Photo ကူးထားစာယ်”

ယမင်းရုပ်က ကချင်လွယ်အိတ်အနီလေးထဲကနေ စာရွက် တွေတစ်ထပ်ကြီး ထုတ်ပေးသည်။ အပတ်စဉ် Tutorial ဖြေဖို့ တိုက်တွန်း တတ်သော ယမင်းရုပ်ကြောင့်သာ ကျွန်တော်စာအနည်းငယ်ကျက် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယမင်းရုပ်လက်ထဲက စာရွက်တွေ လှမ်းယူလိုက်သော ကျွန်တော့်လက်တွေ အနဲငယ်တုန်ယင်နေသည်။

စိစိမာက အဲဒါကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“အစ်ကိုလတ် နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်”

“မသိပါဘူး... အစ်ကိုလတ်ရောက်ပါများ ပြင်းထန်နေ သလားလို့ ယမင်းရုပ်က ဖျတ်ခနဲသွက်ကြည့်သည်။ တဆိတ်။ ငါ့ကို အဲသလို မျက်ဝန်းတွေနဲ့ မညှို့စမ်းနဲ့ကောင်မလေးရယ်။ ကျွန်တော် လွယ်အိတ်ထဲ စာရွက်တွေ အထုပ်လိုက် ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ဟော... ရဲထွင်လာပြီ”

တနေ့ကို ကျောင်းဝင်းထဲ တစ်ခါမျှမျက်နှာလာပြုရုံ တာဝန်ယူထား တတ်သလို ကျောင်းပြေးသော ရဲထွင်သည် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဆုံရာ ခေမရင်တို့တော့ ပုံမှန်လာသည်။

“အစ်ကိုလတ်ပါ ရောက်နေတာကိုး”

“အေး”

အဖွဲ့ထဲမှာ အသက်ကြီးဆုံးဖြစ်သော ကျွန်တော်ကို ယမင်းရုပ်က အစ်ကိုဟုခေါ်ပြီး ကျန်လူအားလုံးက အစ်ကိုလတ်ဟု ခေါ်ကြသည်။

“မင်းကျောင်းလခ သွင်းပြီးပြီလား”

“မသွင်းရသေးဘူးဗျ... အဲဒါလာသွင်းတာ”

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အတွက်လည်း တစ်ခါတည်းသွင်းပေး ပါလား” မြင့်သူက . . . . .

“အစ်ကိုလတ်ကိုပဲ သွင်းခိုင်းလိုက်ကြလေ... ကျွန်တော် အတွက်လဲ သွင်းပေးပါ။ ကျွန်တော်အလုပ်ရှိလို့ သွားတော့မယ်”

ရဲထွင်တပိုက်ဆံထုတ်ပေးပြီး လွယ်အိတ်စလွယ်သိုင်းကာ

တပျာကယာ မြန်ထွက်သွားသည်။

“ယမင်းရုပ်ရော... သွင်းပြီးပြီလား”

“ကိုထင်အောင် သွင်းပေးပြီးပြီ အစ်ကို”

မေးမိတဲ့နှုတ်ခမ်းတွေကို ကျွန်တော်စိတ်နှာစွာ ဧဝံပိတ်ထားမိ တော့သည်။ ကျောင်းပြီးလျှင် လက်ထပ်ရခဲလှက ယမင်းရုပ်အတွက် လစဉ် ကျောင်းလခ သွင်းပေးသည်။

“ဟုတ်လား”

မကောင်းတတ်၍ တစ်ခွန်းပြန်မေးလိုက်သေးသည်။ နေ့တိုင်း ကျောင်းကို ကားနဲ့လိုက်ပို့တတ်သော လူတစ်ယောက်ကို ယမင်းရုပ်နဲ့ နက်ရှိုင်းစွာပတ်သက်မည်ဟု ထင်ခဲ့ပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဖြစ်က တဖြည်းဖြည်းရင်သန်စွဲမြဲလာသော သံယောဇဉ် တရားကို မလွန်ဆန်နိုင်။ တစ်ဖက်သက် တွယ်ငင်ခြင်းသည် လူကို ပင်ပန်းဆင်းရဲစေတတ်သော စေတနာမူတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်မတို့ အရင်အတန်းထဲ သွားတော့မယ်”

စီစီမာနဲ့သီသီမာက လွယ်အိတ်တွေလွယ်ကာ ထိုင်ခဲ့မှထသည်။

ယမင်းရုပ်က . . . . .

“နေဦးလေ... ငါ့ပါလိုက်မှာပေါ့... အစ်ကို ထုလေ”

“ခဏလေး... နင်တို့သွားနဲ့ကြဟာ... ယမင်းရုပ်ကို မေးစရာ

ရှိသေးလို့”

အမြော့နှစ်ယောက်ထံသွားသောအခါ စားပွဲခိုင်းလေးသည် တိုက်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာကျန်ရစ်သည်။ ယမင်းရုပ်ရှေ့မှာ တစ်ဝက်မျှကျန် သေးသော ကော်ဖီတစ်ခွက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်ရှေ့မှာ အငွေ့မသေသေး သောစီးကရက်တစ်လိပ် စီးကရက်ခွက်ထဲမှာရှိသည်။

“အစ်ကို”

“ဘာလဲ”

“အာကာဘာလို့ ဒီနေ့ကျောင်းမလာတာလဲ”

“အင်း . . . သူ ကားအရောင်းအဝယ်နဲ့ မန္တလေးတက်သွားတယ်”

“ဆူကကျောင်းသိပ်မြေးတာပဲ . . . စာမေးပွဲနီးရင်ဒုက္ခပဲ”

ကျွန်တော်က ယမင်းရုပ်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။ ကျွန်တော် မဟုတ်တဲ့ အခြားတစ်ယောက်ကို ပူပန်စိုးရိမ်နေတာ မကြိုက်။ ပြီးတော့ အာကာဆိုတာက ပိန်းကလေးတော်တော်များများ စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာ ရုပ်ရည်မျိုးပိုင်ဆိုင်သည်။ ဆံပင်အညို ပခုံးကုပ်ထောက်နဲ့ ဖြူဝင်းသော အသားအရည်ကြောင့် အာကာပုံစံက လူကြားထဲမှာ ထင်ရှားသောပုံစံ မျိုးဖြစ်သည်။

“ကိုယ်လည်းအလုပ်တွေများလို့ ကျောင်းမှမတက်နိုင်တာ”

ယမင်းရုပ်က လွယ်အိတ်လွယ်ကား . . .

“အစ်ကို . . . အတန်းသွားတက်တော့မယ် . . . လိုက်မှာလား”

“အင်း”

စီးကရက်ကို စီးကရက်ခွက်ထဲထိုးချေထည့်ကာ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ရင်သည်။ ဒါလိမ္မာပါးနပ်စွာ ရှောင်လွှဲခြင်းဟု နားလည်လိုက်သည်။ သိမှာပါ ငါ့မျက်စိနားတွေရဲ့ လေးနက်မှုကို ကောင်မလေးခံစားမိမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးကို ဘာမှခန့်မှန်းလို့မရ။ သူ့ငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ကောင်မလေးဂရုအစိုက်ဆုံးက အာကာဆိုတာ ကျွန်တော်လက်မခံချင် လို့လည်းမရ။ ကျွန်တော် ယမင်းရုပ်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့ ခံစားချက်ကိုလည်း လက်မခံချင်လို့မရ။ လောကကြီးရှေ့။

လက်မခံချင်တာသိပ်များလာတဲ့အခါ လူတစ်ယောက်မှာ ဘာရွေးချယ်မှုနဲ့ အသက်ဆက်ရပါမလဲ။

***

မိုးအေးအေးနဲ့ပို့ ဆိုင်ထဲမှာ လူရှင်းနေသည်။ လေးငါး
ယောက်ခန့်ပဲ အရက်သောက်ရင်း စကားစီမြည်ပြောနေကြသည်။ ဆိုင်ရှေ့
တိုဆိုင်ကယ်လ်တစ်စီး ထိုးရပ်လာပြီး ဆိုင်ကယ်လ်ပေါ်ကနေ စပတ်ကျကျ
ဆင်းလိုက်သောသူ့ဆီ ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အာကာဟဲမက်
ကိုချွတ်ကာ ပျော့ပျောင်းသော ဆံမင်းညိုတွေဝဲခါကာ ကျွန်တော်ထိုင်
နေသော ကောင်တာနားပြုံးဖြူနေ့ ဝင်လာသည်။

“အစ်ကိုလတ် . . . ဒီနေ့ ကျောင်းသွားသေးလား။”

“အေး . . . ကျောင်းလခသွားသွင်းတာ . . .”

“ယမင်းရုပ်ရော . . . သူကတော့ ကျောင်းမှန်မှာပါ။”

ကျွန်တော်ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ အာကာက
ဒူးယားတစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်ကာ ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် မနတ်ကပွ မန္တလေးက ပြန်ရောက်တာ။ ဒီလောက်
အမြတ်ကျန်တယ်”

လက်သုံးချောင်းထောင်ပြီး တစ်ချက်ရယ်သည်။

“မင်းက သူငွေပဲ”

“မထင်ပါနဲ့ အစ်ကိုရာ လမ်းမှာ ဟိုတယ်တက်ဖြန်းတာ တော်တော်
ကုန်သွားတယ်။ အစ်ကိုလိုမလိမ္မာဘူးဗျ”

“မလိမ္မာတော့ လွတ်လပ်တာပေါ့”

“မလိမ္မာတော့ သူများအထင်ကြီးပြီး အားကိုးတာမခံရဘူး”

အစ်ကို . . . ခင်ဗျားမှာ ခေါင်းဆောင်နိုင်တဲ့ အရည်အသွေးရှိတော့
သူများအားကိုးတာပေါ့”

အာကာ့မျက်နှာက အဲဒီစကားပြောနေရင်း တည်သွားသည်။

ပြီးတော့ . . . .

“ကျွန်တော်လမ်းကြည့်လို့ ဝင်နှုတ်ဆက်တာ” ဟုဆိုတာ ပြန်ထွက်
သွားသည်။

အာကာ၊ ကျွန်တော် ပြီးတော့ ကျောင်းပြီးလျှင် လက်ထပ်ရပဲသူ
အိမ်ကသဘောတူထားသူရှိနှင့်နေသော ယမင်းရုပ်။ ဒီလူတွေကြားမှာ တစ်စုံ
တစ်ရာက ဘာဖြစ်မလဲ။ ကျွန်တော်မမြောတတ်။ အာကာ့ဆီမှာလည်း
ယမင်းရုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုရှိနေမှန်း ပြောချင်းခြေမြင်ပါသည်။
သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ငါမရှုံးချင်ဘူး။ တင်းမာခိုင်ကျည်သော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်ကို
ကျွန်တော်ကိုင်စွဲပြီး မနက်ဖြန်တွေကို ရင်ဆိုင်တော့မည်။ တစ်ခါတံရံမှာ
ထွတ်ပြေးချင်နေတဲ့စိတ်၊ အပေါ်ယံက တော်တတ်ထက်မြက်သော လူ
တစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲက ဝမ်းနဲနာကျင်စိတ်ကို ဘယ်သူကများခံစားပေး
နိုင်မှာလဲ။

အလုပ်တွေများလွန်း၍ stress ဖိစီးသောဒဏ်၊ မျိုးသိပ် ရမလား၊
ခွင့်ထုတ်ရမလား တွေဝေခွဲရခက်သော လေးလံမှုများကြောင့် ဒေါသကြီး
စိတ်တိုတတ်သောသူ ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်လာခဲ့ လေပြီ။

ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ကောင်မလေးရယ်သံတွေကြားရတိုင်း စိတ်က နူးညံ့သိမ်မွေ့လာတတ်ကာ အဲဒီရယ်သံတွေကို တစ်ယောက်တည်းပဲ ပိုင်ခိုးချင်သောအတ္တုဖြင့် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူလည်း ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်အတွက် အချစ်ဆိုတာ ပိုင်ဆိုင်ရယူဖို့ ပြဋ္ဌာန်းထားသော ဥပဒေဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာစွာချမှတ်သည်။ အချိန်မှစ၍ ယမင်းရုပ်ကို ရယူဖို့ အစီအစဉ်တွေ ချမှတ်မိ တော့သည်။ မှန်ရှေ့မှာ တစ်ကိုယ်တည်း မတ်တပ် ရပ်ကာ ကိုယ့်ကို ကိုယ်စကားပြောကြည့်သည်။

“ငါ သူ့ကိုချစ်တယ်... အဲဒါ ဘာနဲ့မှလဲပြိုသွားအောင် တိုက်ခိုက်လို့မရတဲ့ အမှန်တရားပဲ... ဒါကြောင့် ငါသူ့ကိုပိုင်ဆိုင်ရမယ်”

မှန်ထဲက ကျွန်တော်သည် အပြင်ကကျွန်တော်ကို ခပ်တည်တည်မှန်မှန်ကုပ်ကုပ်နဲ့ ပြန်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဟုတောင် အရိပ်နဲ့လူအစစ်နှစ်ယောက်ဖြစ်နေသလို ခံစား ရပြီး အဲဒီအထဲက တစ်ယောက်ကိုတောင် ယမင်းရုပ်ကိုပိုင်ဆိုင်လုယူသွားမှာ စိုးရိမ် ခံစားရသေးသည်။

* * *

အခန်း (၂)

ဝန်တိုစိတ်ကြီးဟေးသော၊ ပြင်းထန်တဲ့စကားလေးတွေနဲ့ တပေးသူကို ဝစ္စလက္ခတ်ပြောဖို့ ဝန်မလေးသော လူ့စစ်ယောက်ကို ခင်ကြောက်သည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူမှာ ခင်ကိုလွှမ်းမိုးနိုင်တဲ့ စွမ်းအား တစ်ခုခုရှိနေခဲ့တဲ့အခါ ခင်ကြောက်စိတ်က အားကိုးလိမိတ်ကို ပြောင်းသွားခဲ့ပြန်သည်။

“မိန်းမဆိုတာ... တကယ်အခွင့်အရေးဆုံးရှုံးတဲ့ အမျိုးအစားပဲ”

မိုးခပ်ဖွဲဖွဲရွာသောတနေ၊ ကျောင်းပိတ်ရက် လားရှိုးအိမ်ကို အပြန်တွင် မမက ခင်ကိုလေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောပြခဲ့သည်။ ခင်သိပ်နားမလည်ပါ။ မမပြောချင်တဲ့ အခွင့်အရေးက ဘာကိုဆိုလိုသည်လဲ ခင်မသိ။ သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်ကိုပြန်လာ သောခင်သည် ရုတ်တရက် လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်လိုက်သော မမကို အံ့အားဘသင့် ရင်ဆိုင်

လိုက်ရသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဖြုန်းခနဲလက်ထပ်ရအောင် မမမှာချစ်သူမရှိတာ ခင်သိသည်။ ခင်တို့ညီအစ်မသုံးယောက်လုံးသည် မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင် အရှက်အကြောက်ကြီး၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အင်မတန်ဝရစိုက်လေ့လာကာ ပတ်ဝန်းကျင်က အပြစ်ပြောမခံရဖို့ သတိထားကြသူများ ဖြစ်သည်။

မမကြီးက ခင်ထက်အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်ကြီး၍ မိခင်နီးပါး ချစ်ပြီးကြောက်ရသည်။ အလတ်ဖြစ်သောမမက နှစ်နှစ်သာကွာပြီး တစ်ခန်းတည်းအတူအိပ်ခဲ့သူများမို့ တော်ရုံတန်ခိုးဆို သူငယ်ချင်းလိုပဲ ပြောဆို ပွင့်လင်းကြသည်။

“မမ... နင်ဘာလို့ရုတ်တရက် လက်ထပ်လိုက်တာလဲ”
ခင်မေးခွန်းကို မမပြေပုံမှာ အေးတိအေးစက်နိုင်လှသည်။

“ငါ့ရှက်လို့”
“ခင်နားမလည်ဘူး”

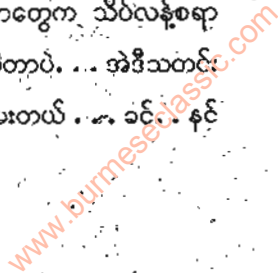
“ငါလည်းနားမလည်ဘူး ခင်... ငါယောက်ျားမယူချင်ဘူး... နင်သိပါတယ်... ငါသူခံမိးယောက်ျားတွေကို မျက်လုံး နှဲကြည့်ဖို့ တောင် ကြောက်တဲ့မိန်းမ... အခုလိုလက်ထပ်ဖို့ ဘယ်တုန်းကများ ပြောဖူးလို့လဲ... ကြိုတောင်တွေးမထားဘူး... ငါစိတ်ကူးလည်း မယူခဲ့ဘူး... ဒါပေမဲ့ လူ့လောကကြီးမှာ ကြိုမတွေးထားဘဲ ဖြစ်တာတွေ အများကြီးပါပဲ ခင်... နင်လည်း ငါ့လိုပဲကြိုနိုင်တယ်”

“ခင်မှာ ကိုထင်အောင်ရှိတာပဲ”
“နင်မှ သူ့ကိုမချစ်တာ... ဟုတ်တယ်မို့လား”
“ဟင်း... ”

ခင်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချစ်သည်။
“မမ... နင်လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့ အကြောင်းတွေပြောပြဦးလေ”
မမက ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ မျက်နှာအပ်ကာ တစ်ချက်နှိုက်သည်။

လက်ထပ်တာ တစ်ပတ်မျှရှိသေးသော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးထဲ ရုတ်တရက်ခုန်ဆင်းလိုက်ရသော ခံစားချက်က ကြက်သီးထစရာ ကောင်းလောက်အောင် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းသေချာမသိသေးဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငဲ့ညှာ၍ မိမိဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ညှာ၍ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရင်ခွင်ထဲ ဘဝကို သော့ခတ်ပိတ်လိုက်ရတဲ့ဘဝ။ ခင် သွေးပျက်သွားမိသည်။

“ငါ့နောက်ကို တချိန်လုံးလျှောက်လိုက်တယ်... ဆိုင်မှာထိုင်ရင် တချိန်လုံးဆိုင်နားမှာပဲ အချိန်ဖြုန်းတယ်... ကြာတော့ ဈေးထဲကလူတွေက သူ့နဲ့ငါ့ကို ကြိုက်တယ်တဲ့တယ်လို့ ထင်လာကြ တယ် လူတွေရဲ့ထင်မြင်ချက်က ဘယ်လောက်ကြောက်ဖို့စောင်း စာယ်မှတ်သလဲ ခင်... သူတို့ ထင်တာအရေးမကြီးဘူး... ပါးစပ်ကပြောတာတွေက သိပ်လန့်စရာ ကောင်းတယ်... ဖေဖေတို့အကြောင်းလဲနင် သိတာပဲ... အဲဒီသတင်း ဝေဖေနားထဲရောက်သွားတော့... ငါ့တို့ခေါ်ပေးတယ်... ခင်... နင်

သိလား . . . ငါသူ့ကိုမချစ်ဘူး . . . ဒါပေမဲ့ ဖေဖေနားထံပေါက်တဲ့သတင်းက ငါတို့ ချစ်သူတွေတဲ့ . . . အရမ်းတွဲကြတယ်တဲ့ . . . ဖေဖေက ငါ့ကိုမေး တယ် . . . ငါမတုတ်ပါဘူးလို့ ဖြေခဲ့သေးတာပဲ . . . ဖေဖေမယုံဘူး ခင် . . . မေမေလဲ မယုံဘူး . . . အဲဒါ ငါစိတ်အနာရဆုံးအချက် ပဲ . . . ငါ့ရဲ့ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို မိဘတွေကတောင် မယုံကြတော့ ငါ့မျက်လုံး စုံမှိတ်လိုက်တာပဲ . . . အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ သူ့ကမိဘတွေနဲ့ အိမ်လာ တောင်းတယ် . . . အဲဒီမှာ ဖေဖေတို့က လက်ခံလိုက် တယ် . . . ဒါပေမဲ့ . . . ခင် . . . ငါအိမ်ထောင်ကျခဲ့ရတာ တကယ့်ဝရုန်း သူန်းကားပဲ . . . ဒါပေမဲ့ အားလုံးကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့ အတိုင်း ပဲ . . . ငါဘာမှပြင်းခွင့် မရှိ ဘူး . . . ဣန္ဒြေသိက္ခာ၊ မတ်ဝန်းကျင်အ တိုင်းအတာအောက်မှာ ငါဘာ မှန်းမသိဘဲ လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်ရတယ် . . . ဘယ် လောက်ကြောက်ဖို့ကောင်းသလဲ . . . မိန်းမဆိုတာ အခွင့်အရေးတွေ ဆုံးရှုံးဖို့လူဖြစ်လာခဲ့တဲ့ အမျိုးအစားလား . . . ငါမသိတော့ဘူး ဝါမတွေ့တတ်တော့ဘူး ခင် . . . ”

ခင် နားထောင်ပြီး မမပုဆိုးလေးကို လက်နဲ့အသာဆုပ် ကိုင်မိသည်။ ခေါင်းဖုံးကခွာလိုက်ပြီး ခင်ကိုကြည့်လိုက်သော မမမျက်ဝန်းတွေ နီနီ စိုလက်လျက်ရှိသည်။ မမငိုနေခဲ့ပါလား . . . ဘုရား ဘုရား . . . ယောက်ျား ယူတာဒီလောက်တောင် နာကျင်ကြေကွဲပြီး ကြောက်စရာကောင်း လား . . . ခင် မသိ . . . ခင်သိတာ ခင်ကြောက်နေတာပဲဖြစ်သည်။

မမမျက်ရည်တွေကို ခင်လက်ဖမိုးလေးနဲ့ အသာ သုတ်ပေးတော့ ခင်ကို မမက ရင်ခွင်ထဲဆွဲ၍ ပွေ့ဖက်ကာ ခင်ခေါင်းလေးကို ဖွဖွလေး ပွတ်သပ်သည်။

“ငါနင့်ကို သိပ်သနားတာပဲ မမရယ်”

“မသနားပါနဲ့ ခင် . . . ငါ့မှာဖွင့်ပြောပြစရာ နင်ပဲရှိ တာ . . . ငါအသနားမခံချင်ပါဘူး . . . အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တဲ့ အတွက် ငါနဲ့နင့်ကြားမှာ ဘာမှပြောင်းလဲမှုမရှိပါဘူး ခင်”

“ဒါပေမဲ့ ဟာ . . . အရင်နဲ့အခုဘယ်တူတော့မလဲ”

“ငါတို့က မိဘရဲ့ယုံကြည်တာတောင်မခံရတဲ့အထိ အနေ အထိုင်ပိုးဖိုးပက်စက်နိုင်တဲ့ မိန်းမတွေတွေမဟုတ်ပါဘူး . . . ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်း တျင်ဆိုတာ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ် ခင် . . . ငါ့ ဘဝတစ်ခုလုံး လောက်ထိုးပိုးပျော်ဖြစ်သွားအောင် ထင်မြင်ချက်တစ်ခုနဲ့ လုပ်ပစ်နိုင် ကြတယ် . . . နင်ငါ့လိုမဖြစ်စေနဲ့ခင် . . . ကိုထင်အောင်ကိုလည်း အိမ်က သဘောတူထားတယ်ဆိုပြီး နင်မျက်စိမှိတ် လက်ခံစရာမလိုပါဘူး . . . ငါ တစ်ယောက်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲခံမယ် . . . နင်ငါ့ကို ဒင်ခန်းစာယူ ခင် . . . ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်ချက် မဝါဘဲ ဘယ်လိုယောက်ျားကိုမှ လက်ထပ်စရာမလိုဘူး . . . ကြားလား”

“ငါတစ်ခုပေးမယ် မမ”

“ဘာလဲ”

“ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ဆိုတာ... အချစ်လား”

“မတုတ်ဘူး ခင်... ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်စိတ် နဲ့ တကယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ လက်ထပ်ဖို့ ချစ်ဖို့ပြောတာ... ကိုယ့်ကို ကိုယ်သေချာပါင်စ ခင်... ပြီးမှပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်... ပတ်ဝန်းကျင်က အဓိကတော့မကျပါဘူး... ဒါပေမဲ့ ရှေးရိုးဆန်တဲ့ ငါတို့မိဘတွေက ပတ်ဝန်းကျင်ရိုက်ခတ်တဲ့ဒဏ်ကို ဂရုစိုက်ကြ တာ... နင်ငါလိုမဖြစ်စေခဲ့ ခင်”

“ငါယောက်ျားမယူတော့ဘူး”

မမက ခင်ကိုကြည့်၍ ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်သည်။

“နင် ကိုထင်အောင်ကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါမှအစကတည်းက မကြိုက်တာ”

“နင်ကြိုက်တာရှိနေလို့လား ခင်”

ခင် မမမေးခွန်းကို မဖြေရဲပါ။ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဆံပင်အညှီ ရောင်ကုပ်ထောက်နဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပုံရိပ်က လာထင်သည်။ တီရှပ်အဖြူနဲ့ရှင်းဘောင်းဘီများသာ အဝတ်များသော သူ့ပုံစံက ရင်ခုန်နိုင်အောင် အစွမ်းတစ်ခုခုတော့ရှိသည်။

“ခင်... ငါမေးနေတယ်လေ”

“ဘာကိုလဲ”

“နင်ကြိုက်တာရှိနေလားလို့... နင်တို့ကျောင်းမှာလေ”

“မမ... ငါမဖြေချင်ဘူးဟာ”

“နင်တကယ်ကြိုက်တဲ့လူတွေ နေပြီပဲ”

“ဟင့်အင်း... တကယ်ကြိုက်တာတော့ မဟုတ်သေးဘူး ထင်ပါတယ်”

“ဘယ်ကလဲ”

“သူငယ်ချင်း”

“သူငယ်ချင်း”

မမက ခပ်တိုးတိုးလိုက်ရှေ့ရွတ်သည်။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ အပြုံးမျိုး သူ့ကို ခင်ပြုံးပြုဖြစ်ခဲ့ရဲ့လား ဒီနေ့ထိခင် မဝေခွဲနိုင်သေးချေ။

“နင်မရူးပါနဲ့ ခင်ရယ်”

“ငါကြိုးစားပြီး ဟန်ဆောင်ပါတယ် မမ... ဘယ်သူမှ မသိနိုင်အောင် ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်းမသိနိုင်အောင်ပေါ့... ငါတို့ယ်ငါတော့ မသိဟန်ဆောင်လို့ မရတာခက်တယ်”

မမက ခင်ဒုက္ခကို ကိုယ်ချင်းစာပုံမျိုးဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း ပြသည်။ ခင်အခန်းထဲက မမပြန်ထွက်သွားပြီးနောက် ရန်ကုန်ကနေ ခင်ဆီ တယ်လီဖုန်းဝင်လာလေသည်။ အိမ်ရာဘေးမှာတင် တယ်လီဖုန်း ထားတာမို့ ခင်ကောက်ကိုင်လိုက်တာနဲ့...။

“ဟဲလို... မမင်းရုပ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ” ဆိုသော အဖေကို

အသံက နားထဲကို တိုးညှင်းစွာဝင်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ယမင်းရုပ်ပြောနေပါတယ်”

“ကြော်”

အစ်ကိုဘက်က အာမှထပ်ပြောသံမကြားရ။ ရန်ကုန်ကနေ လားရှိုးကို ဒီနေ့ပနက်ကမှ ပြန်ရောက်ခဲ့သောခင်သည် တညပကြောခင် ခင်ကိုဖုန်းဆက်တဲ့ အစ်ကိုကိုသိပ်အံ့ဩမနေတော့ပါ။

“ရကားရင်။ မလိုချင်သူထံမှ” ဟူသောစကားဖြင့် အစ်ကို့ကို မနာကျင်စေ ပစော်ကားရက်ပါ။

“အစ်ကိုအခု ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကိုယ်ဖုန်းပြောနေတယ်လေ”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . အစ်ကိုရယ်စရာပြောတတ်သားပဲ”

“ကိုယ်အရမ်းသတိရနေတယ် . . . ”

“အစ်ကိုအလုပ်တွေများနေမှာပေါ့နော်”

“ကိုယ့်ကိုစကားလမ်းကြောင်း ဘာလို့လွှဲမစ်တာလဲ ယမင်းရုပ် . . . ”

“ဟို . . . ”

ခင်ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့ချိန်မှာ အစ်ကိုက . . .

“ဒီလိုပါပဲ . . . ကိုယ်ကဘယ်တုန်းကမှ ကံကောင်းဖူးခဲ့တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး” ဟုဆိုကာဖုန်းချသွားလေသည်။ ခင်စိတ်ထဲကို အဲဒီစကားထဲ များတစ်စင်းနဲ့တူလှစွာ စူးစိုက်သွားသည်။

အစ်ကို . . . ခင်တို့ကြားမှာ တစ်ခုခုမှားပြီး မစိုက်ပျိုးချင်ဘူး။

ခင်ကိုမချစ်ပါနဲ့ အစ်ကို။ ခင်ကချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းမမဟုတ်ဘူး။ ခင်မှာကြိုးတွေနဲ့ ပြီးတော့ တွေ့ဝမှုတွေ၊ ခက်ခဲမှုတွေရှိတယ်။ ခင်ကဘယ်တော့မှ ပြတ်ပြတ်သားသားဝန်ခံရတဲ့ မိန်းမမဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို ခင်သံယောဇဉ်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူဟာ အစ်ကိုမဟုတ်ဘူး။ ခင်အစ်ကိုကို အဲဒီလူလိုမခံစားရပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းဆွဲငင်တတ်တဲ့ အင်အားတစ်ခုက ခင်လွတ်အောင်ရုန်းနိုင်ပါ့မလား။

ခင်တွေးရင်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

ကိုယ့်အတွက်ရင် ခွင်တစ်ခုက အချစ်တွေဖြည့်နှက်ပြီး အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့တဲ့အခါ မိန်းမများသည် မှီခိုလိုသော သဘာဝ ဥပဒေအရ အဲဒီရင်ခွင်ထဲ၌ ဝင်အားကိုးတတ်ကြတာ ဓမ္မတာဟု ဆိုလျှင် . . . . .

***

မမယောက်ျားသည် အရပ်ပြတ်၏။ ရွပ်ကရွက်ကြမ်း ရေကျို၊
ဖြူဖြူနုနု မမနဲ့ လုံးဝမလိုက်ဖက်။ ဒါပေမဲ့ စကားပြောရာမှာ ညင်သာ၏။
မမကို အရွပ်ကလေးတစ်ခုလို စာသေချာလှ၏။ ထခင်းစားဝိုင်းတွင်ပင်
ခွဲကျွေးတော့မတတ်ပြုလုပ်တတ်သည်။ တစ်မနက် ခင်နှုမမနှစ်ယောက်
ထဲရှိချိန်မှာ မမက မှန်တင်ခုံရှေ့ ဝင်ထိုင်ပြီး မျက်နှာပေါ်က သနပ်ခါး
တွေကို ပြန်ဖျက်ပစ်သည်။

“ဘာလို့လဲ မမ”

“သူလိမ်းပေးသွားတာ”

မမက သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားကြီးကို ရေတွေနဲ့ဖျက်သည်။
ပထမတော့ ခင်ကမမစကားကို ရယ်ချင်သေးသည်။

“ပါးကွက်ကွက်ပေးသွားတာလား . . . ကောင်းပါတယ် မမရဲ့”

မမက ခင်ကိုမျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။

“နင်မသိဘူးနော် . . . ခင်”

“ဘာကိုလဲ မမရဲ့”

“ငါ့ကို ဈေးဆိုင်သွားထိုင်ရင် သူများတွေကြည့်မှာစိုးလို့ သနပ်ခါး
ပါးကွက်နဲ့သွားတဲ့ . . . ခါတိုင်းသနပ်ခါးရေကြဲနဲ့ နှုတ်ခမ်းနီပါးပါးလေး
ဆိုးနေကျလေ”

“ဟင် . . . အဲဒါကြီးကတော့ ချုပ်ချယ်လွန်းတယ် . . . ကိုယ့် မိန်းမ
လှတော့ ပိုမကောင်းလားကွယ် . . . ခင်အပြင်မှာတော့ မိန်းမတစ်ယောက်က

အိမ်ထောင်ကျသွားပေမဲ့ အမျိုးဘဝတုန်းကလိုပဲ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်ရှိဖို့
လိုအပ်တယ်ထင်တာပဲ . . . အပြေ fashinable ဖြစ်နေရမှာပေါ့”

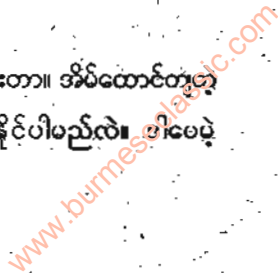
မမက တစ်ချက်ရယ်လေသည်။ မမရယ်သံက ခြောက်သွေ့တာ
နာကြည်းသံများပါနေသလိုပင် ထင်ရသည်။ မမနှုတ်ခမ်းများက ထောင့်စွန်း
ထစ်ဖက်စီကွေးယူပြီး မဲ့လိုက်ခြင်းမှာ အရယ်ကို ဆုံးသတ်တာမို့
ခင် မမကိုနားမလည်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ငါတို့ပြန်မာမိန်းမတွေက ယောက်ျားရရင် အတိုဖြစ်သွားပြီဆိုပြီး
ပဋိပပြင်နဲ့ နေတတ်ကြတာများတယ်နော် ခင် . . . ဒါပေမဲ့ ငါလည်း
အဲသလိုပစ္စုလက္ခတ်လုပ်တာမကြိုက်ပါဘူး . . . ငါက လှလှပပလေး
ပတုတ်ရင်တောင် ရှိတော့မဆိုးချင်ဘူး . . . သူက ပြောတယ် . . . နှုတ်ခမ်း
နီသိုးတာ နောက်တစ်ယောက်လိုချင်လိုလားတဲ့”

“ဟို”

“ခင်ရယ် . . . အဲသလိုအပေးခံရတော့ ရင်ထဲမှာဘယ်ကောင်း
ဓလေ . . . လော်လီဖောက်ပြားချင်တဲ့စိတ် စိုးစဉ်းမှပမရှိဘဲ အပြေ
တန့်သတ်ချုပ်ချယ်ခံရတာ . . . သံသယနဲ့ jealousy ရှိခံရတဲ့
အိမ်ထောင်သည်ဘဝက ငါ့အတွက်ပျော်စရာမကောင်းတာ ဆန်းသလား
ခင်”

ခင်မပြောနိုင်။ ခင်မှအိမ်ထောင်မကျသေးတာ။ အိမ်ထောင်တူတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက် ခံစားချက်ကို ဘယ်လိုသိနိုင်ပါမည်လဲ။ ဒါပေမဲ့

အရမ်းလက်ပေါက်ကတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဘဝစာစ်လျှောက်လုံး
သေတဲ့အထိအတူတူနေရမည်ဆိုလျှင်တော့ စိတ်ညစ်စရာပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

မမက စကားဆက်သည်။

“ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးသူမတွေက ပြောကြတာ... လင်
ကုန်ရှုံးရင်တစ်သက်လုံးမှောက်ရောပဲတဲ့... နင်အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါ
သေချာစဉ်းစားပါ ခင်ရာ”

ကျောင်းပိတ်ရက်အိမ်ပြန်လာသောခင်သည် မပျော်ရတဲ့ မမရဲ့
အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ညစ်ရလေသည်။ ပြီးတော့ ခင်မှာ ညဘက်တွေဆို
ရန်ကုန်မှ အစီကိုဖုန်းကို လက်ခံပြောဆိုရတာ အလုပ်တစ်ခု
အစပထမတော့ ခင်သည် အစီကိုဖုန်းပြောရတာကို စိတ်သိပ်မပါလှ။
သို့သော် တိုက်ပါများလျှင် ကျောက်တုံးပင်ပွန်းပဲ့ထွက်တတ်သည့်
သဘောတရားအတိုင်းပင် ခင်လည်း အစီကိုရဲ့ ချွေခွဲသော သတိရ
ကြောင်းစကားလုံးများရဲ့ ဒဏ်ကြောင့် အနည်းငယ်တော့ ပျော်ဝင်
ပြုလာသည်။

ဥပမာ အစီကိုက ခင်ကိုညကအိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့တယ်တဲ့
ပြောလာလျှင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်မက်ထဲ ပါဝင်ရလောက်တဲ့အထိ
ခင်စွဲဆောင်အားကို သဘောကျသလိုဖြစ်ကာ အဲဒီအိပ်မက်ထဲ
သိလို့သောစိတ် ပြင်းပြလေသည်။ အဲဒါ မိန်းမသဘာဝပါပဲ။

ခင်ကလေး အိပ်မက်ထဲမှာ... ဟဲ့ အစီကိုက စိကပတ်

ပြောပြလျှင် ခင်ကအိပ်ငွေ့ချခံရသူမမာ ပီတိဖြင့် နားထောင်နေလေ
ရှိသည်။ ညတိုင်းဖုန်းလာတော့ မေမေကစတင်၍ မေးမြန်းသည်။

“ဘယ်ကလဲ သမီး ညတိုင်းဆက်တာ”

ခင်သည်လိမ်ဖို့တော့ မကြိုးစားမိချေ။

“ရန်ကုန်ကပါ မေမေ”

“ယောက်ျားလေးလား”

ခင်ခေါင်းညိတ်ပြသောအခါ မေမေက ပျက်မုန်အောက်က
စူးရှသော သူ့မျက်လုံးများဖြင့် ဆက်မေးသည်။

“မောင်ထင်အောင်လား”

“ဟင့်အင်း”

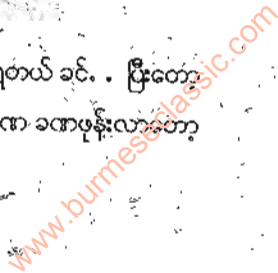
“ဒါဆို သမီးချစ်သူလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ”

ကဗျာကယာဖြေရှင်းချက်ထုတ်သောခင်ကို မေမေက သိပ်တော့
မယုံကြည်ဟန်မပြု။ မေမေ့မျက်လုံးများကို ကြည့်ကာ ခင်အနည်း
ငယ်ဝမ်းနည်းသွားလေသည်။ အဲဒီအစီကို... အကြောင်းမရှိအကြောင်းရာ
ဖုန်းဆက်တာဟု စိတ်ထဲမှာလဲ အပြစ်တင်မိလေသည်။ မေမေက
ဆက်ပြောသည်။

“မိန်းကလေးဆိုတာ အနေအထိုင်သိပ်ပွေ့ရတယ် ခင်... ပြီးတော့

သတ်ဝန်းကျင်က လူလေးစားအောင်နေရတယ်... ခဏ ခဏဖုန်းလာတော့

သမီးဖေဖေကတောင် သတိထားမိနေပြီ . . ရည် ရွယ်ထားတဲ့သူဆိုလည်း အိမ်ခေါ်ခဲ့ချေ။ မှောင်ထင်အောင်ကို မေမေတို့ သဘောကျတာမှန်ပေမဲ့ အခုဘာမှ ခြေလွန်လိက်လွန် နှုတ်လွန်ထားတာမရှိဘူး . . . ဒီတော့ သမီးအတွက် အချိန်မှီသေးတယ်”

ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲ စီရင်ချက်ချခံရသူပမာ ခင်သည် ခဏ တော့ ကြက်သေသေမိလေသည်။ ခင်ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူ . . .။ခင် တစ်ခါမှ မတွေးကြည့်ခဲ့မိဘူးပါ။ မေမေ ခင်အခန်းထဲက ပြန်လှည့်ထွက်သွားသောအခါ ခင်မှာ ဖုန်းလာတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေ စကားများကို သိန်တိုး၍ စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိလေသည်။ မိန်းမ ဆိုတာ ကိုယ်ဘာမှ မမှားဘဲနဲ့တင် အပြစ်တင်ခံရတဲ့ type လား။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်လေးစားခံရတယ်ဆိုတဲ့ အနေအထားကနေ သွေဖယ်ပြီး ခင်ဘာများလုပ်မိသလဲ။ ခင်တွေးရင်း စိတ်ညစ်လာသည်။

ခင်တို့လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းကသိပ်ပြီး သေးသိမ် ကျဉ်းမြောင်းသောအမြင်များနဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေတိုင်စွဲထားကြတဲ့ အမျိုးအစားဆိုတာတော့ ခင်သိသည်။ ဘာမဆို သူများမျက်လုံးတွေရဲ့ ဒဏ်ကိုပဲ ဂရုစိုက်ကာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်အပြစ်ကင်းလွတ်အောင်နေတဲ့ မိသားစုမှာ အငယ်ဆုံးသမီးလာဖြစ်ရတဲ့အတွက် ခင်တစ်ခါမှ စိတ်မပျက်ဘူးထင် ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့်။ ခင်မှားသလား။ ခင်ထို ဂရုစိုက်သောသူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ ခင်အချိန်အကြာပြီး

စကားပြောတာမဟုတ်ဘဲ စကားလေးငါးခွန်းပြောရုံနဲ့တင် သတိပေး သလိုအပြောခံရတာတော့ မတရားဟုထင်သည်။

ခင်မှာ အိပ်ချင်စိတ်ပျောက်ပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် လူးကာ လိမ့်ကာဖြင့် တစ်ခုခုကို မကျေနပ်သလို ပူလောင်နေရသည်။ ထိုအခိုက် အစ်ကို့ဆီတ ဖုန်းရဲ့အသံက စူးစူးရှရှ ပြည်လာသည်။ဖုန်းကောက် တိုင်လိုက်သော ခင်လက်တွေက အလိုမကျသလို ငြူစူသောခံစားချက်ပါဝင် လျှောက်ရှိလေသည်။

“ခင်လား”

အစ်ကို့အသံညက်ညက်ကလေးက သာသာနူးညံ့စွာပင် ခင်နားထံ တိုးဝင်လာသည်။

“အစ်ကို”

“ဘာလဲ . . . . ခင်”

“နောက်နှစ်ရက်ဆို . . . ခင်ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့မှာပဲ နန်းပဆက်နဲ့တော့ . . . မေမေတို့က မကြိုက်ဘူး”

အစ်ကို့တက်ကအသံတိတ်ဆိတ်သွားပုံမှာ ချော့က်ချား ချော့တော့ ကောင်းလှသည်။ ဇော်ဇော်ကြာမှ . . . .

“ဒါပဲ ခင် . . . ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းချသွားလေသည်။

ခင်ကတော့ ဖုန်းခွက်ကလေးကို ကိုင်ကာခင်လုပ်တာ မှားသလား

မှန်သလား မသိနိုင်အောင် တွေ့လျက်ရှိသည်။ ပြီးတော့ အစ်ကိုကိုလည်း သနားသည်။ ဖုန်းစွက်ကလေးကို အသာ ကလေး ငေးကြည့်နေမိသည်။ စိတ်မရှိပါနဲ့ အစ်ကို။ ယမင်းရုပ်က အပြစ်မတင်တာပဲ ဖြစ်စေချင်တာ။ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ အပြစ်တင်ခံရတဲ့ ခံစားချက်က တော်တော် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သည်။

ညဘက်ရောက်တော့ အိပ်မက်ထဲမှာအစ်ကိုက ယမင်းရုပ်ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ရန်တွေ့နေသည်ဟု မြင်မက်လေသည်။ အိပ်မက်ထဲက အစ်ကိုပျက်နှာသည် ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည်။ မျက်လုံးများက နီရဲခက်ထန်နေပြီး ယမင်းရုပ်ရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကြမ်းကြမ်းတမ်း တမ်းဆုပ်ကိုင်လျက် ယမင်းရုပ်ကို ဆွဲခါနေလေသည်။ အစ်ကို ပါးစပ်က စကားတွေပြောနေကာ ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်း မသိအောင် ဝလုံးဝထွေးဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ပြီးတော့ ယမင်းရုပ်က ငိုနေသေးသည်။

အိပ်မက်ကလန်နီးလာတော့ ခင့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးတွေ ရွဲနှစ်နေကာ ရေအလွန် အမင်းဆာလောင် လျက်ရှိသည်။ ကယာကယာအိမ်ရာပေါ်မှထကာ ထမင်းစားခန်းထဲ ရေသောက်ဖို့သွား လိုက်သည့် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မမကို ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ တွေ့သည်။ ထမင်းစားပွဲနဲ့ ခုံတစ်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး . . . .

“မမ . . . မအိပ်သေးဘူးလား”

ပျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်မိတော့မှ မမမျက်လုံးတွေ နီရဲပို အစ်နေတာ တွေ့ရသည်။ မမပျက်နှာကြောင့် ခင့်ရဲ့ ရေဆာတဲ့ စိတ်တောင်ပျောက်သွားသည်။

“မမ . . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

မမက ခေါင်းခါပြကာ ဘာမှမဖြေ။

“မမ . . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

ခင့်အသံနဲ့ကျယ်သွားတာမို့ မမက သူ့လက်ညှိုးနဲ့နှုတ်ခမ်းကို တန်လန့်လှုပ်ကာ သတိပေးသည်။

“မသိချင်ပါနဲ့ခင် . . . ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“မမငိုထားတယ် မဟုတ်လား”

“ခင် . . . ငါပြောနေတယ် . . . ဘာမှမဟုတ်ဘူးလို့”

“ဟင့်အင်း . . . ခင်သိပါတယ် . . . မမငိုထားတယ်”

“ခင် . . . နင်ဘာလုပ်ဖို့ထလာတာလဲ”

“ရေသောက်မလို့”

“သောက်လေ”

ခုံကထကာ ရေပုလင်းထယူပြီး ရေတစ်ခွက်ငဲ့သောက်သည်။

မမက . . . .

“ခင် . . . ရေသောက်ပြီးရင် ပြန်အိပ်တော့ ညီမလေးရယ်”

“မမ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောဦးလေ”

မမဆီက သက်ပြင်းချသံခပ်ပြင်းပြင်း ကြားရသည်။

“ခင် နင်ဘာမှနားမလည်သေးဘူး။ အလိုဆန္ဒချင်း ညှိလို့ မရတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာကို နင်ဘယ်လိုနားလည်မှာလဲ”

“ဘာရယ်... ဘာအလိုဆန္ဒချင်းလဲ”

“အချစ်မပါတဲ့အခါ ခါးသီးတဲ့အလိုဆန္ဒပေါ့... နင်အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါ နားလည်ပါလိမ့်မယ်။ အခုကြိုမသိချင်နဲ့ ခင်ရယ်... ဝါပြောရမှာ လည်ချောင်းမှာတင်နင်တယ်”

အိပ်ရာပေါ်ပြန်ရောက်၍ ခေါင်းအုံးနဲ့ခေါင်းထိကပ်လိုက်သည်တိုင် ခင်စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်မှုက အစိုင်အခဲဖြစ်နေတုန်း။ အဖျိုဘဝတုန်းက မမဟာ ဒီလိုပုံစံမဟုတ်။ ခင်နဲ့အတူ ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ ဘာအပူအပင်မှမရှိ။ ခင်က မမဆံပင်အံ့ထူထူကြီးကို ဖြီးသင်ပြီး ကျစ်ဆံပြီးကျစ်တဲ့အခါများဆို ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ခင်တွေ့ဖူးသော သန်းဝရပွဲနဲ့မိန်းမအကြောင်း ပြောရင်းရယ်ကြရပြီ။ မမနဲ့ အုန်းဆီလိမ်းသော ဆံပင်နက်နက် ထူထူများ ဖြီးသင်ပေးတိုင်း အိမ်မိန်းမနဲ့ နီကြောင်ကြောင်ဆံပင်တွေမှာ သန်းတွေကူးနေတာကို မှတ်မိနေသော ခင်သည်.....

“အဲဒီ မိန်းမခေါင်းကိုလေ နောက်ကနေကြည့်ပြီး ခင်ဖြင့် သိပ်အဆည်းယားတာပဲ... သန်းတွေက ပိစိပွစိကလေးတွေ... ငြီးငွေ့ကူးနေတာ... ရွစ်ရွစ်နဲ့... ဟာ... ပြောရင်း ရင်ဘတ်ထဲကတောင် ယားလာပြီ”

“တုပ်လိုက်လေ”

ဟုဆိုကာ မမကရယ်နေတတ်သည်။ တစ်ခါတလေကျရင် တော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် လက်ဖက်သုပ်စားရင်း ညလူးပေါက် အခန်းပြတင်းဘေးမှာထိုင်ကာ ကောင်းကင်မှာကြယ်တွေ လက်လက်ထနေတာကို ကြည့်နေတတ်သည်။

“ကြယ်လေးတွေက အများကြီးပဲနော်... လက်လက် လက်လက်နဲ့ ခင်... ဟော... ဟိုထောင့်ကကြယ်တွေလား... ရွှေနေသလိုပဲ သေချာကြည့်”

“ဟုတ်ပါဘူး... မမ မျက်လုံးမကောင်းလို့ပါ... မမတော့ မျက်မှန်တပ်ရခါနီးပြီ... အသက်ကကြီးပြီပို့လား”

“ခင်စုပ်... ငါ့အသက်ငယ်ငယ်ကလေးရှိသေးတယ်”

တစ်ခါတလေကျရင်တော့ မမနဲ့အတူ ဖောင်းစားဝယ်ထွက်တတ်သည်။ ငါးရဲခြောက်တွေကို ခိုင်ကြည်ရမှာ ရွှေသောခင်ကို မမက... ..

“ဖုတ်ပြီးဆီဆမ်းတဲ့အခါ နင်လာမစားနဲ့”ဟုကြိမ်းမောင်းထတ်လေသည်။ ခင်က... ..

“လက်နံတယ် မမရဲ့” ဟု အထွန်တက်ပီလျှင်... ..

“ငါကတော့ လက်မနံဘူးဆိုတဲ့သဘောလား” ဟု ရွဲပြီး ပြန်မေးတတ်သည်။ သို့သော် ခင်အစားမမကပဲ ငါးကိုင်တာတို့ တက်ဆားခတ်တာတို့ လုပ်ပေးတတ်သည်။

အခုအိမ်ထောင်ကျပြီးသောအခါ မမနဲ့ခင်မှာ အဲသလို လွတ်လပ်ခွင့်တွေမရှိတော့။ တစ်ခါတလေ မမယောက်ျားက မမခါး ကိုဖက်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာလျှင် မမခမမှာ မနေတတ်သလို လက်ကို ပုတ်ချင်ပေမဲ့ ဟိုလူကလည်း အကြောခပ်တင်းတင်းနဲ့ ရွဲတတ်သူပို မျက်နှာပူပူဖြင့် မိဘတွေနှင့်ညီမရွေးမှာ အောက်အီးသည်းခံရပုံပေါ်သည်။

အဲသလိုအခါမှာဆိုလျှင် မမမျက်နှာသည် ဆီးရွက်လောက် သေးငယ်ပြီး သနားဖို့ကောင်းသည်။ ဖေဖေနဲ့မေမေကတော့ ဘာမှမပြော။ သို့သော် ခင်ကတော့ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးကိုမကြိုက်။ မျက်နှာကြီးက ရွက်ကြမ်းရေကျိုကြီး။ ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေက အသားစိမ်းတွေ့သော ဘီးလူးသဘက်နယ်။ အသားအရည်က အဆီပြန်တတ်တဲ့အပျိုး။ ငါခါးမှာလည်း ဆီတွေရွဲနေအောင်လူးတတ်သေးသည်။ မမညဘက်ဆို အဲဒီလူကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း...။ အတွေးနဲ့တင် ခင်တွန့်သွားသည်။

ရန်ကုန်ကို ပြန်တာနီးတွင် မမက ခင်ကို ဖက်နမ်းကာ နှုတ်ဆတ်သည်။ ပြီးတော့ ဟုသည်။

“ရဲရင့်ပါစေခင် . . . မိန်းမဖြစ်ရတဲ့အတွက် ဘယ်တော့မှ သတ်မှတ်ချက်တွေနဲ့ ဘဝကိုဘောင်မခတ်ခံရပါစေနဲ့ . . . ပြီးတော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူဆို ကိုယ့်ကိုလာကြည့်ခွင့်ထောင် မပေးနဲ့ . . . ယောက်ျားတွေ မိန်းမတွေကို လိုက်တဲ့အခါ ပထမအဆင့်က ကိုယ်ကြည့်တာ ဆူသိပါစေတဲ့ အဲဒီတော့ မကြိုက်ရင်အကြည့်ကိုမခံနဲ့ ခင်. . . အဆီ

စာသာဆိုပြီးအကြည့်ခံနေရင် သူတို့လိုတဲ့ဖက်ဆွဲတွေကြမ္မာပဲ. . . ခင် ငါနောက်ဆုံးတစ်ခုပဲမှာမယ် . . . နင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ လူတစ်ယောက်ကို တက္ကသိုလ်မှာရွေးမယ်ဆိုရင် နင်ချစ်တဲ့လူပဲ ဖြစ်ပါစေ”

မမက အဲသလိုမှာပေမဲ့ မမကြီးကကျတော့ တစ်မျိုးမှာ သည်။

“ကျောင်းကို စာသင်ဖို့လွတ်တာနော် ခင်. . . စာပဲအာရုံ စိုက်. . . ဘာမှစိတ်ဝင်စားစရာမလိုဘူး . . . ယောက်ျားဆိုတာနဲ့ ထေးထေးရှောင်. . . . ကျောင်းမှန်မှန်တက် . . . ပြီးတော့ သူများ တွေ ဝတ်တာစားတာကို လိုက်ကြည့်ပြီး အတုမယူနဲ့၊ မပြိုင်ဆိုင်နဲ့. . . ကိုယ်ကပညာသင်ဖို့လာတာ. . . အဲဒါကို သဘော ပေါက်. . . တွဲမရခင် ဘာမှမကြားချင်ဘူး”

အပျိုကြီးမို့လို့ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အရေးကို အပြစ်တစ်ခုလို့ မမကြီးက သဘောထားသည်။ မမအိပ်ထောင်ကျသွားတာကို မမကြီးက စိတ်ဆိုးလွန်းသဖြင့် ညီအစ်မချင်း စကားမပြောတော့။

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေးနေရင် ရသားနဲ့ ဒီယောက်ျား ယူတော့ ဘာထူးလို့လဲ . . . အဖို့မဟုတ်တာပဲ အဖတ်တင် တယ်. . . အသက်ကြီးလို့ အရားအားထုတ်ချင်ရင်တောင် ကလေး တို့လို့ တွဲလောင်းနဲ့ သောက်ျားကတစ်မျိုး ဒီလူ့ဘောင်အမှုဒီလောက်ရွပ်တာ တော်တော် အငြိမ်မနေနိုင်ဘူး”

* * *

အခန်း (၃)

“ခင် . . . နည်းနည်းပိန်သွားသလိုပဲ”

ခင်လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးစက်လာတာ ဘာစကား မှပြန်မပြောဖြစ်ဘဲ အာကာကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ ကျောင်းကိုပြန် လာပြီးကတည်းက အခုတစ်ခေါက် ပထမဆုံးအာကာနဲ့ ရင်ဆိုင် ရခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်ဘေးနားကို ပူးကပ်ထိုင်ချလိုက်သော အာကာဆီကနေ ခြင်စူးစူးအနံ့ကိုရသည်။

“ခင် . . . စကားမပြောတော့ဘူးလား”

ခင်နှုတ်ခမ်းကို လျှာနဲ့တစ်ချက်သပ်လိုက်သည်။

“နံ့တယ်”

“ဪ . . . ကိုယ်ညာကနည်းနည်းများသွားတယ် . . . ပြီးတော့ အဆောင်မှာ ရေမလာလို့ ရေမချိုးခဲ့ရဘူး . . . အရမ်းနံ့နေလား”

“အင်း”

ထို့နောက်စကားသံများ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

“ဟဲ့ . . . အာကာ . . . ကျောင်းပြေး . . . ကျောင်းကိုလာလည် တာလား”

အသံနဲ့အတူ အနားရောက်လာသော စီစီမာနဲ့သီသီမာက ပြိုင်တူ လွယ်အိတ်တွေနှင့် အာကာကျောပြင်ကိုထုသည်။ စီစီမာနဲ့သီသီမာ နောက်မှာ အစ်ကို။ ခင်ကို ခပ်စူးစူးတစ်ချက်ကြည့်ကာ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

“ရဲထွဋ်ရော”

စီစီမာကမေးသည်။ အစ်ကိုက ခင်နံ့ဘေးက ခွဲပုလေးတစ် ခွဲမှာဝင်ထိုင်သည်။

“ခင်လည်းမသိဘူး . . . ရဲထွဋ်ကို ကျောင်းမှာတွေ့ကိုမ တွေ့သေးတာ”

“ဒီကောင်ညက နည်းနည်းမသောက်တာ များသွားလို့ အ ဆောင်မှာမောက်နေတယ်”

အာကာက သူ့ရှေ့မှာရှိသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို အကြည့် ဖို့ထားရင်းပြောသည်။ ခင်စိတ်ထဲ အာကာကိုယ်တိုင်လည်း တင်းရဲလားဆိုတာ သိသယဝင်သည်။ အာကာက မသတ္တဝါနဲ့ တောင်မကင်းနိုင်။

“ဒါနဲ့အစ်ကို ယမင်းရပ်ရဲလူကြီးနဲ့တွေ့ပြီးပြီလား ဇွန်တော်နဲ့လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့တယ်”

ကိုထင်အောင်နဲ့ ခင့်သူငယ်ချင်းတွေအကုန်လုံးကို မိတ်ဆက်
ပေးထား၍ သိက္ခမိန်းနေကြသည်။

အာကာက သူနဲ့ ကိုထင်အောင်တွေ့ခဲ့တဲ့ အကြောင်းနဲ့ အစ်ကိုနဲ့
ဘာမှမဆိုင်ဟု ခင်ထင်သည်။

ဒါတစ်ခုခုကို ဦးတည်သတိပေးတဲ့သဘောများလား။ အစ်ကို
မျက်နှာက သူနဲ့မူနဲ့သွားလေသည်။ ပြီးတော့ . . .

“ငါဆိုင်ပြန်တော့မယ်ကွာ”

ဟု ရုတ်တရက်ထ၍ ပြန်သွားလေသည်။

အစ်ကိုပြန်သွားတာနဲ့ အာကာသည်လည်း လိုက်ထွက်သွားသည်။
သူတို့နှစ်ယောက်လုံး မရှိတော့သောအခါ စိစိမာက ဝေဖန်သည်။

“ဒီနှစ်ယောက်လုံးမရိုးသားဘူး . . . သူတို့ကြားမှာပြဿနာ
ရှိတယ်”

“ခင်စိတ်မဝင်စားချင်ဘူး . . . လောလောဆယ် ခင်စိတ်ညစ်
နေတယ်”

“ယမင်းရှုပ် . . . နင်အာဖြစ်တာလဲဟင် . . . အိမ်မှာတစ်ခုခု
ပြဿနာတက်လာလား”

ခင်ဘာမှမမြေ။

“မပြောချင်လဲနေပါဟာ . . . ငါတို့ကသူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့
နင်တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ သတိထားမိလို့ပါ”

“မမ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ”

“ဟုတ်လား . . . အဲဒါဘာထူးဆန်းလို့လဲ ခင်ရာ”

“မဟုတ်ဘူး . . . မမက ချစ်လို့ယူလိုက်တာမဟုတ်ဘူး . . . အဲဒီ
လူက အတင်းလိုက်ကပ်ပြီး လူတွေအထင်လွဲအောင်လုပ်လို့ အိမ်ကပေးစား
လိုက်တာ”

“တစ်မျိုးပါလား”

“တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒါကြီးကိုတွေ့ပြီး ခင်စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်
သလိုပဲ”

“ကဲပါ ခင်ရာ . . . ထားလိုက်ပါ . . . အချိန်တန်တော့ ပြီးသွား
မှာပေါ့”

သို့သော် မပြုံးပါ။ ညဘက်အဆောင်ရောက်လျှင် တစ်ယောက်
ထည်းနေရတဲ့အချိန်တိုင်း မမရဲ့စကားအံ့တွေ စိတ်ဆင်းရဲဖွယ်ရာ ရှုပ်သွင်
တွေကို မျက်လုံးထဲမြင်ပြီး အိပ်မရ။

အိပ်လိုက်ပြန်ရင်လည်း အစ်ကိုနဲ့ခင် အိပ်မက်ထဲမှာ ခွန်းကြီး
နှုန်းငယ်စကားများပြီး ခင်ငိုယိုနေတဲ့ အိပ်မက်မျိုးကို မြင်မက်သည်။

အဲဒီအိပ်မက်မျိုးကို ခင်စိတ်ထဲကနေ ခါးဆီးလှသည်။

ဒီလိုမျိုးအပြင်မှာ တကယ်ဖြစ်မလာတန်ပါဘူး။ တို့ယုံကိုကိုယ်အား
ဆေးရင်း ပရိတ်ရွတ်ကာ ခင်အိပ်ရလေသည်။ တစ်နေ့မှာ မိန်းကလေးတို့

သဘာဝအရ ရှေ့ဟောနက္ခတ်ဗေဒင်ဆရာတစ် ယောက်ဆီသွားဖို့ စိစိတထ အကြံပေးသည်။

“အဲဒီဆရာက ရုပ်ကြည့်ပြီးလည်းဟောတတ်တယ်တဲ့ . . . မှန် တယ်လို့ပြောတယ် . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားမေးကြရအောင်”

အင်းစိန်ဘက်က အဲဒီဆရာဆီရောက်တော့ ဆရာက အရင်ဆုံး ခင့်ကိုကြည့်တာဟောသည်။

“သမီးက သိုက်ကာလာတာ”

စိစိမာနဲ့ သိသိမာမျက်လုံးတွေက စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် တလက်လက် ဖြစ်နေသည်။ ခင်ကတော့ ဘာမှမပြော။ ခင်က သိုက်ဖွားပဲလေ။

“သမီးက အနာဂတ်တွေကို ကြိုသိနိုင်တဲ့စွမ်းရည်ရှိတယ်”

“ဟယ် . . . ငါတို့ကို ယမင်းရုပ်လျှိုထားတယ်”

“အေးလေ . . . ဒီလိုမှန်းသိ ဗေဒင်ဆရာဆီ ဘယ်လာမလဲ”

ပြောပြီးမှနှစ်ယောက်သား ပြန်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဗေဒင် ဆရာက သိပ်ကြည့်ပုံမရတော့။

“ပြောပါဆရာ . . . ခင့်သူငယ်ချင်းတွေက ပျော်တတ်လို့ နောက်တာပါ”

“အင်း . . . သမီးအိပ်ထောင်ပြုလို့မရဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲဆရာ”

“မေးခွန်းသုံးခုပြည့်သွားပါပြီ”

ခင်စိတ်ထဲ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။ မေးခွန်းသုံးခုကို နှုတ်ရာပေးရသည်။ မတရားလိုက်တာ။ ပြီးတော့ ဟောတာတွေက ဆက်ကရတွေ။ ဗေဒင်ဆရာတွေက လိမ်၊ ခင်တို့လို့လူတွေက အလိမ်ခံ နောက်မေးခွန်းသုံးခုကို နောက်ထပ်ငွေနှစ်ရာ ပေးရဦးမည်သဘော၊ ငွေတို့နုပြောစေးခဲ့ခြင်း မရှိသော်လည်း အိမ်ကပို့သမျှငွေကို ဒီလိုကိစ္စမျိုး အတွက်သုံးရတာ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်မသန့်။ ဗေဒင်ဆရာဆီက ပြန်တေး သမ်းမှာ သိသိမာက စပ်စုသည်။

“ခင် . . . နင်တကယ်သိုက်ကလာတာဆိုရင် အိပ်ထောင့် ပြုလို့မရဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲတဲ့ . . . သိုက်ကလာတဲ့လူတွေက သိုက်ခက် ဖြတ်ရင်တော့ရတယ် . . . နင်ဘယ်သိုက်ကလဲသိလား”

“ပြောကြတာပါပဲ . . . ငါက ရှမ်းဆက်သိုက်တစ်ခုကတဲ့”

“ဒါနဲ့အနာဂတ်ကို ကြိုသိနိုင်တဲ့စွမ်းရည်ဆိုတာကရော တက ခို့တာလား ခင်”

“မသိဘူးလေ . . . ဒါပေမဲ့ ငါငယ်ငယ်ကဆို တစ်ခုခု ကြိုပြော အပြုမှန်တတ်တယ်တဲ့ . . . ပြီးတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း အိပ်မက်က မက်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်”

“အဲဒီအိပ်မက်တွေအတိုင်းရော မှန်တတ်လား”

ခင် အဲဒီမေးခွန်းကို မဖြေခင် အခုတလော ခင်မက်မက်က အိပ်မက်တွေကို သတိရမိလေသည်။ အဲဒီအိပ်မက်တွေများ တက

ဖြစ်မယ်ဆို ခင်နဲ့အစ်ကိုနဲ့ ကျိန်းသေပေါက်တစ်ခုပတ်သက်ရမှာဖြစ်သည်။
စိတ်ထဲကတော့ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံလျှင် အစ်ကိုကို ခင်ကြောက်သည်။

အစ်ကိုပုံစံက ကြမ်းတမ်းပုံပုံ ပြီးတော့တယူသန်ဆန်သည်။
နိုင်ထက်စီးနှင်းလုပ်တတ်သည့် ပျက်နှာထားမျိုးရှိသည်။

“ငါ့အိပ်မက်တွေက အမြဲမှန်တယ်လို့တော့ ငါမထင်ဘူး”

“ပြောလို့ဘယ်ရမလဲ ယမင်းရုပ်ရဲ့”

“ဟင်္ဂအင်း . . . မမှန်ပါဘူး”

ခင်အဖြေကို ခင်ဖာသာပဲ နားလည်သည်။ ခင်မှအစ်ကိုကို
မချစ်တာကွယ်။ အစ်ကိုနဲ့နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းပတ်သက်ရမှာရှိသည်။

စိတ်ထဲမှာကြုံတွေ့ပြီး ကြောက်ကိုကြောက်နေတာ။

“ခင် . . .”

ပုံးကိုပုတ်ခေါ်လိုက်မှ ခင်သတိပြန်ဝင်လာသည်။

“တစ်ခုမေးမယ် ခင် . . . .”

“ဟင် . . . ဘာလဲ”

“ခင်ကို အစ်ကိုကြိုက်နေတာသိလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ကလည်း . . . . ခင်လည်းသိတယ်မို့လား . . . မညာပါနဲ့”

“ခင်စိတ်မဝင်စားဘူး . . . ပြီးတော့ အစ်ကိုကို ခင်ကြောက်တယ်”

“ဘာလို့လဲ ခင်”

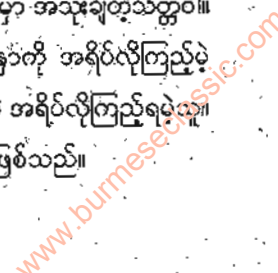
“မသိဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးတိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ခင်ကပဲစကား
ခတ်သည်။

“ခင်ဘာကြောင့်ကြောက်လဲတော့မသိဘူး . . . ဒါပေမဲ့ အစ်ကို
ခင်အိပ်မက်ကို အိပ်ပြန်တုန်းက ဖုန်းနှောတိုင်းဆက်တယ် . . . အခင်က ခင်ရည်ရွယ်
ထားတဲ့ လူဆိုခေါ်ခဲ့တဲ့ . . . . ဘာမှမဆိုင်ဘဲ အဲသ လိုမျိုးကြီး အပြောခံ
ရတာ ခင်စိတ်ထဲမှာ မသတိဘူး . . . ကိုထင်အောင်ကြတော့ အစ်ကိုလိုပဲ
ခွဲလို့ရတယ် . . . စိတ်ထဲမှာ သန့်တယ် . . . ကိုထင်အောင်ကို လက်ထပ်ရင်
အိပ်မက်မကန့်ကွက်တဲ့ အနေအထားမျိုးပေါ့နော် . . . ဒါပေမဲ့ ခင်
ကိုထင်အောင်ကိုလည်း လက်ထပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ခင်က ဘယ်သူ့ကိုလက်ထပ်မှာလဲ . . . . ခင်ချစ်တဲ့
သူကိုလား”

အဲဒီမေးခွန်းမှာ ခင်ကြေကွဲသွားရသည်။ ခင်ချစ်တဲ့သူတဲ့။ ဒါပေမဲ့
ဆိုယ်တတိတ်ဆိတ်စွာမျှော်လင့်ရင်း လူသိမှာလည်း ကြောက်တဲ့
အခါ . . . ။ ပြီးတော့ သူက ခင်ထက်အရေးပါသော အရာများစွာ
နဲ့နေတဲ့သူ။ ပိုက်ဆံကိုရှာပြီး မကောင်းမှုနည်းမျိုးစုံ မှာ အသုံးချတဲ့သတ္တဝါ။
ခင်ကမလုပ်နဲ့ဆွဲဆုံးမလျှင် ပိုလုပ်မိလို့။ ခင်မျက်နှာကို အရိပ်လိုကြည့်ပုံ
အစား နိုင်လိုမင်းထက်နဲ့ ခင်ကသာ သူ့မျက်နှာကို အရိပ်လိုကြည့်ရမိလို့။
ပြီးတော့ သူကခင်ကို သာမန်မျှပဲ သဘောထားသူဖြစ်သည်။

အဲဒီတော့ ခင်က ရှေ့ဆက်တိုး၍ ဘာများလုပ်နိုင်မည်လဲ၊ ခင်ကတိတ်တိတ်လေးချစ်ပြီး တိတ်တိတ်လေးကြေကွဲရသူဖြစ်သည်။ ကြေကွဲရတာမကောင်းဘူးဟုဆိုလျှင် ခင်အတွက် အချစ်ဆိုတာ ကြေကွဲခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ခင်ချစ်တဲ့လူ . . . မရှိဘူး”

* * *

တစ်ယောက်တည်း အဆောင်ညှော်ခန်းမှာ မဝှင်းတစ်အင်္ဂါ ဆင်းယူစဉ် အစ်ကိုစင်တာတာနဲ့တိုးသည်။ ညှော်ချိန်မှို ညှော်ခန်းမှာ တချို့ အတွဲများစကားပြောကြသလို မေဂျာမတူသူတွေ လာလည်တာမျိုး ရှိသည်။ အဆောင်ဆိုတာကတော့ လူစုံ၊ ပါးစပ် စုံသလောက် မျက်စိစုံသော နေရာ။

“ခင်နဲ့တွေ့တာအတော်ပဲ . . . ခင်ဆီလာလည်တာ”

“ကိစ္စရှိလို့လား အစ်ကို”

“အင်း”

အဆောင်များကိုခွင့်တိုင်ပြီး အပြင်ထွက်သည့်လူစာရင်ဆိုင် လက်မှတ်ထိုးရသည်။ အင်းလျားဘက်လမ်းလျှောက်တော့ အစ်ကိုက ခင်မျက်နှာကိုမလွတ်တမ်းငေးမောနေလေသည်။

“အစ်ကို . . . ကိစ္စရှိလို့ဆို”

“ခင် . . . ကိုယ်ဖုန်းဆက်တာမကြိုက်လို့ ဟိုတစ်ခါက ပြောတာ သားလို့ သိချင်တယ်” -

“နယ်ဝေးမို့လား အစ်ကို . . . အသံကလည်းသိပ်သံသံကွဲကွဲ ပြောရဖူးလေ . . . ဒီလိုပါပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား ခင် . . . ကိုယ့်ကိုညာနေတာများလား”

“အစ်ကို . . . ခင်စိတ်ညစ်လာပြီ”

“ခင် စိတ်ညစ်အောင်မေးတာမဟုတ်ဘူး ခင် . . . ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ညှော်နေတာတစ်ခုကို မေးတာပဲ . . . ကိုယ့်ကိုခင်က မလိုလားမှာ သူစိမ်းလို ဆက်ဆံမှာကို ကိုယ်လက်မခံချင်ဘူး . . . ကိုယ်ခင်ရဲ့အရင်းနှီးဆုံးလူပဲ ဖြစ်ချင်တယ်”

အင်းလျားဘောင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေတဲ့သူတွေမှ အများကြီး မဟုတ်ဘူး။ တချို့ကခင်အဆောင်က ကောင်မငှားတွေမို့ ခင်နဲ့အစ်ကိုကို ကြည့်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြသည်။

“အဆောင်ပြန်မယ် အစ်ကို”

“နေပါဦး ခင်”

“အစ်ကိုသိချင်တာ သိပြီးပြီမို့လား”

“ခင် . . . ကိုယ်ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ အစ်ကို”

“အာကာ ကားခိုးမှုတစ်ခုနဲ့ အချုပ်ထဲရောက်နေတယ်”

ခင်ရင်ထံမှာ ဒီနန်းကနဲပြည်သွားလေသည်။ အစ်ကိုကဆတ်ပြောပြသည်။

“ခိုးရာပါကားကို သူကဝယ်ရောင်းလုပ်မိတာ... ရှင်းလို့ ရမယ်ထင်တာပဲ... ခင်ကိုပြောပေးပါဆိုလို့ လာပြောပြတာ... ကိုယ့်ဆီဖုန်းဆက်တယ်လေ”

“အခုကောဟင်”

အဖျားခတ်အသံတွေ တုန်ရင်သွားသည်။

“စိုးရိပ်နေလား ခင်”

အစ်ကို မေးခွန်းက တစ်စုံတစ်ရာကို ကျိန်းသေပေါက် သိနေဟန်၊ အစ်ကိုမျက်ဝန်းတွေကနေ ပုန်းခိုစရာနေရာတစ်ခု ကမန်းကတန်းခင်လိုက်ရှာသည်။ မသေမသပ်သော အပြုံးတစ်ခု နဲ့ ခင်ကိုအစ်ကိုက... .

“ကိုယ်သိပါတယ်... ကဲ... ခင်အဆောင်ပြန်မယ်မို့လား... ကိုယ်လိုက်ဖို့ပေးမယ်”

ခင်အပြန်လမ်းမှာ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်။ မတော်တဆထောင်ကျသွားမှဖြင့် ဆိုသောအတွေးက ဖိစီးနေလေသည်။

အာကာကိုအခုနေသွားအားပေးချင်သည်။

“ဒါနဲ့ အာကာက ဘယ်မှာလဲအစ်ကို”

“မန္တလေးမှာ”

ခင်လိုက်သွားလို့ မပြစ်နိုင်။

“ခင်လိုက်သွားမလို့လား”

အစ်ကိုက ခင်စိတ်ကို အကုန်ထွင်းဖောက်ပြင်နေတော့တာပဲ။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းသွားလို့ မသင့်တော်ဘူး ခင်”

“ခင်သိပါတယ်”

“ခင်”

“ရှင်... အစ်ကို”

“ဘာလို့လောက်ကြီးမှာ အပေးအယူမမျှတဲ့ကိစ္စတွေရှိနေတာလဲ... ဘာလို့ပေးကားပေး၏မရဆိုတာတွေ ကြုံနေတာ လဲဟင်... ”

“ခင်မသိဘူး”

“ခင်သိပါတယ်... ခင်မသိဟန်ဆောင်နေတာ... အိမ် နေသောသူနီးရခက်သတဲ့ခင်... ခင်ဖာသာခင်နီးလာတဲ့နေ့ အထိ ကိုယ်စောင့်ပါမယ်... အဲဒီအချိန်ထိ ကိုယ်မေတ္တာကတည် မြဲနေမယ်လို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း မျှော်လင့်ထားပါတယ် ခင်”

ပြောပြီးချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသော အစ်ကိုကျောပြင်ကို ခင်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပေးကားပေး၏ မရတဲ့လား အစ်ကို။ ခင်လည်းပေးတာပါပဲ ဒါပေမဲ့ ခင်မရဘူး အစ်ကို။ ခင်ဘာမှပြန် မရပါဘူး။ အချစ်ဆိုတာ ပြန်ရဖို့တစ်ခုတည်းကိုပဲ မျှော်လင့်ထားရင် ဘယ်တော့မှ ဖျော်စရာကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။

ခင်အစ်ကိုကို ကိုယ်ချင်းစာလေသည်။ တစ်ဖက်သတ် အချစ်ဆိုတာကို ခင်ကအပြုထိတ်လန့်ပန်းရှောင်နေသူဖြစ်ပြီး ကြုံတွေ့နေရသူပိုအစ်ကိုခံစားချက်ကို ထပ်တူမဟုတ်နိုင်ရင်တောင် တစ်စိတ် တစ်ပိုင်းနားလည်လေသည်။ ခင်ကိုဘာလို့ လာချစ်တာလဲ အစ်ကို။ ခင်ကတွေ့ဝေတဲ့သူ ပြီးတော့ခင်က ခင်လိုချင်တဲ့အရာတစ်ခုကိုလည်း ပြတ်ပြတ်သားသားမျှော်လင့်ရဲလောက်အောင် သတ္တိမရှိပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ခင်ဝန်ခံချင်သေးသည်။ အဲဒါ ခင်တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းနေသေးသည်။ မိန်းကလေးဆိုတာ စောင့်ဆိုင်းမျှော်လင့်ရင်း မျိုသိပ်ရတဲ့အမျိုးအစားမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ခင်က အစစအရာရာ စည်းတမ်းတကျမွေးမြူခြင်းခံရသော အသိုင်းအဝိုင်းထဲက လူတစ်ယောက်မို့လား။ ဘောင်တွေထဲမှာ ပုံစံကျလာခဲ့သော အရာတစ်ခုသည် သူ့ပုံစံခွက်ကို ကျယ်တဲ့ကမ္ဘာလေးဟုထင် မှတ်သကဲ့သို့ ခင်သည်လည်း ကိုယ့်ပုံစံခွက်ထဲမှာတွယ်ကပ်ရင်း ကျေနပ်နေသည်။

ခင်တို့မိန်းမတွေ အားလုံးသည် အချိန်တန်၍တင့်တောင်း ခံရမည့် အလေးတိုက်ပစ္စည်းများနှင့်ချိန်စရာ ကုန်ပစ္စည်းများဖြစ်ပြီး အဲဒါကိုပဲ ဂုဏ်ယူစရာဟု လက်မထောင်ခဲ့သော အသိုင်းအဝိုင်းကြီးကို ဘယ်ကာလဆီကနေ ထူထောင်ခဲ့ကြလဲ ခင်မသိ။

မိန်းမပုန်လျှင် တင်တောင်းခံရပြီး ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှဆိုသည်က လက်မထောင်ကြားစရာတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့တာ။ နှစ်ဖက်မိဘ သဘောတူညီပြီး

တိုယ့်ဘက်သို့ဘက်မင်္ဂလာဆောင်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြိုင်ဆိုင်ကြတာ...။

အဲဒီလေ့ထုံးတမ်းတွေသည် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ထည့်သွင်းတွက်ချက်ခြင်းမပြုသော အစိမ်းရောင်မျက်ကွယ် အစဉ်အလာတွေဖြစ်သည်ဟု ခင်ကတော့ထင်သည်။

ဘာမဆိုပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်နေတာ အလုပ်လုပ်ရင်း ချစ်ရှင်မင်းသမီး မင်းသားအကြောင်းဆွေးနွေးတာ၊ အချိန်တန်လျှင် ဇီဝိဒ္ဓါချောင်ထဲမှာပဲ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရသော အနေအထားတစ်ခုဖြစ် သွားတာ...။

ချစ်ချစ်မချစ်ချစ် သတ်မှတ်ချက်တွေ၊ မလွန်ဆန်နိုင်မှုတွေနဲ့ ထက်ထပ်လှိုက်ရသော ယောက်ျားတွေရဲ့ ပုံစံခွက်ထဲ မိန်းမတွေဝေဆုံး ကြရတာ...။

ခင်သည် အစဉ်အလာဟောင်းများကို အော့နည်းနာသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခေတ်ကခင်ကို အခြေအနေမပေးပါ။ ခေတ်က အပြောင်းအလဲ ချစ်သုတ်ခေတ်ခေတ်က အင်မတန်ရှုပ်ထွေးနေတာ။ ခင်သည် အစ်ကိုနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့်နေတာခြင်းတူပါ သည်။

အစ်ကိုချစ်သောသူက ခင်ဖြစ်နေပြီး ခင်ချစ်တဲ့သူက အာကာ ဖြစ်နေတာပဲကွာသည်။ ခင်တို့နှစ်ယောက် ကိုယ်မျှော်လင့်တဲ့အရာတွေကို ဘယ်သူက အရင်ရမလဲမသိ။

* * *

အခန်း (၄)

ပြောပစ်ခဲ့ပြီ။ မထင်မှတ်ဘဲ ပါးစပ်ကထွက်ကျသွားပြီ။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်မှုက တော်တော်ဆိုးရွားနေသည်။

“ကိုလတ် . . . ဖုန်း . . . အာကာတဲ့”

ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်စဉ် အာကာရဲ့ ပျော်ရွှင်သံတွေ ကျွန်တော်ဆီ ကူးစက်လာသလို ခံစားရသည်။

“အဆင်ပြေသွားပြီ ကိုလတ် . . . အားလုံးအိုကေပဲ . . . ကွင်းလုံး ကျွတ်ရှင်းသွားတယ် ပင်ပန်းလိုက်တာဗျာ . . . ခိုးမှုနဲ့ဝင်နေရတော့မလား ဆိုပြီး လန့်နေတာ . . . ဒါနဲ့ . . . . . ခင့်ကိုပြောလိုက်သေးလား . . . သူ့ဘာ ပြန်ပြောလဲ”

“ဘာမှမပြောဘူး”

အာကာဘက်ကငြိမ်သွားသည်။ ကျွန်တော် ဘာလို့မသုံး သုံးမိ ပါလိမ့်။ အနည်းဆုံး ခင်က မင်းကိုစိုးရိမ်နေတယ်ဟု ပြောလိုက်လျှင် ပန်းပွေ့ရာမှာ နှလုံးသားခင်းပေးမဲ့ အနေအထားဖြစ်တော့မှာပေါ့။

“သူစိုးရိမ်တဲ့ပုံမပြဘူးလား”

“မင်းနဲ့သူဘာဆိုလို့လဲကွ”

“ကိုလတ်ကလည်း . . . . . သိရဲ့သားနဲ့”

“ဒါနဲ့မင်းရန်ကုန်ကို ပြန်လာဖို့ရော အစီအစဉ်ရှိရဲ့လား”

“လောလောဆယ် မရှိသေးဘူး တစ်လလောက်ကြာဦး မယ် . . . . . လက်ထဲကချီတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ လျှောက်ပွေးလိုက်ဦးမယ် ဗျာ . . . ကိုလတ်”

“ဘာလဲ . . . . .”

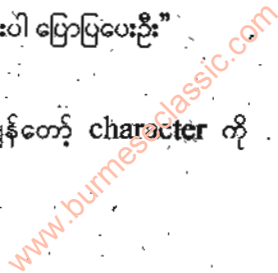
“ခင့်ကို ကျွန်တော်လွတ်လာပြီလို့ ပြောလိုက်နော် . . . ပြော ဖြစ်အောင်ပြောနော်”

“အေးပါကွာ”

“ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ဘာမှမပတ်သက်ဘူး . . . ကျွန်တော်က ခိုးရာပါမှန်းမသိလို့ ဝယ်မိတာဆိုတဲ့အကြောင်းပါ ပြောပြပေးဦး”

“မလိုပါဘူးကွ”

“မဟုတ်ဘူးလေဗျာ . . . သူ့ဇာကျွန်တော် character ကို

တစ်မျိုးထင်သွားမှာစိုးလို့”

“မင်းကအစကတည်းက ကောင်းတဲ့ကောင်မှမဟုတ်တာ”

“ကိုလတ်ကလည်းပျာ”

“မင်းဘာပြောဦးမှာလဲ အာကာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖုန်းပီတာတက်မှာစိုးလို့လား”

“အေး”

“ကိုလတ် . . . . ခင်ဗျားငါးမူးကိုနှစ်ပြား ထွက်မလားခွာမဲ့လူပဲ

တကယ့်လူ”

“ဒါစီးပွားရေးကွ”

“ကျွန်တော်လည်းစီးပွားရေးလုပ်နေတာပဲ”

“ဒါမေမဲ့ မင်းကဖြုန်းဖို့လုပ်တာလေ . . . ငါကမိသားစုကို

ဦးဆောင်နေရတာ . . . မတူဘူးကွ”

“ခင်က ကိုလတ်ကို အဲဒါကြောင့်အားကိုးတာဖြစ်မှာပေါ့”

ခင်ရင်ထဲက အဖြေမှန်ကိုသိနေတဲ့အတွက် ရင်ထဲမှာ စစ်ခနဲနာသည်။ ခင်ကအာကာကို သဘောကျတာ။ ကျွန်တော်ဘက်မှာ မဲမရှိ။

“ကိုလတ်”

“ဘာလဲ”

“စိတ်ကူးယဉ်နေတာလား”

“မင်းကြီးတော်ကြီးတဲ့ပုပ်”

“ကျွန်တော် ဒီတစ်လလောက်စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လျှောက်သွားလိုက်ဦးမယ်ဗျာ”

“မင်းဘယ်တော့ လိမ္မာမှာလဲ အာကာ”

“ကျွန်တော်လား . . . ဟဲ ဟဲ . . . တနေ့နေ့ပေါ့”

“မင်းရည်းစားရတဲ့နေ့လား”

“ကျွတ် . . . . ဝေးသေးတယ် . . . ချုပ်ချယ်ခံရမှာကြောက်တယ်ဗျ . . . အချုပ်အချယ်ကြိုက်မှဖြင့် ကျွန်တော်ထောင်ထဲသွား နေမှာပေါ့ . . . ရည်းစားရလို့တော့ ပြောင်းလဲမယ်မထင်နဲ့ . . . ဒီအတိုင်းပဲ . . . အရာရာကို မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ပြောင်းလဲ ပစ်မဲ့လူစားမျိုးထဲ ကျွန်တော်မပါဘူး”

“မင်းဒီတသက် ဆိုးမဲ့ကောင်ပဲ”

“ဒီလိုပဲ ကိုလတ်ရာ . . . ယောက်ျားဗျ”

“ငါလဲယောက်ျားပဲ”

“ကျွန်တော်က လူ့ဘဝသက်တမ်းတိုတိုလေးမှာ ပျော်ပျော်ပဲနေချင်တယ် . . . ဟိုဟာမလုပ်ရ ဒီဟာမလုပ်ရစည်းကမ်းတွေ မလိုချင်ဘူး . . . ခင်ကိုအလှကြည့်နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

“ဒါဆို မင်းဖွင့်မပြောတော့ဘူးလား”

“ဟ . . . ပြောမှာပေါ့ဗျ . . . ဘာလဲခင်ဗျားက ကြိတ်ကြဲနေတာလား”

“ခွေးကောင်”

အာတာက တဟားဟားရယ်ရင်း ဖုန်းချသွားသည်။

ရင်ထဲမှာ ဝန်တိုစိတ်တွေက အလိပ်လိပ်။ ဒီကောင် ဖွင့်ပြောလိုက်

ရင်ဖြင့် ဟိုကကိုန်းသေအဖြေ ပြန်ပေးတော့မှာပဲ။

ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကျွန်တော် ခင်ဆီကအဖြေတို

ခါးပြတိုက်တောင်းယူမှရတော့မည်။

ဒါကောင် ခင်ကပေးပါမလား။ ခင်မပေးလည်း ကိုယ်က

ချစ်နေရင် ပြီးတာပဲ။

* * *

“အစ်ကို . . . ခင်နေမကောင်းလို့ မလိုက်တော့ဘူး”

အဆောင်ညှော်ခန်းမှာ လူရှင်းနေလေသည်။ ခင်မျက်နှာ နှင်းနှင်း

လေးကိုကြည့်ပြီး ပွေ့ဖက်ထားချင်စိတ်ပေါက်သည်။

“ဆေးခန်းမသွားဘူးလား ခင်”

“လိုက်ပို့မဲ့သူက ညနေခါးနာရိမှလာမှာ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကိုထင်အောင်”

ကျွန်တော် ခင်နဖူးကိုစမ်းကြည့်တော့ ပူခြစ်နေတာခံစားရသည်။

ဆက်ကိုင်ပုဝါလေးနဲ့ နှာရည်တွေတရွဲရွဲကျနေတာကို သုတ်နေမှသာ

ခင်ဖျက်ဝန်းများသည် မျက်ရည်ကြည်များဖြင့် လှုပ်နေသည်။

“ကိုယ်တအားပူနေတာပဲ ခင် . . အခုသုံးနာရီခွဲ . . နောက်

ဆစ်နာရီခွဲထိစောင့်မနေနဲ့တော့ . . . ထ . . . ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်။ ကား

ပေါ်တယ်”

“ရပါဘယ် အစ်ကို . . . ခင်အားနာလို့”

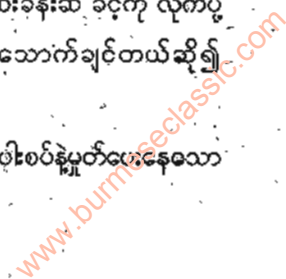
“သူစိမ်းတွေလား ခင်”

ခင်ဘာမှ ပြန်မပြော။ ဒီလိုနဲ့ အသိဆေးခန်းဆီ ခင်ကို လိုက်ပို့

သည်။ အပြန်မှာ ကြေးအိုးကောင်းကောင်းသောက်ချင်တယ်ဆို၍

ကောင်းတန်းကို ဝင်သည်။

ကြေးအိုးဖတ်ပူပူတွေကို တုန့်ဆွဲပွေ့ကာ ဝါးစပ်နဲ့ပုတ်လေးနေသော

ကျွန်တော့်ကိုခင်က ခပ်တွေတွေစိုက်ကြည့်နေသည်။ ခင် စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တွေဝေနေတာ ကျွန်တော်သိသည်။ ခင်က ပျော့ညံ့သည်။ ပြီးတော့ မိန်းမဆိုတာ အမှီတစ်ခုရှိမှပဲ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လုံခြုံပြီးထင်ကြတဲ့အမျိုး။ ခင်ကရော မိန်းမပဲ။ မိန်းမသည် ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးစုံ ကိုခံနိုင်ရည်ရှိပေမဲ့ ယောက်ျားရဲ့အကြင်နာကို ခံနိုင်ရည်မရှိ။ သူတို့က မှီချင်ကြပြီး ကျွန်တော်တို့က အမှီခံချင်တာမျိုး။ ဒီတော့ ခင်လည်း ဘယ်လောက်ထိ မာကျောနိုင်မလဲ။

“အစ်ကိုက စိတ်သိပ်ရှည်တာပဲနော်”

“ဘာကိုလဲ ခင်”

“ခင်ကိုလေ”

“အင်း . . . . . ချစ်လို့ပေါ့”

ခင်က ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ငေးမောကြည့်နေသည်။

“ကဲ . . . . . သောက်လို့ရပြီ ခင်”

ခင်နဖူးဖျားမှာ ဆဲနနကလေးတွေအများကြီးရှိသည်။ ခင်

မျက်လုံးများနဲ့ မျက်ခုံးများက လိုက်ဖက်လှပသည်။

“အစ်ကို . . . . . ခင်ကို ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“လှလို့”

“ခင်ကိုရယ်စရာ ပြောနေတာလား”

“ခင် . . . . . ကိုယ်လုပ်နေတာတွေ အားလုံးရယ်စရာလို့ ထင်နေလို့လား”

“ . . . . . ”

“တစ်ခါတလေကျရင် ရယ်စရာလို့ထင်တဲ့ အရာတွေက ဘယ်လောက်လေးနက်တယ်လို့ ခင်တွေ့မိရဲ့လား . . . . . လူရွှင်တော် တစ်ယောက်က သူ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနေရင်တောင် ဟာသပြက်ရ သေးတာပဲ ခင် . . . . . ပြီးတော့ အလေးအနက် ဘာတဲ့ ခံစားချက်ကို ခယ်စရာဟာ သလုပ်ပစ်ပြီး မစော်ကားပါနဲ့ . . . . . ခံရတဲ့သူက နှစ်ဆ ခံရတာ . . . . . ထောင်တန်တဲ့စကားရယ်ပေါ့ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မို့လား”

ခင်ဘာမှမပြော။

“ခင်ကို ဘယ်လောက်ထိကိုယ်ချစ်လည်းဆိုတာ ပြောမပြတ်ဘူး . . . . . ကိုယ်သိတာ ခင်ကိုကိုသိပ်ချစ်တယ် . . . . . ဆုံးရှုံးရမှာကြောက် တယ် . . . . . တခြားဘယ်သူ့လက်ထဲကိုမှ အပါမခံနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ကို ခြိမ်းခြောက်ချင်တယ် . . . . . ကိုယ်အဲဒီအတွက် ဘာတွေပဲ စွန့်လွှတ်ရစွန့်လွှတ်ရပေစေ ခင်တွေ့နိုင်ဘူး . . . . . ခင်ကိုတွေ့စကတည်းက အဲဒီစိတ်ဖြစ်လာတာ”

ခင်လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်တော့ ခင်ကမရုန်း။

“ခင်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို ယုံပါလားခင်”

“ခင် . . . . . မပြောတတ်ဘူး အစ်ကို”

“ခင် ပြောတတ်မှာပါကွာ”

ခင် အဲဒီနေ့ညနေမှာ ဘာမှမပြောဘဲ အဆောင်ပေါ်တက်သွားခဲ့သည်။ ခင်ရင်ထဲမှာ များတစ်စင်းစိုက်နေပြီဆိုတာတော့ သိသည်။ ခင်ကို အနုနည်းနဲ့ အချိုဆပ်ပြီး ကြိုတင်ပိုင်ဆိုင်ရအောင် လုပ်ထားမှ။ တရားသည် ဖြစ်စေ မတရားသည်ဖြစ်စေ ဟိုဟိုဒီဒီ ဖြစ်နေသော ခင်စိတ်ကို ကျွန်တော့်ဆီ ဆွဲစုထားမှ . . . နို့ပို့ဆို အာဏာက ဖွင့်ပြောလိုက်မဲ့အချိန်စောသွားလျှင် ကျွန်တော် လက်နှေးသွား၍ ဆုံးရှုံးရမည်။ ကြီးစား၍ မရခြင်းက မကြီးစားဘဲ မရတာထက်ပိုတောင်းသည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကြီးစားကြည့်ချင်သည်။

ခင်ပုံစံက အာဏာဖွင့်မပြောဖြစ်ဘဲ ကောင်းပြီးသွားချိန်ကျရင် ကိုထင်အောင်နှိပ် လက်ထပ်လိုက်မည့် အခြေအနေဖြစ်သည်။

ခင်သည်ဘဝကို ရေစုန်အတိုင်းလိုက်ပါမော့ချင်သူ။ ခင်မှာ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ဆိုတာထက် ကံကြမ္မာက သက်မှတ် ပေးသည့်အတိုင်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ဟု စိတ်ခုံးခုံးချမည့် အမျိုးအစား။

မပျော့လွန်း၊ မမာလွန်းသောစိတ်ခံစားချက်နဲ့ ခင်သည် သာမန် မိန်းမတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခင်မှာ သာမန်ထက် တွေဝေသော စိတ်ရှိလေသည်။

* * *

“နင်ခုတလော ညနေတိုင်းဆိုင်မထိုင်ဘဲ သူများနဲ့လွှဲထား တယ်နော်. . . ကိုလတ်. . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အစ်မ အမေးကို ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ။ မဖြေဘဲစာရင်း စာအုပ်ထဲမှာ ရောင်းရငွေတွေ ဆက်ထည့်နေလိုက်သည်။

“နင် . . . မိန်းမများသွားပိုးနေလား”
အစ်မမုက်လုံးထဲမှာ စူးစမ်းရိပ်နဲ့ ပနှစ်မြို့မှုတွေတွေ့သည်။

“ငါတို့မိသားစုမှာ နင်ကခေါင်းဆောင်ပဲ. . . မိန်းမယူဖို့ မယူဖို့ ငါမပြောချင်ပါဘူး. . . ဒါပေမဲ့ မယူရင်တော့ကောင်းတာပေါ့”

အိမ်တစ်အိမ်မှာ ဦးဆောင်ငွေရှာရသောသူတိုင်း ကျွန်တော့်လို ကြိုတင်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ဘေးနား သူစိမ်းတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး သူတို့ဆီကနေ ဖဲ့ထုတ်သွားမှာ၊ သူတို့ အနီးရဲဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့မှာကို စိုးရိမ်ကြသည်။

နောက်လိုက်တို့သည် ခေါင်းဆောင်အားထာဝရဖို့ခိုချင်သော သဘောရှိနေသရွေ့ ခေါင်းဆောင်၏ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် ဆုံးရှုံးမည်မှာ သေတာသဘောမင်ဖြစ်သည်။

“အိမ်မှာနင်ကိုပဲအားကိုးနေရတာ. . . နင်မရှိလို့မဖြစ်ဘူး. . . အငယ်ငယ်ကကင်က ခုတလောရောဂါထနေသေးတယ်”

“ဘာရောဂါလဲ”
“ကျောက်စိမ်းသွားတူးမလို့တဲ့လေ”

“အဲဒီပွဲပွဲမရှိလား”

“နင်ထိန်းဦး . . . ငါတော့ပြောမရဘူး”

“ကျွတ် . . . အဲဒါခက်တာပဲ . . . လူငယ်ဆိုတော့ စွန့်စား ချင်တာ
ဗျ . . . ဝတ္ထုထဲမှာရုပ်ရှင်ထဲမှာ ကျောက်စိမ်းသွားတူးတာ တခါတည်း
သိန်းချီတန်တဲ့ကျောက်တွေပြီး ချမ်းသာတဲ့အကြောင်းပါပေမဲ့ အပြင်မှာ
အဲသလိုမဟုတ်ဘူးဗျ . . . ထမင်းစားကျောက်လောက်နဲ့ ငှက်ဖျားဒဏ်၊
အစားအသောက်ရွားတဲ့ဒဏ်နဲ့ မျှော်လင့် ချက်ကြီးပိုက်ပြီးစောင့်
နေတာ . . . ကျောက်မရဘဲသေသွားတဲ့ လူတွေမှတပုံကြီး သိပ်ခက်
တာပဲ . . . ပါးစပ်ရှေ့ကထမင်းလတ်ကို ဟင်းချေးများလို့မရဘူးဗျ”

“ငါလည်းသူ့ကို ဆိုင်မှာပဲကူလုပ်စေချင်တယ်။ ကိုယ့်မိသားစု
လုပ်ငန်းတော့ ကူမလုပ်ဘဲအဝေးကြီးမှာ သွားလုပ်ချင်တယ်”

“အဲဒါ သေလမ်းဗျ . . . . ရှင်ရင်လည်းမသေမရှင်ဖြစ်
မှာ . . . ဘယ်မလဲဒီကောင်”

“ရှိတယ် . . . အခုတော့အိမ်မှာမရှိဘူး . . . လမ်းထိပ်မှာ
ဂစ်တာသွားတီးတယ် . . . လမ်းထိပ်မှာ ဆယ်တန်းကျူရှင်တစ်ခုရှိသည်။
ကျူရှင်ဆင်းချိန်တွေမှာ အငယ်တောင်ဂစ်တာတစ်လက် ဆွဲယူကာ
ထွက်သွားတတ်သည်။

“အိမ်မှာ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ရှိတာ တစ်ယောက်က
ပေးလား၊ဝါးလားနဲ့ယောင်ဝါးဝါးလုပ်ချင်တယ် . . . နောက်တစ်ယောက်

ကလည်း ခြေလှမ်းတွေပျက်နေပြီ နင့်ကိုယ်နင်မနိုင်ဘဲနဲ့ အငယ်ကောင်
ကိုမထိန်းနဲ့ ကိုလတ်”

“အစ်မ . . . ကျွန်တော်ဘာလုပ်နေလို့ အပြစ်တွေစွတ်တင်နေရ
တာလဲ . . . အိမ်မှာ ကျွန်တော်ပုံမှန်ဆိုင်ထိုင်၊ ငွေသိမ်း ပြီးကြီးကြပ်နေတာပဲ”

“ငါအစိုးရိပ်လွန်တယ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့”
အစ်မကဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်လုပ်ပြီး အနားကမထွက်သွားဘဲ

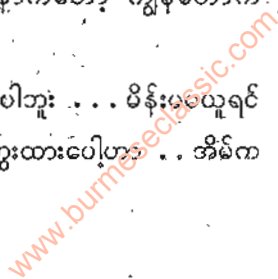
ကျွန်တော့်စာအုပ်တွေဆွဲလွန်နေသေးသည်။
“နင်ကျောင်းစာရော လိုက်နိုင်ရဲ့လား”

“စိတ်မပါဘူးဗျ . . . ကျောင်းနဲ့ဝေးနေတာကြာလို့လား မသိဘူး
. . . ဒါပေမဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုတော့ လူရှိသေရှင်ရှိသေ ယူရမှာပါပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ကျောင်းတက်တာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲ”
“အစ်မ . . . ကျွန်တော့် အရွယ်က ဘွဲ့ရသင့်တဲ့အရွယ်

ဗျ . . . အင်း ကျောင်းတက်တယ်ဆိုတာလည်း ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ ပိုက်ဆံ
ဖြုန်း၊ အင်းလျားမှာထိုင် အချိန်တန်အိမ်ကို ပိုက်ဆံလှမ်းမှာ အိမ်မှာ
ရှိတာလဲမသိ မရှိတာလဲမသိ ဘာမှမခွဲကွက်ဘဲ ပျော်သလိုနေရမှကောင်းမှာ
မလွတ်မလပ်နဲ့အလုပ်တွေ တန်းစီတဲ့နောက်တော့ ကျွန်တော်က
ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိဖို့ လိုအပ်ဦးမှာလဲ”

“အေးပါ . . . ငါမပြောတော့ပါဘူး . . . မိန်းမမလူရင်
ပြီးတာပဲ . . . တစ်ခုတော့ ခေါင်းထဲမှာတွေးထားပေါ့ဟေ့ . . . အိမ်က

နင်လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ကြရကော . . . နင်မဟုတ်တာတစ်ခုခု မလုပ်ပါနဲ့ဟာ”

အစိမ့်မသိအောင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းရွိုက်လိုက်သည်။ အတ္တကြီးရန်ကောအစ်မရယ်။ ဘာသို့ ကျွန်တော်ရဲ့ တစ်ကိုယ်စာဆန္ဒကို ဘာလို့များကန့်သတ်ချုပ်ချယ်ချင်ရသလဲ။

* * *

အခန်း (၅)

“ဒီနေ့ ခင်မုက်နှာတော်တော်လန်းသွားပြီ”

ဆေးခန်းထဲကထွက်လာပြီးနောက် ခင်အသက်ကိုအားဖါး

ရရှိလိုက်သည်။

“အဖျားသွေးမရှိတော့ဘူးတဲ့ အစ်ကို”

“ညကရော အိပ်ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်ပါတယ်”

“ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါ ခင် . . . ခင်က အိမ်နဲ့ခွဲပြီး

တည်းလာတက်နေရတာ တစ်ယောက်တည်း အားငယ်မှာပေါ့”

“အိမ်ကိုတော့ စိတ်ပူမှာ စိုးလို့မပြောဘူးအစ်ကို”

“ဒါနဲ့ ကိုထင်အောင်ဆိုတဲ့ လူရော”

“သူလား . . . သူလာတဲ့နေ့က ခင်နဲ့မှ မတွေ့လိုက်တာ . . . သူလည်းနယ်ထွက်ရမှာပို့ လာနှုတ်ဆက်တာတဲ့”

အခြေအနေသည် အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်းပေါ်မှာသာ ဝိုင်းရံအနေအထားဖြစ်သည်။

နေမကောင်းတော့ လူကပျော့သည်။ ထစ်ခနဲရှိ အိမ်ကို တွေးပြီး ပြန်ပြေးချင်သည်။ ဒီမှာနေရတာ အားလုံးစိတ်တိုင်းမကျ။ အဆောင်ထမင်းဟင်းက နေကောင်းတဲ့အချိန်မှာ ပြဿနာမရှိပေမဲ့ ဘာမှစားခဲ့သော်ကံချင်စိတ်မရှိတဲ့အချိန်မှာ အရသာကင်းမဲ့လျက် ရှိလေသည်။ အဲဒါတွေအိမ်ကလာပြီး ဟင်းပို့ပေးပေမဲ့ ကိုယ့်မိဘမဟုတ်တော့ အားနာသည်။

“ဪ . . . ခင်ဖို့ကြက်သားထွင်ပြီး ကြွပ်ကြွပ်လေးကြော်လာတယ်”

“အစ်ကိုကလည်း အားနာစရာ”

“ကိုယ့်လက်ရာလေ”

ခင်အံ့ဩသွားသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ခင်အတွက် တကူးတကကြော်လှော်ချက်ပြုတ်ပေးတာ ဘယ်လောက်များဂုဏ်ထူးစရာကောင်းသလဲ။ မိန်းမပီသစွာ သွေးနားထင်သို့မှာန ရောက်လိုက်သေးသည်။

အဆောင်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ခင်သည် ကြက်သားအကြော်

ကြော်ပုလင်းလေးကို စားဖွဲ့ပေါ်တင်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြည့်နူးမိလေသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူများအချစ်ခံရတာ အရသာတော်တော်ရှိတာပဲ။ ကိုယ့်ထက်အသက်လည်းကြီးသည်။ ကိုယ့်ကိုလည်း မျက်နှာမညိုအောင် အမြဲ အရိပ်ဖမ်းတတ်သော်လည်း ကိုယ့်ဆန္ဒကို အဲသလိုလူမျိုးကမှရှေ့တန်းမတင်ရင် ဘယ်လိုလူမျိုးကများတင်မည်လဲ။

အာကာ။ ခင်ဆက်စောင့်နေတော့ကော ရီဝေဝေအကြည့်တွေက ယွဲပြီး ဘာများရမှာလဲ။ ခင်ထက်ပျော်စရာတွေကို တပ်မက်သူတစ်ယောက်က ခင်ကို ဘယ်အချိန်မှာ ရှေ့တန်းတင်ချစ်မြတ်နိုးမည်လဲ။ မသေချာ။

စီစီမာနဲ့သီသီမာကတော့ အစ်ကိုနဲ့ခင် အနေအထားကို ဘာတစ်ခွန်းမှမစပ်စု။ ကိုထင်အောင်ကိုတော့ မေးဖူးသည်။

“တကယ်လို့ ခင် . . . ရည်စားရသွားရင်ကော”

“ရပါတယ် ခင် . . . ရည်းစားထားချင်လဲထားပေါ့ . . . ပြဿနာမရှိပါဘူး”

အိမ်ကအတိအလင်းသဘောတူထားတာ မဟုတ်ဘဲ . . . သဘောကျတဲ့ အခြေအနေ၊ ပြီးတော့ ခင်ကဝေဖန်ဆဲ အခြေအနေမို့ ကိုထင်အောင်က စောင့်ဆိုင်းနေရတဲ့ အနေအထားမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုထင်အောင်တို့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ချစ်သူရည်းစားလို ခံစားလို့မရ။

အစ်ကိုနဲ့ကျတော့ ရင်ခွန်သည်။ တစ်ခါတလေမှာ သတိလက်လွတ်နဲ့ ခင်ကိုငေးကြည့်နေတတ်သော အစ်ကိုမျက်ဝန်းတွေနဲ့

ဆဲလျှင်ခင်စိတ်ထဲ တမျိုးဖြစ်သွားတတ်သည်။

ခင်ကတကယ် ချစ်တဲ့လူကို ရွေးရရင်တော့ . . . . . ။

သို့သော် ခင်က ခင်ကိုချစ်တဲ့လူကိုပဲရွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်လေသည်။ နေကောင်းသွားပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ အစ်ကိုနဲ့ ခင်အင်းလျားစောင်းမှာ အကြာကြီးထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“အစ်ကို”

“ပြောလေ ခင်”

“ဖခင်အင်း . . . . . ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ခင်ကလေ . . . . . တစ်ခါတလေကျရင် ကလေးလိုပဲ . . . ပြောမှာသာပြော . . . ကိုယ်စိတ်မဆိုးဘူး”

“အစ်ကိုကို . . . . . တိုလေ . . . . . ခင်အဖြေဖေးဖို့ လိုအပ်လား”

အစ်ကိုမျက်နှာကို ပြုံးသွားသည်။

“ကိုယ့်ကို ခင်ချစ်နိုင်တာသေချာမှပါ . . . . . မသေချာလည်း မချစ်နဲ့ပေါ့ ခင် . . . . . ဘာမဆီ ခင်စိတ်တိုင်းကျပဲ . . . ကိုယ်ကဖိအားပေးတာကြောင့် ခင်ယိမ်းယိုင်သွားတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး”

ခင်နှုတ်က ပြောတော့မှစကားသည် ချောမောလှပသော မျက်နှာကလေးတစ်ခုကို စိတ်ကူးထဲမှာပေါ်လာသည်ဆိုရင်ပဲ ပြောမဲ့တာ မပြောထွက်တော့ မသေချာသေးပါဘူး။ ခင်မှ အစ်ကိုကို မချစ်တာ။

“ခင်”

“ရှင်”

“ဘာတွေ့နေတာလဲ”

“ဪ . . . . . အိမ်ကမိသားစုအကြောင်းပေါ့”

“ဟုတ်လား . . . . . မိသားစုဆိုလို့ ကိုယ်တို့အိမ်လည်း ဒီနှစ်တွေထဲမှာ စီးပွားကျတယ်ကွာ . . . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလည်းမသိဘူး။ ဆိုင်ကလူဝင်တယ် . . . . . ဒါပေမဲ့ ပစ္စည်းတွေက ဈေးမငြိမ်ဘူး . . . . . ပြီးတော့ ဆိုင်ပြိုင်လည်းရှိလာတယ် . . . . . စီးပွားရေးက အဲဒါပဲ ခင် . . . ကိုယ်က လူ့အင်အား ယဲမရှိ၊ ငွေအင်အားကလည်း ဒီနေ့အမြတ် နောက်နေ့အရင်းဆိုတော့ အကယ်အရှုံးခံပြီးလုရောင်းတဲ့ ဆိုင်ပြိုင် မျိုးဆိုရေရည် မယှဉ်နိုင်ဘူး”

“အစ်ကိုက ဘာလုပ်ရတာလဲ”

“အစုံပဲ . . . . . လိုတဲ့ပစ္စည်းတွေစာရင်းရေးပေးပြီးဝယ်ခိုင်း၊ ရတဲ့ငွေသိမ်း၊ အကြွေးစာရင်းမှတ်၊ ပြီးတော့ စားပွဲထိုးလည်း ဆိုင်လူကျရင် ဖြစ်ရတယ် . . . . .”

“ပင်ပန်းလိုက်တာ”

“အငယ်ကောင်က ဝစ်တာတစ်လက်နဲ့ အပြင်ထွက်နေတာ အစ်မလည်း သူ့အိမ်အလုပ်နဲ့ သူ့ရှုပ်နေတာ . . . . . အဲဒါကြောင့် ဆယ်တန်းအောင်တာနဲ့ ကိုယ်တက္ကသိုလ်တန်းမတက်ဖြစ်တာပေါ့ . . . . . အခုတက်တဲ့အချိန်ကျတော့ စိတ်မပါတော့ဘူး . . . . . ကျောင်းကို ခင့်သံယော့ခင်နဲ့သာလာနေတာ”

ခင်ပြုံးတော့ အစ်ကိုကရှက်သွားသည်။

“အစ်ကိုကတော်တာပေါ့ . . . . ဦးဆောင်ရတာ အရည်အချင်းရှိလို့ပဲ အစ်ကိုရဲ့”

“စိတ်ပင်ပန်းတယ် ခင် . . . တစ်ခါတလေကျရင် စိတ်အရင်းတိုတယ် . . . သိပ်ပင်ပန်းရင် စကားတစ်လုံးတောင် မပြောချင်ဘူး . . . စားပွဲထိုးတွေအချိုးမပြေရင်လည်း နားရင်းအုပ်ပစ်ချင်တယ်”

“ကြောက်စရာကြီး”

“ခင်နဲ့တွေ့ရင်တော့ ကိုယ်ကခြေသုတ်ပုဆိုးမြွေစွယ်ကျွေးပါဦးခင် . . .”

ညဘက်ရောက်လျှင် အစ်ကိုနဲ့ပြောတဲ့စကားတွေကို ပြန်တွေးရင် ခင်အစ်ကိုကိုချစ်သူတော်လိုက်ရကောင်းမလားဟု တွေးမိသည်။

အမှန်တော့ ခင်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီကနေ အကြင်နားနဲ့ နှိမ့်ချမှုကိုပဲလိုချင်သူဖြစ်သည်။ အဲသလိုဆိုရင် ကိုထင်အောင် ဆီကနေ ဘူးလားဟု မေးစရာရှိသည်။ ကိုထင်အောင်က ခင်အတွက် ငယ်ငယ်ကတည်းက သိလာခဲ့သူ သာမန်ထက်ထူး ခြားမှုမရှိသူ၊ ပြီးတော့ သမားရိုးကျ ဆန်လွန်းသူဖြစ်သည်။ အစ်ကိုကတော့ ဒီကျောင်းရောက်မှသိရသူ အာဏာလည်း ထိုနည်းတူစွာပဲလေ။

ခင်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ဘေးပယောက်မပါဘဲမချနိုင်သူ ယီဟိ အာဏာကယ်ခင်သည် အစ်ကိုကိုအဖြေပေးလိုက်ဖို့အရေး အာကာနဲ့ တိုင်ပင်

စောင့်နေလိုက်သေးသည်။ အခွင့်အရေးက အာကာနဲ့ခင် နှစ်ယောက်ထဲ တွေ့ဖို့ မဖြစ်နိုင်ခဲ့ချေ။

သူငယ်ချင်းတွေစုံသည့် စာမေးဖွဲ့ဖြေဖို့ကတ်ထုတ်သည့်နေ့ သူ့ဆန်းစွာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ပဲ ကျောင်းမရောက်လာသေး။

“ငါ့ကို ကိုလတ်ဖွင့်ပြောထားတယ်”

စိစိမာက . . . .

“နင်ငါတို့ကို တိုင်ပင်တာလား . . . အသိပေးတာလား ခင်” ဟူသေးသည်။ ခင်အငမ်းမရစိတ်ထဲက ရှာဖွေနေသည်မှာ ပျက်ယွင်းသွားမဲ့ အာကာ့မျက်စိနန်းအစုံဖြစ်သည်။ သို့သော် အာကာ့မျက်လုံးတွေက နီဝေဝေနဲ့ရွဲနေသည်။ ပုံခံကလည်း ညည်းသိုးသိုးနဲ့ . . . ခင် စကားကို သူ့ပါးစပ်ထဲက သောက်လက်စဖီးကရက်လောက် အလေးထားပုံမပေါ်။

“နင်နဲ့ ကိုလတ်ကို အင်းလျားမှာ ခဏခဏတွေ့နေတာပဲတာ . . .”

“အဲဒါ လာလည်တာပါ . . . သိသိမာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား ခင်ရယ် . . . ကျားကိုက်ပါတယ်ဆို အပေါက်ကလေးနဲ့လားလို့မေးမဲ့အထဲမှာ ငါတို့မပါဘူး . . . . ငါတို့က နင်တို့ကြည့်ပုံနဲ့ကိုစောင့်နေတာ . . . ဟုတ်တယ်မို့လား ရဲထွဋ်”

ရဲထွဋ်က စကားဝိုင်းဘေးထွက်နေကာ မောင်ထွန်းသူ အာသာပြန်သည့် A.J.Cron.in ရဲ့ THE GREEN YEARS

အစိမ်းရောင်နှစ်များစာအုပ်ကို အသဲအသန်ဖတ်နေလေသည်။

“ဘာလဲ... စိတ်မဝင်စားဘူး... ဒီမှာစာဖတ်နေတယ်”

“နင့်မလဲ တနေ့ရှုပ်ရှင် တနေ့စာအုပ်နဲ့...”

“ဟ ငါကစာအုပ်ကြိုက်တဲ့ကောင်ဟ... လူကြိုက်တဲ့လူ က လူရွေးပေါ့”

“လူပု... နင့်ကိုလေ အဲဒီလိုဝှက်တီးဝှက်ပြောလို့ ကြိုက်မဲ့ လူမရှိတာ”

ရဲထွဋ်က စကားဆက်မဟဘဲ စာဆက်ဖတ်နေသည်။

အဆုံးသတ်ကတော့ ဘယ်သူတိုက်တွန်းမှု၊ ဘယ်သူအကြံပေးမှုမှ မပါဘဲ အေးစက်ဖာသိဖာသာဆန်သော အာကာရဲ့လွှဲဖယ်မှုကို မခံချင်စိတ် အရင်းခံကာ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးပြီး ဘာမဆိုခွင့်လွှတ်သည်ခံနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ရသော အစ်ကိုကိုပထမနှစ် ဇွာပေးပွဲဖြေတဲ့နောက်ဆုံးရက်တွင် ခင်အဖြေပေးလိုက်သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးအောင်နိုင်တဲ့သူပုံစံဖြင့် အစ်ကို က ခင် လက်တစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ.....

“နောက်ဆုံးတော့ကိုယ့်အတွက်ပါပဲ” ဟုရေရှုတ်လေသည်။

“ဘာကိုလဲ အစ်ကို”

“ဪ... ခင်ကကိုယ့်အတွက်ပါပဲ”

* * *

ချစ်သူသက်တမ်းသည် ဒုတိယနှစ်တစ်နှစ်လုံး ကြိမ်ဖန်များစွာ မနာလိုမှု၊ လျှောင်ထွေမှုများဖြင့်ပြည့်နှက်သည်။ အာကာနဲ့ ခင်နှစ်ယောက်ထဲ လမ်းတွဲလျှောက်လာတာမျိုးတွေ့လျှင် အစ်ကိုက

“ကြိတ်ပြီးမျှော်လင့်နေတုန်းပဲလား ခင်” ဟု တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းရန်စသည်။ အဲသလိုအချိန်မှာ အစ်ကို့မျက်လုံးများသည် သားကောင်ကို အလစ်သုတ်တော့ပဲ့ ကျားနဲ့တူသေးသည်။

“အစ်ကို... ခင်နဲ့အာကာက သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

“ခင်ရယ်... မင်းရင်ထဲငါက မင်ကြည့်လို့ရတဲ့ကောင်ပါကွ”

“အစ်ကို... ခင်ကိုလားမရွံ့ပါနဲ့”

“မရွံ့ပါဘူး... သတိပေးတာပါ... မင်းမှာငါတစ်ယောက် လုံးရှိတယ်ဆိုတာသတိရ”

အမှန်တော့ ခင်ရဲ့သိက္ခာကို တမျှင်းမျှင်းလှီးဖြတ်စော်စားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကိုထင်အောင်ရှိရက်နဲ့ သူ့ကိုလက်ခံခဲ့တာ အာကာတို့ ဆီချင်စိတ်ကြောင့်ဟု သူ့စိတ်ထဲစွဲနေသလားမသိ။

နှစ်ယောက်အတူရှုပ်ရှင်ကြည့်ရင်လည်း မင်းသားချောတဲ့ အကြောင်းပြောလို့မရ။ ပြောမိရင်.....

“အဲဒီကောင်ကားတွေ နောက်မကြည့်ရဘူး” ဟု ပိတ်ပင်သည်။

အဆိုးဆုံးက ရဲထွဋ်ကိုပင် ခင်မှာစကားမပြောရဲ။ တွေ့သမျှ ဘာတိုက်နဲ့ လိုက်သဝန်တိုတာ ခင်တနေ့သာလုပ်တယ် သူ့ခင်မိတ်

အဆောင်က ဦးထွက်လို့များ မထော်တဆ သူ့ရှေ့မှာ စကားအစအနထွက်လျှင် ခင့်တို့ ပြဿနာရှာတော့သည်။

“ကိုကို . . . ရဲထွဋ်က သူ့ဟာသူ့စာအုပ်တွေနဲ့နေတာ . . . အာကာ ဆိုလဲကျောင်းပုံမှန်ထက်တာ မဟုတ်ဘူး . . . သဘောလိုက်ဖွဲ့လုံးမန်းနေတာ . . . ဘာလို့တချိန်လုံး သူတို့နဲ့တောင်လိုက် သဝန်တိုနေရတာလဲ”

“ရဲထွဋ်ကို ငါမတိုဘူးကွ”

“ဒါဆို အာကာနဲ့လား”

သူစိတ်ကောင်းဝင်နေရင်တော့ ခင့်ကိုအင်္ကျီစလှလှလေးတွေ နောက်ခင်ကြိုက်တဲ့မုန့်တွေ ဝယ်လာတတ်သည်။

“မင်းရဲ့ ကိုထင်အောင်ကို ငါနဲ့ကြိုက်တာ ပြောလိုက်ပြီလား”

“မပြောရသေးဘူး ကိုကို”

“ဟ . . . ပြောရမှာပေါ့ . . . မင်းကင်းရဲ့နှစ်ကောင် တစ်ပြိုင်ထဲ ချိန်ထားတာလား”

ခင့်အရေပြားတွေ စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်သွားလေသည်။

“ကိုကို . . . အဲသလို မစော်ကားပါနဲ့”

“ဒါစော်ကားတာ မဟုတ်ဘူး . . . ဖြစ်သင့်တာကိုပြောတာ”

အမှန်တော့ ကိုထင်အောင်ကို ခင်ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတာ ခင်နည်းလမ်းရှာတုန်းဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်လည်းဆို ကိုထင်အောင်သိလျှင် အိမ်ကသိမည်။ တကယ်တကယ်ပြောဖြစ်သောအခါ ကိုထင်အောင်ကို ခင်သနားသွားတော့သည်။

၈၀ ပြဿနာ (ဆေးထူသူတို့)

“ခင် . . . ချစ်သူရှိနေပြီ ကိုထင်အောင်”

“ဟ”

“ဟို . . . ခင်မှာချစ်သူရှိနေပြီလို့ပြောတာ”

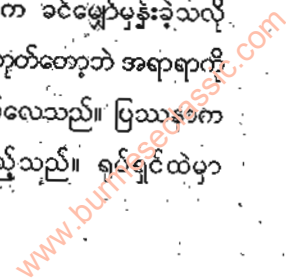
“ခင်နောက်နေတာလား”

“မနေနက်ပါဘူး . . . တကယ်ပါ . . . ဟို . . . သူကခင်တို့ သူငယ်ချင်းအဖွဲ့ရဲ့ခေါင်းဆောင်လေ . . .”

“ဪ”

ထို့နောက်ပိုင်းမှစ၍ ကိုထင်အောင်မလာတော့။ မေမေ့ဆီက အရာရာကလာသည့်အထဲမှာ “မောင်ထင်အောင်ကတော့ ဒေါ်ဒေါ်သမီး ချည်းစားရသွားပြီလို့ပြောတယ် သမီး . . . ဘယ်သူလဲ ဘာလဲ အကျိုး အကြောင်းရေးဦး . . . အသွားအလာလဲဆင်ခြင်ဦး . . . သမီး သေဖေသိသွားရင်လည်း သိပ်တော့ပြဿနာမရှိဘူး။ သမီးက-အငယ်ဆုံး ဆိုတော့ မေမေတို့အလိုလိုက်တာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ပိဘနာမည် အထွတ်စေနေနော်” ဟုပါသည်။

တနေ့လျှပ်စင်ရှေ့မှာ ခင်မေ့လဲတော့မတတ်ထိ ရှိုက်ကြီးတင် နေလိုရလေသည်။ သူသည်ချစ်သူစဖြစ်ကတည်းက ခင်ဖျော်မှန်းခုံသလို အရာအားလုံးနားလည်ခွင့်လွတ်နိုင်မည်မဲ့မရှိ မဟုတ်တော့ဘဲ အရာရာကို အတစ်လုံးဖြင့် သူ့အလိုဆန္ဒအတိုင်းခိုင်းသူ ဖြစ်လေသည်။ ပြဿနာက နှုတ်ကျောင်းပျက်တဲ့နေ့မှာ ခင်ရုပ်ရှင် ခိုးကြည့်သည်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ

အာကာနဲ့တေးချင်းကပ်လျက်ကျသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲက ပြန်အထွက်
သူကဘတ်စ်ကားပေါ်ကနေ ခင်တို့ကိုမြင်သွားလေသည်။ သူ့ကိုလည်း
ခင်မြင်သည်။ အိမ်ကတည်းက ပြဿနာတက်တော့မည်ဆိုတာ ခင်သိသည်။
သူကမြင်ချင်တာတစ်ခုပဲ ကွက်မြင်တတ်ပြီး သူ့ထင်မြင်ချက်ကိုပဲ ရှေ့ထဲ
တင်တတ်တဲ့လူမျိုး။ စီမီမာနဲ့သီသီမာကို သူတွေ့မှာမဟုတ်။

ပြီးတော့ ရဲထွဋ်ကိုလည်း သူတွေ့ချင်မှတွေ့မည်။ ခင်မြင်
သူနဲ့နောက်တနေ့ရင်ဆိုင်ရမည်ကို တွေးရင်းတစ်ညလုံးထိတ်လန့် တုန်လှုပ်
ရလေသည်။

“မနေ့က သိပ်ပျော်နေတယ်ပေါ့ဟုတ်လား ခင်”

“ကိုကို . . . ခင်တို့သူငယ်ချင်းတွေ အတုန်လုံးပါတယ်။ ခင်
စီမီမာတို့နဲ့ သွားတာ . . . အာကာနဲ့ရဲထွဋ်က သူတို့ဟာ သူတို့
လာကြည့်တာ . . .”

“ဒါ . . . မင်းအကြောင်းပြနေတာ . . . မင်းရင်ထဲမှာ ဒီကောင်တို့
ထုတ်ကိုမထုတ်နိုင်သေးဘူး . . . ဒါကြောင့်မင်းကပဲ ကြမန်ဇာတ်လမ်း
စရေးလာမြောင်းပေးလုပ်ရတာပေါ့ . . . အစွယ်နှစ်ခွနဲ့ မြေဟောက်မ”

ခင်မှာရှင်းပြတာကို နားမထောင်ဘဲ သူ့ထင်ရာစွတ်ပြောနေခြင်း
အတွက် စိတ်တိုရကာ ခင်တော့လူရွေးမှားပြီးဟု သိလိုက်ခြင်းအတွက်
ဝမ်းနံကာမျက်ရည်များကျလာသည်။

“ငိုပြမနေနဲ့ . . . လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီးရင်မျက်ရည်ခံထိုး

. . . သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမ . . . အခုကတည်းက မြေမငြိမ်ဘူး။
တစ်ယောက်လုံးတောင် မမြင်ဘဲပြုံးနေပျော်နေလိုက်တာ . . .”

ခင်လည်ချောင်းထဲမှာ ရင့်ထီးသောစကားများကို တုံ့ပြန်
ပြောဆိုနိုင်ပုံ မြေရှင်းချက်များတစ်ဆို့နေသည်။

“ငါကတော့ ချစ်လိုက်ရတာ . . . ငိုထားမတတ်ဘဲ . . . သူ
တော့ငါ့အချစ်ကို ခော်ကားတယ် . . . .”

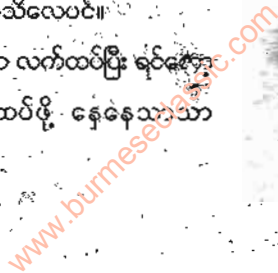
နောက်ထပ်သူ့ဘာတွေပြောသလဲ . . . ခင်မသိတော့။ ခင်
သိလိုက်တာ ခင်တစ်ကိုယ်လုံးယိုင်လဲသွားသည်။ ဒါပဲ။

ခင်သစ်ရလာတော့ တက္ကသိုလ်ဆေးရုံပေါ်မှာရောက်နေသည်။
အာကာမှာ သူငယ်ချင်းတွေအကုန်ရှိပေမဲ့သူမရှိ။ အာကာက

“နင်တို့ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ခင် . . . နင်မေ့လောက်တဲ့အထိ
ထိထိကတဲ ဘာပြောလို့လဲ . . . ငိုထားတာလည်းမို့အစ်နေတာပဲ”

ခင် အာကာစကားကို မဖြေနိုင်ဘဲ မျက်ရည်သာထွင်ထွင်
ကျသည်။ ခင်မှားပြီ။ ခင်သည်ကိုယ်ရွေးလိုက်သောလူသည် မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို ချစ်တာပဲသိပြီး ချစ်ပုံချစ်နည်းမသိသော လူမိုက်
တစ်ယောက်ကို ချစ်သူသက်တမ်းတရက်တိုးလေ ပိုသိလေပင်။

လူတွေပြောကြသည်။ ယောက်ျားတွေဟာ လက်ထပ်ပြီး ရင်နှေး
ပြောင်းလဲသွားကြတာပဲတဲ့။ အခုတော့လက်ထပ်ဖို့ နေနေသောသူ
နှစ်ဦးဘဝမှာတောင် နိုင်စားလှတာ။

“ခင် . . . နင်ကိုလတ်ကို တွဲရတာစိတ်ဆင်းရဲမယ်ဆိုရင်
ဖြတ်ပစ်လိုက်တော့ . . . စိတ်ညစ်ပြီး ဆက်မတွဲနဲ့တော့ . . . ဘာကြောင့်လဲလို့
ငါတို့မပေးဘူးနော် . . . ဒါပေမဲ့ ငါတို့သဘောပေါက်နေသလိုပဲ”

စိစိဟဲ့လက်ကလေးကို ခင်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခေါင်းယမ်းပြမိသည်။

“ဘာလို့ခေါင်းခါတာလဲ ခင်”

“မဖြစ်ဘူး . . . သူ့ငါ့ကို သတ်လိမ့်မယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ ခင်”

“နင်တို့မသိပါဘူး”

ခင်ဆက်ငိုမြင့်နေမိသည်။ ကိုလတ်ကိုသူ့အိမ်က ဖုန်းဆက် ခေါ်၍
ဆိုင်ပြန်သွားကြောင်း ရဲထွဋ်က ပြောပြသည်။

ခင်သဘောကတော့ သူ့ခင်နားမှာမရှိလေ ပိုကောင်းလေပင်”

သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်သွားပြီးနောက် ကိုလတ် ရောက်ချလာသည်။

သူ့ကို ခင်မကြည့်ဘဲ မျက်နှာတဖက်လွှဲထားလိုက်သည်။

“စိတ်ဆိုးနေလား ခင် . . . ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ
ခင်ကိုဘယ်လောက်ချစ်စာယ်ဆိုတာ ခင်မသိဘူးနော် . . . ခင်ကိုထုခြား
လူလက်ထဲရောက်သွားမှာလဲ သိပ်စိုးရိမ်တာပဲ . . . နောက်ဆို ကိုကို
ဆွန်ခြင်ပါမယ်ကွာ . . . ခင်ပိုအောင် ကိုကိုမလုပ်တော့ဘူး”

ခင် သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲစကားဆိုလိုက်သည်။

“လမ်းခွဲကြရအောင်”

သူ့လက်ထဲက လိမ္မော်သီးတွေ ဝရန်းသုန်းကားပြတ်ကျကုန်သည်။
အသားညှိုမောင်းသော သူ့မျက်နှာသည် အဆီပြန်တက်လာကာ
မျက်လုံးများက အီလူးမျက်လုံးလို ခင်ကိုအထက်အောက် တလှည့်စီ
စားတော့ဝါးတော့မတတ်ကြည့်နေရာ ခင်မှာစောစောက လေသံပျော့နှင့်
ပြောခဲ့သူသည် သူ့မဟုတ်သယောင် ခင်ကိုအဲသလို အကြည့်ခံရတာ
သူနဲ့ကျမှဖြစ်သည်။ အစိမ်းလိုက်ဝါးစားတော့မလို ဒေါသခိုးရောင်
တောက်နေသော မျက်လုံးများ။

“ပြန်ပြောလိုက်စမ်း”

ခင်နှုတ်ခမ်းတွေ အလိုလိုစေ့ပိတ်လျက်သူ့ကိုကြောင်ကြည့်မိသည်။
သူက ခင်ဆီကအဖြေမရတော့ ဒေါသပိုထွက်လာကာ ခင်ပါးနှစ်ဖက်ကို
သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် စုကိုင်ကာထပ်မေးသည်။

“မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဟို . . . . . လမ်းခွဲကြရအောင်”

“ဟား ဟား ဟား . . . အရူးမ . . . ဒီမှာမှတ်ထား . . . မင်းကို
ချစ်လို့ရအောင်ကြိုးစားခဲ့တာ လမ်းခွဲဖို့မဟုတ်ဘူး . . . ဒီတစ်သက်ငါသေမှ
မင်းခွဲမယ် . . . အဲဒါသေချာမှတ်ထား”

ပြောပြီးတာနဲ့ . . . ဆေးရုံထဲက ဒေါသတကြီးထွက်သွားသည်။

အချစ်ဆိုတာကို ခင်နားလည်ရသမျှ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်နေခဲ့
ကြောက်တာပဲဖြစ်သည်။ မျက်နှာထားသွင်ပြင်အမျိုးမျိုး ပြောင်း

တာပုံစံမှန်သော သူ့အချစ်ကိုခင်ကြောက်သည်။ သို့သော် ခင်သည် မပြန်လမ်းကိုမှ ရွေးမိခဲ့လေပြီ။

သူ့ခင်ကို ဘယ်တော့မှ အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်တော့။

မိန်းကလေးတွေကို ခင်အဖြစ်နဲ့နှိုင်းဆပြီး သတိပေးချင်ပါသည်။ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မျက်စေတဆုံးယုံ ကြည်၍ မရပါ။ သူတို့ လိုချင်တာအတွက်သာ အလိုလိုက်ပြီး သူတို့စိတ်တိုင်းကျမိန်းမတွေကို ထုဆစ်သောယောက်ျားတွေမှ အများကြီးရယ်။

သူတို့ကတော့ ချစ်လို့ဆိုသောခေါင်းစည်းအောက်မှာ ဟိုမသွားရ ဒီမသွားရ၊ အလှမပြင်ရ၊ တခြားယောက်ျားတွေစကား မပြောရစသဖြင့် သဝဏ်တို့ကြမည်။ သူတို့ကို ခင်တို့ကသာ ဟိုမ သွားရပြောကြည့်၊ မင်းကအာဏာပြတာလားဟုတသွယ်၊ ကိစ္စအရေးကြီးလို့ပါတမျိုး ရအောင် သွားကြမည်။

အဲဒါကိုယောက်ျားရဲ့ အခွင့်အရေးများဟု သူတို့ကဘုတ်ထောင် ကြံပါသည်။ ဘုရားက ခင်အဖြစ်ကို သနားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တွေဝေခိုက်မဲတတ်တဲ့ ခင်ကိုအပြစ်ဒဏ်ချတာလားမသိ။ ခင်ဒုတိယနှစ် စာမေးပွဲမှာ ဂုဏ်ထူးနှင့်အောင်လေသည်။ သူကကျသည်။

ခင်အောင်စာရင်းကြည့်ပြီး ပျော်နေသောခင်မှာ သူ့အောင်စာရင်း ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်ရပြန်သည်။ သူ့အကျင့်ကို ခင် ကောင်းကောင်း သိနေပြီလေ၊ ထင်တဲ့အတိုင်းပင် သူ့ခင်ကို ပြဿနာရှာတော့သည်။

“မင်းကငါ့ကို ခိုင်လျှိုထားတာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်”

“ဘာမှမဟုတ်ရမှာလဲ . . . မင်းလည်းဒီစာပဲကျက်တာ ငါလည်း ဒီစာပဲကျက်တာချင်းတူတူ မင်းကဂုဏ်ထူးထွက်ပြီး ငါကကျတယ်။ ဒါငါ့ကိုဖြုတ်လို့မရလို့ ရတဲ့နည်းသုံးပြီး တစ်ယောက်တည်း ဂုဏ်ထူးတန်းမှာ တက်ချင်တာပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

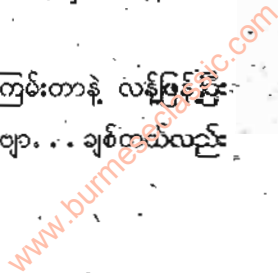
“မဟုတ်ပါဘူးဆို . . . ကိုကိုဟာလေ သိမ်သဝဏ်တို့သလို မနာ လိုလည်း ဖြစ်တာပဲ . . . ယောက်ျားကိုမဆန်ဘူး”

ခင်ကမိန်းမပီပီလျှာတစ်ချောင်းသုံး၍ ရန်တွေ့ လိုက်ရာ သူကဒေါသဖြင့် ခင်ပန်းနှစ်ဖက်ကို လက်နဲ့ကိုင်ကာဆွဲခါသည်။ ရုတ်တရက်မို့ ခင်တကိုယ်လုံးငှက်မွှေးလေးလို ပေါ့ပါးကာသူ့ဆွဲခါတဲ့အတိုင်း ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားသွားပြီး ခေါင်းတွေမူးလာကာ ခင် သတိလစ်သွားပြန်သည်။ ခင်သတိရလာချိန်မှာလဲ ပြဿနာက အသင့်။

“တော်သင့်ပြီ ကိုလတ် . . . စိစိတို့မပြောချင်လို့ကြည့်နေ တာ . . . ဒီလောက်သူများသားသမီးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် နှိပ်စက်ရ တော်ရောပေါ့ . . . ယူတောင်မယူရသေးဘူး ဒီလောက်နှိပ်စက်နေတာ”

အာကာကလည်း . . . .

“ခင်ကနဂိုကမှနဲ့ တာ . . . ခင်ဗျားကြမ်းတာနဲ့ လန့်ဖြင့်နွှီး အသက်ထွက်သွားနိုင်တယ်နော် . . . ခင်ဗျားဗျာ . . . ချစ်တယ်လည်း

ဆိုသေးရဲ့... ဒီလောက်ထိ ကြမ်းတမ်းရလား”

အာကာကို သူ စိမ်းစိမ်းကြီး ပြန်စိုက်ကြည့်သည်။ ခင်ကတော့ ရင်တုန်နေပြီ။ သူ့ပြဿနာရှာတော့မှာသိတာကိုး။ ထင်တဲ့ အတိုင်းပင် အာကာကိုဆွဲထားလေသည်။ သူ့ဝယ်ချင်းတွေရုန်းရင်း ဆန်ခတ်ဖြစ်သွားကြပြီ။ အာကာအပေါ် နှုတ်ခမ်းကွဲသွားလေသည်။ အာကာကလည်း ဆတ်ဆတ်ထိ မခံ။ ပြန်ထိုးသည်။ သူတို့ကိုကြည့်ကာ ခင့်နှလုံးက အောင်လာသည်။ ခင်အဲသလို ကြမ်းတမ်းတာတွေကို မလိုချင်။ ခင်ကြောက်လည်း ကြောက်သည်။

“အေခင့်တယ်... ခင်ရင်ဘတ်ထဲက အောင်တယ်”

ခင်ထပ်မံ၍ သတိလစ်သွားသည်ဟု စိစိမာက ပြန်ပြော ပြပါသည်။ နောက်တနေ့မှာ ခင်ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ အိမ် ကိုဖြန်ခဲ့တော့သည်။ အိမ်ရောက်တော့မှပဲ ခင်သူနဲ့စားရာ၊ သူ့အရိပ် အောက်ကလွတ်ပြီဟု ယူဆကာအသက်ဝဝရှူရသည်။

***

ခင်နဲ့မပ အေးအေးဆေးဆေးစကားတိုင်ပြောဖို့အချိန်ကလည်း သိပ်မရ။ ဘာလိုလဲဆို မမက ကိုယ်ဝန်အရင်အမာကြီးနဲ့ ဖြစ်နေတာပဲ သူ့ယောက်ျားကအနားကမခွာ သူ့ယောက်ျားကို ခင် သိပ်ကြည့်မရချေ စကားပပြော။ နေ့ခင်းတစ်ခုမှာတော့ မမနား ခင်ကပ်ခွင့်ရသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် လက်ချင်းဆုပ်ကိုင်ထားကာ ပြောစရာစကားတွေ နှစ်ယောက်လုံးမှာအပြည့်။ ခင်ကပဲ စပြောဖြစ်သည်။

“မမ နေလို့ကောင်းရဲ့လား”

မမက နှမ်းလျှော့ပဲ ပြုံးသည်။

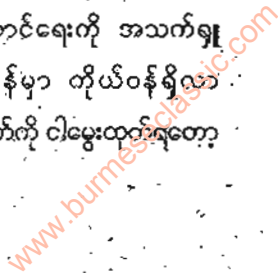
“လမ်းလျှောက်ရတာခက်တယ် ခင်... ဝိုက်ကြီးက တအား စားထွက်နေတာ”

“ကြည့်ရတာယောက်ျားလေးပဲဖြစ်မယ်ထင်တယ်နော် မမ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်သားသမီးပဲကွယ်... မမကတော့ သိပ်အစွဲမထားပါဘူး”

ခင်တို့နှစ်ယောက်မှာ မမကအရင် မိခင်နေရာရောက်သူပဲ ခင်ကို အဲဒီခံစားချက်တွေ ပြောပြသည်။

“ငါ... အစတုန်းကတော့ သူ့ကိုချင်တယ်... ငါမချစ်ဘဲနဲ့ ယူထားလိုက်ရတာကိုး... ကြာတော့အိမ်ထောင်ရေးကို အသက်ရှု ကြပ်တယ်လို့ မြင်လာတယ်... အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာ တယ်... နင်သိလား ခင်... ကလေးတစ်ယောက်ကို ငါပေးထုတ်ရတော့

ဓမ္မာလားဆိုတဲ့အသိက မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် စွန့်စားခန်းတစ်ခု
ဝဲ... ဘာဖြစ်ဖြစ် ကလေးအတွက်တော့ အကောင်းဆုံးအပေဖြစ်ချင်တာပဲ
... အခုအိမ်ထဲမှာ ငါ အသက် ရှင်နေတာ ...”

“မမတို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်”

“ဒီလိုပါပဲ ခင်”

“ဘာလိုလဲ ရှင်းအောင်ပြောလေ”

“နင်က အပျိုလေးဥစ္စာ... ငါကအိမ်ထောင်သည်
အယ်လိုရှင်းအောင်ပြောရမလဲ”

နောက်မှာ မမမြောတာ ခင်သိသည်။ မမယောက်ျားက
နောက်ထပ်ကျိတ်ပုန်းခတ်နေတာကိုး။ မမကို ခင်မေးတော့ မမက ပြုံးပြောတာ။

“မိန်းမမီးနေ ယောက်ျားဖောင်စီးတဲ့ ခင် မဆန်းပါဘူး”

“ဒါမဖြစ်သင့်တာ မမက သေမင်းကိုရင်ဆိုင်နေရတာ...
ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဆိုတာ သင်္ချိုင်းကိုတနေ့ (၃)ခါမျက်စောင်းထိုးသတဲ့ မမရေ
... မမက ကိုယ်ဝန်ကြီးတကားကားနဲ့ စားချင်တာ မစားရ နေချင်သလို
မနေရ... ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်လိုက်သလဲ... ဒါတောင်ဒီအချိန်
လေးကို သူစည်းမစောင့်နိုင်ဘူး... သိပ်ရွံဖို့ကောင်းတာပဲ... မမ”

“ဘာလဲ ခင်”

“အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တဲ့မိန်းမတိုင်း ဒီလိုပျိုးပဲ ခံစားရ လားဟင်”

“ငါမရှင်းဘူး ခင်”

“ဪ... မိန်းမက မီးနေသည်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ယောက်ျား
က နောက်မီးလင်းတာမျိုးပေါ့”

“ခင်ရယ်... နင်အိမ်ထောင်ကျမှသိပါလိမ့်မယ်... ယောက်ျား
တွေက ဘာအတွက်ကြောင့်ပဲ လက်ထပ်ပစေ မိန်းမတွေဆီက
သူတို့လိုချင်တာ သူတို့သာလောင်မှုကို အစာကျွေးဖို့က ပထမဆင့်ပဲ
... အဲဒါအဓိကပဲ... ငါတို့မိန်းမတွေကတော့ပေး ဆပ်လိုက်ရ
တာပေါ့လေ... မိန်းမတစ်ယောက် ငနိုးကောင်းဖြစ်ဖို့ အတွက်က သိပ်မ
များပါဘူး ခင်... သုံးချက်ပဲလို အိပ်တယ်... အကောင်းဆုံး
ဟင်းချက်တတ်ရမယ်... လင်အလိုကို အချိန်အခါ မရွေးလိုက်
တတ်တဲ့ သူဖြစ်ရမယ်။ အိမ်ထောင်မပျက်ဖို့ ကိုယ့်ဘက်က
မာနကို သူညှစ်လျှော့ချထားလိုက်ရမယ်... ဒါပဲ... ဒါပါပဲခင်
အဲဒါကိုယ်ချစ်တဲ့ယောက်ျားဖြစ်စေ မချစ်တဲ့ယောက်ျားဖြစ်စေ
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်တိုင်း မိန်းမတွေလိုက်နာရမဲ့
အချက်ပဲ...”

“ဒါဆိုမတရားတာပဲ မမရယ်... သူတို့ကကျတော့ သူတို့
တာဝန်နဲ့ပစ္စည်းများ မကျေပြန်ရင် အပြစ်မရှိစော့ဘူးတဲ့လား...
အိမ်ထောင်တစ်ခုပျက်ဖို့ ယောက်ျားမှာအဓိကတာဝန်ရှိတာ
မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒါဘယ်သူကမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မပြောနိုင်သေးတဲ့ ကိစ္စပဲ”

ခင်... အဲဒါကိုပြောဖို့က အသိုင်းအဝိုင်းပတ်ဝန်းကျင်ထုံး တမ်းစဉ်
 လာတွေနဲ့ဆိုင်တယ်... ငါတို့ဆီမှာက ကလေးငယ်ရင် တစ်ခုလပ်
 ဖြစ်သွားပြီလေ... တစ်ခုလပ်တစ်ယောက်ရဲ့ လူ့ရာဝင်မှုက
 ဘာနဲ့တိုင်းလို့ရလဲ ခင်... ဘယ်လောက်ထိမမာကပြင်တက်မှု
 ရှိလဲ... အနံ့ဆိုးယောက်ျားတွေက တစ်လင်ယုတ်ဖူးတယ်ဆိုပြီး
 ရိုသဲ့သဲ့ကြည့်ကြမယ်... အကူအညီလိုမလားဆိုပြီး မလေးမစား
 လုပ်ကြမယ်... တစ်ခုလပ်ဖြစ်ရတဲ့ဘဝဟာ ငါတို့လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ
 ဘာအကျိုးအဝတ်အစားမှ လုံလုံခြုံခြုံမရှိဘဲ ပုဝါပါးခြုံထားတဲ့
 မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်နဲ့ ဘာမှမထူးဘူး ခင်... ပြီးတော့
 ရှေးတတည်းက စတုရန်းခွန်းကလည်းရှိတယ်လေ... မိန်းမဆိုတာ
 မောင်တစ်ကျိပ်ပင်၍လွန်ကစား လစ်မရီသောငြားမံတင့်တယ်တဲ့
 ... ဘယ်လောက်ထိ တို့မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတွေကို
 မှီခိုရမယ်ဆိုတဲ့အထိ ရိုက်သွင်းထားတဲ့စကားလဲ။ တကယ်တမ်းမှာ
 လူဆိုတာတူတူပဲ ခင်... ယောက်ျားလဲလူပဲ... မိန်းမလဲလူပဲ
 ခင်... အေး... ဘာကွာလဲသိလား... ငါတို့မှာက ^{uterus} ~~ovary~~
 သားအိမ်ရှိတဲ့အတွက် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရတယ်... ဒီအတွက်မိခင်
 စိတ်ရှိတယ်... ဒါပဲ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ကွာတာဒါပဲ... ဘယ်လောက်
 တော်တဲ့ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် အမေမရှိတဲ့သား ရှိလို့လား... သူတို့ဟာ
 မိခင်စိတ်ကို ဘယ်တော့မှကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မခံစားကြရတဲ့အတွက်

ရက်စက်စရာရှိရင် မိန်းမတွေထက်ပိုရက်စက်တယ်... ကောက်ကျစ်
 စရာရှိရင်လဲ ထို့အတူပဲ... သူတို့က အကြင် နာကိုခံယူရတဲ့လူတွေဖြစ်ပြီး
 ငါတို့မိန်းမတွေက အကြင်နာပေးရတဲ့အမျိုးအစားတွေပေါ့... အခုဆိုငါမှာ
 မဲသွေးသားရှိလာပြီ... ဒီတော့ ငါ့ကလေးအတွက် အဖေနေရာပြုဖို့
 အဖေလိုခေါ်ရမလို့တစ် ယောက်ရှိဖို့ လိုကိုလိုတစ်တယ် ခင်... ဒါဟာငါတို့
 လူ့အဖွဲ့အစည်း က သတ်မှတ်ထားတဲ့ အဖေတန်ဖိုးပဲ... အဲဒီ
 တော့ယောက်ျားတစ် ယောက်ဟာ ဖအေတန်ဖိုးရှိသည့်ဖြစ်စေ
 မရှိသည့်ဖြစ်စေ ငါတို့က လေး ဖအေခေါ်ဖို့အတွက် သီးခံရမှာပဲ... ”

“ဒါဆို မမအိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာ... ငရဲပဲပေါ့... ဘဝ
 တစ်ခုလုံး ငရဲခန်းပဲပေါ့”

“လူဖြစ်လာကတည်းက ငရဲပဲပေါ့ ခင်... လူတွေက မသိ
 ကြလို့ပါ... သိရင်နဲ့မေ့နေကြတာလဲ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အမယ်လေး... မမ စကားတွေကြားရတာကလဲ... ”
 “စိတ်မညစ်ပါနဲ့ ခင်... ငါကကာယကံရှင်နော်... ဒါပေမဲ့
 နေသားကျအောင်နေရမှာပါပဲ... ဘာမှထပ်လုပ်လို့မရတော့ဘူး”

“မေမေတို့သိလား”
 “ဘာကိုလဲ”
 “မမယောက်ျားဖောက်ပြန်နေတာလေ”
 “ဟင့်အင်း ငါအသိမခံဘူး”

www.burmeseclassic.com

“တအိမ်ထဲနေပြီးတော့ မသိကြဘူးလား”

“ဆူရုပ်တာဘယ်သူလို့ နင်ထင်လို့လဲ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲဟင်”

“အိမ်တေးတစ်ခြံကျော်က တစ်ခုလပ်တစ်ယောက်နဲ့”

“မြတ်စွာဘုရား”

“အဲဒါပဲ ခင်... နှင်သဘောပေါက်ပြီလား... တစ်ခုလပ် ဖြစ်သွားတော့ ယောက်ျားတွေကမလေးစားဘူး... အဲဒါကို ရေစုန် မျှောလိုက်တဲ့ တစ်ခုလပ်တွေကကြာတော့ ပျက်စီးကြတာပဲ။ အချိန်တန်ရင် သူ့ဇာတ်သူသိမ်းပါလိမ့်မယ်”

“တော်ကြာမမကို ကွာပြီး ဟိုတစ်ယောက်ကို ယူလိုက် ရင်ကော”

“အမယ်လေး ခင်ရယ်... အဲသလိုမလုပ်မဲ့ ယောက်ျားမို့ ငါစိတ်ညစ်နေတာ... အခွင့်အရေးရတုန်း ရှုပ်တာခင်ရဲ့... သူငါ့ ကိုသေမလောက်ချစ်တာ”

“အမယ်လေး ချစ်လို့ပဲတော်သေးတယ်”

“ဪ... ဒါတော့ သူ့ဆာလောင်မှုကို တွေ့ရာထမင်း ဆိုင်မှာ ဝင်စားတဲ့ သဘောပါပဲ ခင်... နင်ရောကျော့ဘင်းမှာ ရည်းစားနဲ့ ဆို... အဆင်ပြေရဲ့လား...”

ခင်တယ်လို့ပြန်ဖြေရမှန်းမသိချေ။ သို့သော် မမကိုတော့ အမှန် အတိုင်းပဲ ပြောပြဖြစ်သည်။

“ခင်လည်း ကိုယ့်ကိုအလိုလိုက်တယ်... သီးခံတယ် ရှေ့ဆောင် ရေ့ ရွက်လည်း ပြုနိုင်တယ်... အသက်လဲကြီးတော့ အာမြင်ရှိတယ်... ပြီးတော့ ခင်လဲသူ့ကိုသံယောဇဉ်ရှိသလို ပဲဆိုပြီး ကြိုက်လိုက်တာ...”

“နင်ကတော့လေ... လုပ်လိုက်ရင် ထင်ကြေးတွေနဲ့ချည်းပဲ”

“ခင်သူ့ဆွဲဆောင်အားထဲက ရုန်းလို့မရဘူး မမရဲ့... ဘယ် လိုခေါ်မလဲ... ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ သူ့အနားမှာရှိရင် ကျေနပ်နေတာမျိုး” မမက ရက်စက်စွာပင် ကောက်ချက်ချသည်။

“အဲဒါသာယာတာပဲ မိန်းကလေးတွေက အနုအရွယ်ပဲ ဖြိုက်တာ... ဘယ်လောက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ ပိန်းမဖြစ်ပစေ ပန်းလှ လှလေးတွေရင် မပန်ဖြစ်ရင်တောင် ချစ်စရာလေးလို့စိတ်ထဲက တွေးသလိုပေါ့”

“အဲဒါနဲ့ ခင်နဲ့သူ့ကြိုက်ပြီးတဲ့အခါကျတော့ သူ့ကိုကြောက် လာတယ်... ခင်နားမှာ သူ့မရှိရင် ခင်သိပ်ပျော်တာပဲ... ခင်သူ့တို့ လက်တွဲဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်... မရဘူး... အခုတော့ တစ်ခါထဲကို အိမ်ပြန်လာတာ”

“နင်ကျောင်းပြန်မတက်တော့ဘူးလား”

“ခင်သူ့ကို ကြောက်ပါတယ်ဆို”

“နင့်ဟာက ဖြတ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်အိမ်ပြန်လာရတာ သိပ်စိတ်ချမ်းသာတာပဲ။ ခင်ကို ကြီးကိုင်ခြိမ်းခြောက်ခဲ့လို့ မရှိဘူး”

“တော်ကြာတိုက် လိုက်လာရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မသိဘူးလေ”

“ဟယ် . . . မရဘူးလေ. . . အဲသလိုမျိုး . . . အမယ်လေး ခင်. . . ဖေဖေနားထဲ ရောက်သွားရင် နင်တော့မလွယ်ဘူး”

“မရောက်လောက်ပါဘူး”

“ပြောလို့မရဘူး . . . ကိုထင်အောင် မေမေ့ကိုအသိဖေး သွားတာ. . . မေမေကဖေဖေကို ပြန်ပြောမှာပဲ”

“အဲဒါဆိုဒုက္ခပါပဲ. . . ဖေဖေက တစ်ယောက်ဆိုတစ် ယောက်နဲ့ပဲ လက်ထပ်ဆိုတာမျိုးကြီး . . . ခင်တော့ဒုက္ခပဲ”

* * *

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး နှစ်ရက်အကြာမှာ သူ့ဆီကဖုန်းလာ လေသည်။ ခင်ရန်ကုန်ပြန်မလာလျှင် သူ့သတ်သေတော့မည့် အကြောင်းလည်းပါသည်။ နောက်ပြီး သူ့အခုအရက်တွေအရမ်း သောက်နေတာ၊ ပြီးတော့ ခင်စိတ်နဲ့သူ့အလုပ်မလုပ်တော့တာတွေလည်းပါသည်။

ခင်စိတ်ကယော့ချင်ချင်ရယ်။ သူ့အဲသလိုပြောတော့ တကယ်များ ဖျတ်တော့မလားပေါ့။ ပိုဆိုးတာက သူခင်ဆီကိုလိုက်လာကာ ဖေဖေတို့နဲ့ စင်တွေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ခင်ကိုမေတ္တာရှိ၍ လက်ထပ်ချင်ပါကြောင်းလာရောက်တောင်း ဆိုသည်။

“ကဲ. . . ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ ခင်”

“စိတ်ညစ်တာပဲ. . . သေသာသေလိုက်ချင်တော့တယ် မမရယ်”

“ငါပြောသားပဲ နင်ကမြွေပွေးကိုတုတ်နဲ့သွားထိုးတာကိုး”

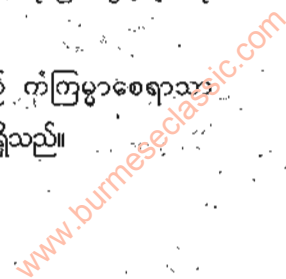
သူ့ရန်ကုန်ကို ပြန်ဆင်းသွားပြီးသည့်နေ့မှာ ဖေဖေက ခင်တို့ခေါ်ပြောသည်။

“သူ့အလုပ်အကိုင်နဲ့ သမီးလက်ထပ်ဖို့ သင့်လျော်တဲ့ဝင်ငွေ ဘည်းရှိတယ်. . . သမီးနဲ့သူ့လည်း မေတ္တာမျှပြီးသားပဲ. . . ဒီတော့ သွားပြီးရင်တော့ လက်ထပ်ကြပေါ့”

ခင်တော့အခုမှ အသေချည်ခံလိုက်ရတာဖြစ်သည်။ မမ ဖြစ်ကိုလည်း အခုမှပိုကိုယ်ချင်းစာသည်။ မိဘစကားနားထောင်သော နေ့တို့ရဲ့အစဉ်အလာသည် ခင်တို့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့်များကို ချောက်ဆုံးစေခဲ့ပြီးပြီတကား။

ခင်ဘာမှတတ်နိုင်တော့။ ခင်သည် ကံကြမ္မာစေရာသား တော့မည်သူလို လူကအားအင်ကုန်ခန်းလျက်ရှိသည်။

* * *

အခန်း (၆)

သူ့ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းသွားပြီးနောက် ခင်ဆီကိုသူ့အစ်မက သံကြားလာသည်။

- “ကိုလတ် လူရိုက်မှုနှင့်အချုပ်ထဲရောက်နေ . . . .”
- “ဒါအသိပေးတာပဲဖြစ်မှာပါ မေမေ”
- “အိုး . . . သမီးလိုက်ခဲ့စေချင်လို့လားမှ ပယ်တာ . . . .”
- “ဟင့်အင်း . . . မသွားချင်ပါဘူး”
- “သွားလိုက်ပါ သမီးရယ် . . . ဒါလူမှုရေးပဲ”
- “ဒါဆို မေမေပါလိုက်ခဲ့”
- “ခင် . . . . နေရာတကာ ကလေးမဆန်နဲ့ . . . က မေမေ

လိုက်မယ် အခြေအနေကြည့်ပြီး . . . ပြန်လာကြမယ်”

မေမေနဲ့ ခင်ရန်ကုန်ဆင်းလာပြီး အဒေါ်တွေဆီမှာနေသည်။
ကိုလတ်အစ်မဆီ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး နေ့လည်မှသွားသည်။

“ဆိုင်မှာမူးပြီးရမ်းကြတဲ့ ကောင်လေးတွေနဲ့ဖြစ်တာ . . . ကိုလတ်က ဒေါသကြီးတယ် . . . ဆွဲလည်းမရဘူး . . . ဘာတွေဆတ်ဖြစ်ဦးမလဲ ဆယ်ပါဘူး”

အချုပ်ခန်းကို ခင်လိုက်သွားတွေ့တော့ ပိန်ကျသွားတဲ့ သူ့ဆီကနေ ဆောင်းပန်ရိပ်စွန်းသော စကားများကြားရသည်။

“ကိုယ့်ကိုမခွဲသွားပါနဲ့ ခင်ရယ်”

အချုပ်ခန်းတိုင်များကိုဖြတ်၍ ခင်ကိုငေးကြည့်နေသော သူ့မျက်ဝန်းတွေဆီမှာ နောင်တတွေများရှိနေလား။ ခင်မယ်။ ခင်သိသည်က သူ့နဲ့ ခင်လမ်းခွဲချင်ပြီ။

ရှေ့ဆက်လက်တွဲလျှင် သူ့လုပ်ရပ်တွေကြောင့် ခင်ပါးပါးကလေးပဲ ဆွန်စော့မည်။ ဆို့သော် မေမေကခင် အတွင်းစိတ်ကို မသိဘဲ အင်မတန်ဟန်ဆောင်ကောင်းသော သူ့စကားလုံးများကို သနားကာ “မေမေတို့ ချက်ချင်းကြီးပြန်ဖို့ မသင့်တော်ဘူး”ဟုဆိုသည်။ ဒီလိုနဲ့ အစ်မတို့အနီးကြားသွားသည်။

တစ်ပတ်ပြည့်တော့ သူ့လွတ်လာသည်။ လွတ်လာတဲ့နေ့က ခင်နဲ့အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့ဆိုကာ သူ့သူငယ်ချင်း အစ်မယောက်အိမ်ကို ခေါ်သွားသည်။

“ကိုကို အိမ်မှာပြောလည်းရတာပဲဟာ”

“ကိုယ်ခင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေ ချင်တယ်”

“ဟင့်အင်း ခင်မလိုက်ချင်ဘူး”

နောက်ဆုံးတော့ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ သူ့ဘာပြောမလဲ စောင့်ရင်း လိုက်သွားရတဲ့ ကျောက်ရုပ်ပါပဲ။

“ကိုကို”

ပန်းပင်များကို ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကိုငေးနေသော သူသည် ခင်ခေါ်သံကြားမှ သတိဝင်လာသလို ဖြစ်လာသည်။

“ဘာလဲ ခင်”

“ကိုကို ပြောစရာရှိလို့ဆို . . . ပြောလေ”

“ခင် . . . ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြရအောင်”

ခင်က သူ့လက်ကနေလွတ်အောင် ဘယ်လိုပြေးရမလဲ စဉ်းစားနေတာ။ သူ့အဲဒါလိုပြောတော့ ခင်စိတ်ပိုညစ်သွားသည်။

“ကိုကိုကလည်း ခင်အသက်ခုမှ နှစ်ဆယ်ပဲရှိသေးတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင် . . . ကိုယ့်ကိုမချစ်လို့လား”

အမှန်ကတော့ သူ့ကိုခင်ချစ်ကိုမချစ်တာ။ သို့သော် မချစ်ဘူးဟု ပြောလိုက်လျှင် ခင်ကိုသူ့ထိမ်းလှူမရှိတဲ့ ဒီအခန်းထဲ မှာ ကိုင်မပေါက်ဘူးလို့ ဘယ်သူ့ပြောနိုင်မလဲ။

“ခင် . . . ကိုယ်မေးနေတယ်လေ”

ခင်ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်လိုက်သည်။

“မသိဘူး”

“ဘာကိုမသိတာလဲ ခင်”

“ကိုကိုကလည်း ခင်အသက်ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ။ ခင်မှ ယောက်ျားမယူချင်သေးဘဲ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ကို ကိုယ်မှစိတ်မချတာ”

“ခင် . . . ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင် . . . ခင်ကိုယ်ကို စိတ်ပျက်နေပြီမို့လား”

သူကခင်ပုခုံးပေါ်လက်လာတင်သည်။ ပြီးတော့ ခင်လက် ဟောင်းကို ညစ်သာစွာကိုင်တွယ်ရာ ခင်မှာကြွက်သီးတွေ ထလာသည်။

“ကိုကို . . . ခင်မကြိုက်ဘူး . . . ဖယ်ပါ”

“ခင်က ကိုယ့်ချစ်သူပဲ”

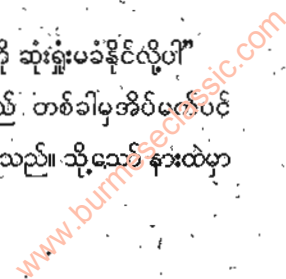
“ဒါပေမဲ့ ခင်နဲ့ကိုကိုက လက်မှထပ်ရသေးဘဲနဲ့”

“ဒါကြောင့် လက်ထပ်တော့မယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း”

“မငြင်းပါနဲ့ ခင်ရယ် . . . ကိုယ်ခင်ကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ပါ”

ခင်ကငို သူကချော့ ဒီလိုနဲ့ခင်သည် တစ်ခါမှအိပ်မက်ပင် မဝတ်ဖူးသော အတွေ့ကြုံဆန်းထဲ သာယာမိသွားသည်။ သို့သော် နားထဲမှာ

မမရဲ့အသံကိုတော့ ကြားမိသေးသည်။

“မိန်းမတွေ့ဆီက သူတို့လိုချင်တာ သူတို့ဆာလောင်မှုကို အစာကျွေးဖို့က ပထမဆင့်ပဲ” ခင်သည် ကိုယ့်အဖြစ်ကို လျှောက်အိမ်ထဲမှာ တစ်စစီကိုက်ဖို့အစားခံလိုက်ရသော အသားတစ် တစ်ခုနဲ့ဆင်တူစွာ ခံစားမိသည်။

“ကိုယ် ခင့်ကိုတသက်လုံး ကြင်နာမှာပါ...”

“ဟင့်အင်း”

ခင်သည် အမြဲတမ်းသူ့ကို ကြောက်လန့်နေသူဖြစ်ရကား “ဟင့်အင်း” လုပ်ကောင်းတုန်း... သို့သော် ခင်ကိုယ်ခင် သတိဝင် လာသည့်အချိန်မှာ သူ့ခင်ဘေးမှာ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် အောင်သေ အောင်သားစားရသူလိုပင် ပြန့်ရှင်လျက်။ အဲဒီတော့ မှ ခင်လည်းကိုယ့်ကိုယ် နောင်တအကြီးအကျယ်ရလေသည်။ ခင်သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရာ ရှက်လာသဖြင့် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

ထို့နောက်အိပ်ပြန်လာဖြစ်ကြသည်။ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ရေတုန်းတုန်းလောင်းချီးလိုက်သည်။ ရေစက်တွေနဲ့ အတူပါပေါ်မှာတော့ ခင်မျက်ရည်ပူပူနွေးနွေးတွေ။ ခင်သည်ရှိုက်ကြီးတင်င် အားပါးထဲ ဝင်ကြွေးပစ်လိုက်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ကိုလတ်ရဲ့အနမ်းတွေ ခြေရာချင်းထပ်နေတာကိုလည်း ရေချိုး၍ ပျောက်သွားမည် အထင် ချိုးနေလိုက်သည်။ ဒါမသိလို့မှားခဲ့တာ မဟုတ်။ ခင်သိသိကြီးနဲ့ငြိမ်နေခဲ့တာ

အဲဒီအတွေ့အထိဆိုတာ ဘယ်လောက်များ ပြားယောင်းတတ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးလေပြီ။ တစ်ဘဝလုံးလည်း ညစ်နွမ်းသွားပြီလေ။ ရေနဲ့မကလို့ ဘာနဲ့ဆေးဆေးမပြောင်တော့။ ခင်တော့ ဒီတသက်သန့်စင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်တော့။ ခင်ကိုယ်မှာ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ငွေရာတွေမှအပြည့်။ ခင်ကိုယ်ခင်ရွံရှာကာ စိတ်ပျက်မိသေးသည်။

မျက်ဝန်းထဲမှာ အာကာကို ပြေးမြင်သည်။

ဒီတသက် ငါဟာ နင်မဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့...။

ခင်ဆက်မတွေး။ ငါဟာမသန့်စင်တော့ဘူး အာကာ။

ငါဟာ နင့်ကိုလွမ်းဆွတ်ငေးကြည့်ခွင့်တောင် သေဆုံးသွား ခဲ့ပြီ။

ငါဟာ ငါ့ကိုယ်ငါ ပြားယောင်းမှုထဲမှာ ကျဆုံးခံလိုက်ရပြီ။

* * *

“ကိုယ်က ဝင်းကိုလက်ထပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးခေါ် သွားခဲ့တာ။ ဒါအပြစ်မရှိဘူး... ပြီးတော့ကိုယ်တို့ချစ်သူတွေပဲ” သူက အဲသလိုဖြောင့်ချက်ပေးသည်။

“ဘယ်ရောက်နေတာလဲဆိုတာ မေးဖို့မလိုတော့ဘူး။ က လက်ထပ်ဖို့သာလုပ်တော့”

အမြဲတမ်းရှောင်ခဲ့လျက် တိမ်းရှောင်ရသည့်အရာကိုယ် နောက်ပြန်

သွားနေရတာ... ခင်ရဲ့ ဝင့်ကြွေးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ခင်လက်မထပ်ချင်ဘူး ကိုကို”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“မငိုပါနဲ့ကွာ”

မွေ့ရာတွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေ၊ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ အပြန်ဝယ်
စိတ်စာ အမြန်ရိုက်ကာ ခင်ကိုသူ့ဘဝထဲမှာ ကြိုးချည်ထားစို့
သူလုံးပန်းလေသည်။

“ခင်လုံးဝလက်မထပ်ချင်ဘူး”

“ခါပေမဲ့ ခင်ကအရင် ခင်မဟုတ်တော့ဘူး... လက်မ
ထပ်ဘဲနေတော့ ခင်ပဲနစ်နာမှာပေါ့”

“ကိုကိုကြောင့်”

သူကရယ်သည်။ ဒီလိုနဲ့ခင်သည် မင်္ဂလာပွဲမှာ မျက်လုံးများ
နီရဲနေအောင်ငိုထားသော သတို့သမီးဖြစ်ရလေသည်။

သတို့သမီးဆိုတာ ပြုံးနေရသတဲ့။ ခင်မှာတော့မပြုံးနိုင်။

ငါတော့သွားပြီ။ တသက်လုံးသူ့လက်က မလွတ်တော့ဘူး။

သူချုပ်ချယ်သမျှခံရတော့မယ်ဟု ဝမ်းနပ်လက်တွေ့မိလေ
မျက်ရည်များကကျလေပင်။ ရုတ်တရက်ကောက်ခါငင်ခါ လက်ထပ်
လိုက်သော မင်္ဂလာညှို့ခဲပွဲကို အာကာလည်းရောက်မ လာခဲ့ပါ။

ခင်သည် ခင်ကိုယ်ခင် နုနယ်ပျော်ရွှင်သော ကောင်မလေး

အဖြစ်မှ ကြောက်စရာကောင်းသော အမှောင်ထုထဲတိုးဝင်ရသလို ခင်လည်း
မှာ ခံစားရလေသည်။

“ခင်ဟာ ဒီနေ့တစ်ပြုံး မေမေတို့နဲ့ ဆိုင်ရုံပဲဆိုတယ်။ ခင်တို့
မေမေတို့ပိုင်တော့ဘူး... ပြီးတော့ခင်ဟာ အခုဆို အိမ်ထောင်သည်
ဖြစ်သွားပြီ။ အရင်လိုကလေးမဆန်ရဘူး... အ ရာရာကို ရင့်ကျက်ပွန့်
ကြည့်ရမယ်... ထစ်ခနဲရိုစိတ်မကောက် ရဘူး... မငိုရဘူး... မိန်းမ
ပီပီသသနဲ့ စီးတဲ့ရေဆည်တဲ့ ကန်သင်းဆိုတာမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်...”

ခင်သည် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ချောက်ထဲကျပြီဟု ယူဆထားသည့် အတိုင်း
လူတွေဆုံးမသမျှကို နားထောင်နေရုံအပြင်ဘာမှ ပြန်မပြော။

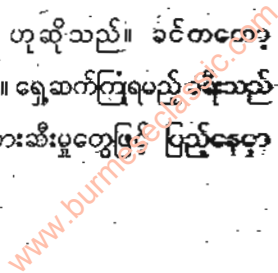
“ခင်... နင့်ကို ငါ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းတွေ
သေချာပြောပြလိုက်တာ ငါ့အပြစ်များဖြစ်သွားပြီလား ခင်...”

ရုတ်တရက် လက်ထပ်လိုက်သော ခင်ကိုမမက သူ့အပြစ်
ကင်းရဲ့လားဟု မေးသည်။

“ငါဘာလို့ လက်ထပ်လိုက်သလဲဆိုရင်... သေချာတာလက်မ
ထပ်လို့မရတော့လို့ပဲ... ဘာကြောင့်လဲလို့ ငါ့ကိုမမေးနဲ့”

မမက ခင်ပုခုံးကလေးကိုဖက်ပွေ့ကာ

“ငါ့ညီမ ကံကောင်းပါစေ” ဟုဆိုသည်။ ခင်တော့
ခင်ကံမကောင်းမှန်း ခင်ဟာခင်သိပြီးသားပင်။ ရှေ့ဆက်ကြုံရမည် ခင်သည်
ခင်ကို ဆူးတွေ၊ ဝန်တို့မှုတွေ၊ ပိတ်စင်တားဆီးမှုတွေဖြင့် ပြည့်နေမှာ

ခင်သိနေပြီသားမဲ။

ကံသိပ်ဆိုးလျှင် ခင်လဲဒူးနဲ့ပျက်ရည်သုတ်ချင် သုတ်နေရမှာ . . . လက်ထပ်ပွဲမှာ ငိုရတဲ့သတို့သမီးအဖြစ် သက်သေဖြစ်သည်။ သူကတော့ ပျော်လို့။ ခင်သည်သူ့ကို နာကျည်းခြင်းနှင့်အတူ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စိတ်ပျက်ခြင်းကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်းမွေးဖွား သန့်စင်မိလေသည်။

* * *

“ပွန်အိမ်ကြည်ရဲ့စာ”

အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို တအံ့တဩလှပဆန်းကြယ်ပြီး နူးညံ့လိမ့်မည်ဟု အချစ်ကိုမကြုံတွေ့ခင်က မိန်းကလေးများစိတ်ကူးယဉ်တတ်ကြပါသည်။ သို့သော် လူ့ဇာတိဇယာကရဲ့ သက်တမ်းက ပျမ်းမျှခြောက်ဆယ်။

ကလေးဘဝက ဆယ်နှစ်၊ ကျောင်းတက်ဘွဲ့ယူသည့်နှစ်က ဆယ်နှစ်မှနှစ်နှစ်ဆယ် တရားရှာတာက အသက်လေးဆယ်နောက်ပိုင်းဆိုတော့ နှစ်နှစ်ဆယ်၊ ပေါင်းနှစ်လေးဆယ်ကို ပျမ်းမျှသက်တမ်းထဲက နုတ်လိုက်လျှင် နှစ်နှစ်ဆယ်သာလျှင် အိမ်ထောင်ရေးဘဝ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

အချစ်ကိုစိတ်ကူးယဉ်သည့် ဆယ်ကျော်သက်သည် ရှိလှမှလေးငါးနှစ်ပေါ့။ ခင်လည်းအချစ်ကို စိတ်ကူးယဉ်ဖူးတာပဲ။ သို့သော် ခင်ပွန်အိမ်ကြည်လေးမှာ မီးစာမရှိဘဲ ခင်ကသာ သူများမှန် အိမ်ကြည်အတွက် မီးစာဖြစ် သွားရလေသည်။ ခင် အဖြစ် အပျက်တွင် မိန်းမတို့သာသာအရ ပိုခိုလွန်းခြင်း၊ အထင်ကြီးတတ်ခြင်းနှင့် ယုံလွယ်ခြင်းတို့သာ မရှိလျှင်ခင်သည် ခင်မချစ်သော လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်။ အဲဒါထိပိုကို သေချာပါသည်။ ခုတော့ ခင်ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သေတဲ့အထိ . . . . ။

ခင်တွေးရင်း မွန်းကြပ်လာလေသည်။

* * *

ပြဿနာတစ်ခုကို အိမ်ခွဲမနေရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အစ်မက ကိုလတ်ကို . . .

“နင်မရှိလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

ဆိုကာ အိမ်ခွဲနေခွင့်မပေး။ အိမ်မှာတုန်းက လက်မွေးမီး မလောင်၊ ခြေမွေးမီးမလောင်နေရသော ခင်သည် သူနဲ့ညားမှ ပန်းကန်တွေဆေး အိုးတွေတိုက်ရှလေသည်။

“ကိုယ်ကျောင်းထွက်လိုက်ပြီ . . . ခင်ပဲ့ဂုဏ်ထူးတန်း ဆက်တက် တော့”

“ကိုကို”

“ပြောလေ”

“တကယ်လို့ ခင်ကွာလီဖိုင်းဝင်ရင် မာစတာဆက်တက်ရ မှာလား”

“အင်း”

“ကတိလား”

“အင်း”

ခင်ကတော့သို့လ်မှာ ဆရာမလုပ်ဖို့ကို စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီးနောက် ခင်ဘဝမှာ အသိဉာဏ်တိုး မတိုးတော့မသိ။ သည်းခံစိတ်တော့ တိုးလာလေသည်။ ကိုယ်စားပြီး သားပန်းကန်တွေ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဆေးရတာအကြောင်းမဟုတ်။ သူများစားပြီးသားတွေတော့

မဆေးနိုင်။ ပြီးတော့ စောင်းတာ မြောင်းတာလည်း ခံရသေးသည်။

“ကိုလတ်က တစ်အိမ်လုံးမှာ ခေါင်ချုပ်ပဲ . . . ကိုလတ်စ် ဝိန်းမယူတော့ သူ့ဝိန်းမကလည်း သူ့လိုခေါင်ချုပ်လာမလုပ်နဲ့။ သူ့ဟာသူ သူ့အိမ်မှာ ဘယ်လိုနေနေတို့ အိမ်မှာတော့ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစား ပဲ . . . မလုပ်ချင်ရင်နေပေါ့ . . . ထမင်းမစားနဲ့”

ခင်ကြားခါစကဆို နားကိုပိတ်ထားမိသည်။ ခင်အိမ်မှာ ခင်ကို အဲသလိုပြောမဲ့လူမှ မရှိတာ။ ခင်ဘာလုပ်လုပ် ကြည်ဖြူသည်။

ညအိပ်ချိန်ရောက်လို့ . . .

“ကိုကို အစ်မကတစ်မျိုးပဲနော်” ဟု စကားစရုံရှိသေး

“မင်းက အငယ်ပဲသည်းခံရမယ် . . . ငါတို့မောင်နှမတွေကြား ထဲမှာ သပ်မထိုးနဲ့ ဟုအော်ငေါက်တတ်သည်။ ခင်ဈာန်ရည် ဈာန်ချင်သော်လည်း အကြိတ်သည်းခံတတ်လာခဲ့သည်။ မနက်ဖိုင်း ကျောင်းသွားဖို့ အလှပြင်လျှင် စိတ်လိုလက်ရရှိရင်တော့ သူတို့ယံတိုင် အဝတ်အစားရွေးပေးတတ်သည်။

“ခင်က အသားဖြူတော့ နှုတ်ခမ်းပန်းရောင်လေးဆိုး . . . လာ . . . ကိုကို ဆိုးပေးမယ် . . . ခင်နှုတ်ခမ်းကိုလှပ ပုံကျအောင် ဆိုး လေးပြီး . . .

“ကိုယ့်ဝိန်းမက အခုသာဆိုတယ် . . . အပျိုနွဲ့တယ်”

ဟု မြှောက်တတ်သည်။

အိမ်ထောင်ကျမှ သိလာသော အရာများမှာ ပြဿနာတို့ တစ်ယောက်ရှင်ဆိုင်တာနဲ့ နှစ်ယောက်အတူရှင်ဆိုင်တာ၊ နောက်ပြီး တိုက်ဆန္ဒကိုရှေ့တန်းတင်ဖို့ထက် သူ့ဆန္ဒကိုထည့် သွင်းစဉ်းစားပေးဖို့ ဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဆံပင်တွေ အနားကဖွာနေပြီ... သွားညှပ်ဦး”

“ခင်အင်္ကျီအသစ်ချုပ်လေ”

“ခင်ဖိနပ်ပုံဆန်းတွေ ဝယ်ချင်သေးလား”

တစ်ခါတစ်ခါတော့ သူ့စိတ်ကောင်းဝင်လျှင် အင်မတန်ကြင်နာ သည်။

“ကိုကို့ ကိုချစ်လားခင်”

“အင်း”

အိပ်ရာဝင်တိုင်း အမြဲမေးတတ်လေသည်။

ခင်ကိုသူရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ထားပြီး နဖူးကိုခပ်ဖွဖွနမ်းကာ

“ကိုကို ခင်ကိုသိပ်ချစ်တယ် သိလား”

ဟု ရေရွတ်တတ်သေးသည်။

တစ်ခါကများ ညနေဘက် ဘတ်စ်ကားနေအိမ်ကျ၍ အိမ်ပြန် မှောင်သွားရာ ဆိုင်ကောင်တာကနေ ခင်ကို လူတွေရှေ့မှာ မညှာမတာ အော်ဟစ်လေသည်။

“မင်းဘယ်လင်နဲ့ ချိန်းတွေ့နေတာလဲ”

“ကိုကို ခင်ကားမရလို့ပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ... ဒီမှာ ညနေငါးနာရီခွဲနေပြီ”

“ဘုရားစူးပါရဲ့ ကိုကို”

ညဘက်အိမ်ရာထဲရောက်တော့...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ခင်ရာ... ကိုကိုစိတ်ပူလို့ပါ”

“ကိုကိုစိတ်ပူတာကလည်း လူတွေကြားထဲမှာအော်ရလား”

“ဟ... ခါတိုင်းညနေလေးနာရီဆို ပြန်ရောက်နေကျ။

အခုငါးနာရီခွဲမှ ပြန်ရောက်တော့ပူရတာပေါ့။ ဘယ်သူများ တားတင် ခြင်းမလဲ... လမ်းမှာတစ်ခုခုများ ဖြစ်သလားလို့”

“စိတ်ပူတတ်ရန်ကော ကိုကိုရယ်”

“ပူရတယ် ခင်... ကိုယ်ကချစ်တာကိုး”

* * *

တစ်ခုသောနံနက်ခင်းတွင် ခင် ဘေစင်မှာ ရေတွေချည်း သီးအန်လေသည်။

“ခင်... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူး ကိုကို အခုတလော အစားအသောက်လည်း

ဖျတ်တယ်ပြီးတော့ နေလို့မတောင်းဘူး”

ကျောင်းကပြန်လာတာနဲ့ အိပ်ရာထဲလို့တော့ သူ့အစ်မ ဆီကနေ . . .

“မိန်းမကနွဲ့နေတာ . . . လင်ယူပြီးရင် ကလေးရမှာပဲ . . . ဒါ များအထူးအဆန်းလုပ်လို့ လင်လုပ်တဲ့သူကလည်းပြောနေတာပဲ ” ဟု ရွဲ့လေသည်။

နေရတာစိတ်အင်မတန်ကျဉ်းကျပ်သည်။ မီးဖိုချောင်က တစ်ခုတည်း။ အိုးခွဲစားပေမဲ့ ကိုယ်ချက်တဲဟင်း သူတို့နှိုက်စားလျှင် အသံမကြားရ။ သူတို့ဟင်းကိုလတ်ယူစားလျှင် “ စည်းကမ်းကိုမရှိဘူး ” ဟုမြည်တွန်သည်။ အဲဒါတွေ ကိုလတ် မရှိချိန်မှာပြောတာမို့ ပိုဆိုးသည်။ ညဘက်ဆို ခင်က ဘုရားမှာ ဘုရားရှိခိုးချိန် သူတို့က တီဗွီဖွင့်ကြည့်ကြသည်။ ကိုလတ်ညီ အငယ်ကောင်ကလည်း ဘာမှန်းမသိ။

“အစ်ကို သူစိမ်းတစ်ယောက်လာနေတာ မကြိုက်ပါဘူး ကွာ . . . ပြီး တော့အစ်ကို သူ့မိန်းမ အကိုအိတ်တွေတောင်လျှော်ပေးတာ ဝါပျက်စိတ်ထဲ ကန့်လန့်ပဲ”

သူ့သူ့ငယ်ချင်းကောင်လေးတွေ အိမ်လာလည်တုန်း ခင် အကြောင်းတွေ အတင်းတုတ်လေသည်။ ဒါတောင် ခင် သူတို့ကို ရန်ဘယ် တော့မှမစ။ ခင် ကအမြဲတမ်းစကားချိုချိုသာသာပြောပြီး နေခဲ့ရသူမို့ သူတို့မောင်နှမတွေ သတ်ကြတုန်းကဆို အံ့ဩလို့မဆုံး။

အစ်မ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက အငယ်ကောင်က ပိုက်ဆံနှိုက်လို့ရန်ဖြစ်

၃၃ မြူနန်းချို (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ဘာ တစ်အိမ်လုံး ဝုန်းခိုင်းကြ။ မျိုးမကောင်းအကျင့်ယုတ်သေနာ နတ်စတာတွေ ပြောဆိုပြီး တစ်မအေတည်းမွေးထားသူမှန်းတောင် မထင်ရတော့။ အဲ . . . ကိုလတ်ရဲ့ မိဘတွေအကြောင်းဒီနေရာမှာ ချန်ထားလို့မရ။ မအေရော ဖအေပါ အသက်ကြီးသော်လည်း ခစိစပ်များလှသည်။ အဘွားကြီး ကပိုဆိုးသည်။

“ကိုကို . . . ခင်ကိုယ်ဝန်နှစ်လရှိနေပြီ”

အိတ်စွာ ပြောပေမယ့် သူက ခင်ကို အားရဝမ်းသာပွေ့ချီလေသည်။

“တကယ်လား ခင် တကယ်လား”

“အင်းနောက်နေတာမှ မဟုတ်တာ . . . HCG သွားစစ်ပြီး

ရာဝန်နဲ့ တစ်ခါတည်းအပ်ခဲ့တယ်”

“ခင် ဘာလေးလိုချင်သလဲ”

ခင်တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့ဘူးချေ။ အိမ်ထောင်သက်တစ်နှစ် မပြည့်

ခင်မှာ ကလေးရာတာမို့ စိတ်ထဲမှာ သိပ်လေးလေးနက်နက်မရှိ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားသမီးပဲမဟုတ်လား”

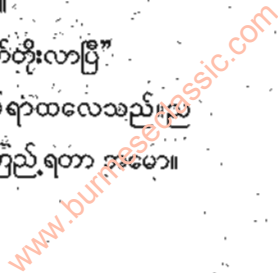
ဘာ မိန်းကလေးမွေးထားသောကြောင့် သူ့ယောက်ျားကသိပ် မချစ်တာ

သတိရသည်။ သားသမီးပဲ။ သူ့ကံနဲ့သူ့ရလာတာ။

“အင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်စရာတစ်ယောက်တိုးလာပြီ”

သူတို့ခိုင်း ခင် ပိုက်ကိုနမ်းကို နမ်းပြီးမှ သူ့အိပ်ရာထဲလေသည်။ ည

အိပ်ရာထဲမှာ ခင်ပိုက်ကိုနားနဲ့ကပ်ပြီး နားထောင်ကြည့်ရတာ အမော။

“ခင်နဲ့တူရင် ကလေးကံချောမှာကွ... အရပ်အမောင်းကိုယ်နဲ့ တူရင်ထွားမယ်”

ခင် ကိုယ်ဝန်ငါးလ ရှိချိန်မှာ ကိုလတ်အစ်မ အိမ်ထောင် ပြုလေသည်။ သားကြီး သမီးကြီးများရှိသော မဆိုးမိတ်တစ်ယောက်နဲ့ဖြစ်သည်။ ကိုလတ်က သူ့အစ်မကို နှမြောသည်။

“အင်း... အချိန်တန်လို့ပေါ့ကွာ” ဟုနောက်ဆုံးဖြေ သိပ်သည်။ ကိုလတ်အစ်မက ခင်တို့တုန်းက အိမ်မခွဲဘဲနဲ့ သူ့အ လှည့်ကျတော့ သူ့ယောက်ျားနောက် ကောက်ကောက်ပွါသည်။

အိမ်တာဝန်သည် ကိုလတ်နဲ့ ခင်အပေါ် လုံးလုံးကျပြီတည်း။ ကိုယ်ဝန်တစ်ဖက်နဲ့ ကိုလတ်က သနား၍ အိမ်ဖော်ခေါ်ပေးသည်။ အိမ်ဖော် ကလည်း သွတ်လိုက်တာမှ ချာချာလည်။

ကိုလတ်ကိုတော့ အော်ငေါက်လွန်း၍ ကြောက်သည်။ မကြောက် တာက အငယ်ကောင် ။ နောက်ဆုံးတော့ အိမ်ဖော်မကို အငယ်ကောင် ခိုးပြေးပါလေတော့သည်။

အိမ်မှာ သူ့မိဘတွေရယ်၊ ခင်နဲ့ သူ့ရယ် ဒါပဲကျန်ခဲ့တော့သည်။

“ကိုယ်ဝန်က လရင့်နေပြီ ဆီးစပ်တွေက တအားကိုက်တယ် ကိုကို ကလေးက အထဲမှာ တအားတိုးနေတယ်။

လင်မယားနှစ်ယောက် အသံလည်း ကျယ်ကျယ်မထွက်ရဲ။ ကျယ်ရင် သူ့မိဘတွေနိုးသွားမှာမို့သည်။

“ကိုကို ဘာလုပ်လေးရမလဲ ခင်”

“ဆွဲခြင်းအကြီးတစ်လုံးထဲမှာကလေးအနီး၊ ဓါတ်ဗူး၊ နောက် ဆေးတို့ပတ် ဆေးခန်းစာအုပ် အကုန်ထည့်ထားပေးပါ ကိုကို အင်္ကျီနဲ့လုံချည် ပေးငါးထည်လည်းထည့်ပေးပါ။ ကြည့်ရတာ အလွန်းဆိုး မနက်လောက် ပုံ”

“ဒါဆို အခုဆေးရုံ သွားတော့မလား”

“ခဏလေးစောင့်ကြည့်မယ် ကိုကို”

ခဏလေးသာပြောရတာ။ တကယ်တမ်းမှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေကျပြီး ခြက်နာတဲ့ဒဏ်ခံရတာ အကြာကြီးလို့ထင်ရသည်။ မေမေ ကို အပြင်းထန်ဆုံး သတိရသည်။ သို့သော်အကြောင်းမကြားထား သဖြင့် မေမေလာမှာမဟုတ်။

“ကိုကို အရမ်းနာနေတယ်”

“ဘယ်နေရာကလဲဟင်”

အောက်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးတင်းခံနေပြီး အထဲက ကလေးက လောကထဲ ထွက်ချိန်ကျ၍ တိုးနေလေပြီ။

“ကိုကို ကားထုတ်လိုက်မယ် ခင် ဒီအတိုင်းဆို မဖြစ်ဘူး”

အားမောင်းရင်း ခင်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ သူ့ဖက်ထားလေသည်။

“ခင်အားတင်းထားနော်”

“နာလိုက်တာ ကိုကို... ကျွတ်... ကျွတ်... ခါးတွေ ချည်းကိုက်တယ်”

နာကျင်မှုဝေဒနာက တဖြည်းဖြည်းသိပ်သည်းလာသည်။
 နောက်တော ခင် မေ့မျောသွားသည်။
 “ခင် . . . သားလေးတဲ့”
 သူ့မျက်နှာသည် ခင်ကိုစပိုးတုန်းကကဲ့သို့ပင် ကြည်လင်နေသည်
 ခင်နဖူးကချွေးတွေကို သုတ်ပေးပြီးဒဏ်ရာကို . . .
 “နာလား” ဟုမေးသည်။
 “နာတာပေါ့ ကိုကို . . . ဒါနဲ့ ကလေးရော်ဟင်”
 “နာ့စ်ခေါ်လာပေးလိမ့်မယ် . . . ခင် . . . ကိုကိုကျေးဇူး
 တင်ပါတယ်”
 “ဘာအတွက်လဲ ကိုကို”
 “သားလေးအတွက်ပေါ့”
 ခင် ပြုံးလိုက်မိသည်။
 သံယောဇဉ်ကြီးဆိုတာ လျော့လေတင်းလေပါပဲလား။ အခု
 နောက်ထပ် ကြိုးတစ်ကြိုးက ခင်ကိုချည်နှောင်တော့မည်။
 ကလေးလာပေးသောအခါ ကလေးနဖူးနုလေးကို ခင်က အသာ
 နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဖော်မပြတတ်သော ကြည်နူးမှုကစိမ့်ဝင်
 သွားသည်။ သား . . . .။ ဒါ ခင်သားတဲ့။ ခင်သွေး တုစ်ဝက်ပါလျက်
 ခင်တို့နဲ့ အေးအတူပူအမျှနေမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်တော့ လောက
 ထဲရောက်လာခဲ့လေပြီ”

“သားက မငိုဘူးနော် ကိုကို”
 “ငိုတာပေါ့ ခင်ရဲ့ . . . အခုအိပ်နေတာ ခင် . . . သားလေးက
 ချစ်ဖို့မကောင်းဘူးလား”
 “ကောင်းတာပေါ့ . . . ကိုကိုသိပ်ပျော်နေလားဟင်”
 “ဟား . . . ပျော်တာပေါ့ ခင်ရယ် . . . အရူးလို့ပဲ ခင်ကိုလည်း
 ပိုပိုချစ်လာတယ် . . . ခုဆို ခင်ကိုယ်ကိုခွဲမသွားဖို့ ပိုသေချာ သွားပြီ . . .”
 ခင်ရှုဆေးအသာရှုရင်း ကလေးမွေ့ချိုပြီး ပုခက်ထဲထည့်တဲ့
 သူ့ဟန်ကိုစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မျက်ကွင်းတွေချောင်ကျလို့။ မျှိုရင်းစွဲထက်
 ပိုအိုစာသွားသယောင်ထင်ရသည်။
 အပင်ပန်းခံနိုင်တာတော့ ခင်ဩချသည်။ စိတ်ရောလူပါ အလုပ်
 ခွပ်ခံနိုင်တဲ့သူ စိတ်တိုတာသိပ်တော့ မထူးဆန်း

* * *

အခန်း (၅)

“ကလေးမွေးတယ်ဆိုတာ တကယ်နေထိုင်ကောင်းကောင်းနဲ့ ခမ်းမောနေရတာပဲဟ...”

“ဒါကတော့ မိန်းမဖြစ်လာတဲ့အတွက် မွေးရာပါတာပဲပဲလေ... နင်တို့ငါတို့ရဲ့ အမေတွေလည်း ဒီလိုပဲ...”

သိသိမာက ကလေးကိုချီးမွမ်းပြီး

“နင်သားက နင်နဲ့တူတယ် ခင်... အသားကကြီးလာရင် ဖြူ

... ခုကတည်းက သိသာတယ် နီရဲနေတာပဲ”

စိစိမာက တိုးတိုးလေးကပ်ပြောသည်။

“ကိုလတ်နဲ့တူရင် ရုပ်ဆိုးမှာ”

ခင်ကို သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရယ်ကြလေသည်။ ခင်က
“ဘယ်လောက်ပဲ နာပစေ... ကလေးမျက်နှာမြင်ရတော့
ပျောက်သွားတာပဲ...”

“ဒါနဲ့ နင်ခွဲမွေးရတာဆိုခင်”

“အေး... ဟုတ်တယ်... လမ်းမှာနာလွန်းလို့ မေ့သွား
တယ်ဟာ... နောက်အရေးပေါ်ခွဲလိုက်တယ်တဲ့ သားကတအား
ထွားနေတော့ မွေးလမ်းကြောင်းကနေ မထွက်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတာ”

“နင့်ကိုလတ်တော့ အရူးအမူးပဲနေမှာပဲ”

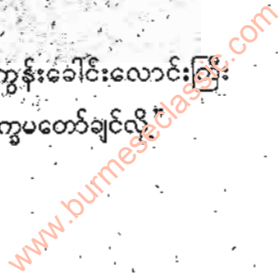
“အင်း”

ကလေးမျက်နှာကို သူတစ်ဖုံစိမ့်ကြည့်ကာ ပြုံးနေတတ်တဲ့
အခါမျိုးမှာ ခင်သည်သူ့ကိုလတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု သံသယဝင်တတ်
လေသည်။ စိတ်တိုလွယ်သော ဒေါသကြီးလွယ်သော သူတစ်ပါးကို
နင်ပဲငစ္စပြောဖို့ လွယ်ကူသောသူသည် ဖအေစိတ်ဝင်နေတဲ့အချိန်မှာ
တကယ်အားကိုးစရာ မျက်နှာထားကို ပိုင်ဆိုင်လေသည်။ အဲဒီ မျက်နှာက
တာနဲ့တူလဲဆိုတော့ ခင်ကိုစပိုးပန်းစဉ်က မျက်နှာနှင့်တူသည်။

“ခင်... နင်ဘာတွေးပြီး ပြုံးနေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“နင့်သားကြီးလာတဲ့အထိ ငါမင်းကွန်းခေါင်းလောင်းကြီး
ရွက်ပြီးစောင့်မယ် ခင် သိလား... နင့်ကိုယောကျမတော်ချင်လို့”

စိစိမာက ခင့်ပါးကိုချစ်စနိုးလိပ်ဆွဲခိုက် ကိုလတ်အခန်းထဲ ဝင်လာတာနဲ့တိုးသည်။

“ဟ . . . ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ . . . အခု သွေးနုသားနုနဲ့”

“ကိုလတ်ကလည်း အဖြစ်သဲလိုက်တာ”

“ဪ . . . ငါ့မှာချစ်စရာ ဒီမိန်းမနုနုထွတ်ထွတ်လေးပဲ ရှိတာ . . . တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြောရတာဟေ့”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဟုတ်ပါတယ် . . . သူမိန်းမကနုနုထွတ်ထွတ် လေးပဲရှိတာ . . . စိစိတို့က ရင့်ရင့်ထော်ထော်ကြီးတွေ”

ကလေးမွေးပြီး သားကလေးတစ်ပတ်သားအရွယ်မှ မေမေနဲ့မမတို့ လိုက်လာကြသည်။ တလေးမွေးတာ သူတို့ကိုကြို အကြောင်းမကြား ရကောင်းလားဆိုပြီး ခင့်ကိုဂရုဏာဖြင့် အပြစ် တင်ကြသည်။ ခင်မေ မေမေတို့ကို အလုပ်မရှုပ်စေချင်လို့ပါဆို တော့ မေမေက ဒါမအေ့အလှုပ် ပဲဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလေသည်။ မမသမီးလေးသည် နှစ်နှစ်ခွဲအရွယ် တီတီတာတာပြောတတ်နေပြီ တည်း။ ခင့်ကို အန်တီနေကောင်းဟု နှုတ်ဆက်ရာ စကားမပီသဖြင့် အန်တီနေတောင်းလားဟု အသံထွက်ရာ ခင့်မှာအဲဒါလေးကို သဘောကျပြီး သူ့ပါးကလေးကိုနမ်းရလေသည်။ သားကလေး သေးဝတ်တွေကို ဘယ်သူလျှော်လဲဟု မေမေကမေးသည်။

“ဆေးရုံက ကုလားမတွေ လျှော်ခိုင်းတယ် မေမေ”

“သမီး အဝတ်တွေကရော”

ခင်က “ကိုကို လျှော်ပေးတယ်”ဟုပြောရာ မေမေက . . .

“ဟယ် . . . မခိုင်းပါနဲ့” ဟု သတိပေးသည်။

“ခါတိုင်းလည်းလုပ်ပေးတာပဲ မေမေ . . . ထမီတော့ မလျှော် ခိုင်းပါဘူး . . . ဘုန်းနိပ်မှာစိုးလို့ . . . သူ့အခုတော်တော် ပင်ပန်း တယ် . . . ဆိုင်ကတစ်ဖက် . . . သမီးကလည်း ကျောင်းတတ်လက်စဆိုတော့ မကူနိုင်ဘူးလေ . . . အခုကလေးမွေးတော့ ဆိုင်ပိတ်ထားရမယ်”

“အိမ်ဖော်လေးဘာလေး ခေါ်မိလား သမီးရယ်”

“ခေါ်ပြီးပါသော မေမေရယ် . . . အငယ်ကောင်နဲ့နီးပြေးသွားတာ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်းတောင် မသိဘူး”

“မြတ်စွာဘုရား”

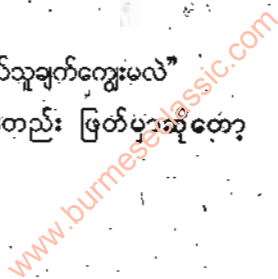
“အိမ်က ရွှေထည်တွေလည်းပါသွားတယ်”

“အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား”

“အိမ်ဖော်တွေက သိပ်လည်တာ မေမေ . . . အဖိုးဖိုးပဲ။ တချို့ဆို ခုနှစ်စာကပိုက်ဆံကြိုပေးပြီးတော့ တစ်လခွဲလောက်နဲ့ ထွက်ပြေး ရော . . . ဒါတောင် ကိုယ်စားတဲ့အတိုင်းကျွေးတာ . . . အချိုးမပြေရင်တော့ ကိုကိုကရိုက်တယ်ပေါ့ မေမေ . . . သူကလက်ပါ တဲ့အကျင့် ရှိတယ် . . . နောက် အပြောလည်းကြမ်းတယ်”

“အခုသမီးဆေးရုံကဆင်းတော့ ဘယ်သူချက်ကျွေးမလဲ”

“ဆေးရုံက သားကြောပါတစ်ပါးတည်း ဖြတ်မှာဆိုတော့

နောက်တစ်လလောက် ကြာဦးမယ် မေမေ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ မေမေအမျိုးအိမ်မှာနေပြီး . . . သီးစားချင်တာလေးလုပ်ပေးရဦးမယ်. . . ဒီအတိုင်းပစ်ထားပြီး မသွားနိုင်ပါဘူး”

ကိုယ့်မိဘက ကိုယ့်ကိုချစ်သလို ဂရုစိုက်သလောက်သူမိဘကတော့ ဆေးရုံတစ်ဝန်းကျေတန်းကျေ တစ်ခေါက်လောက်လာကြည့်ပြီး သူတို့သမီးကြီးဆီသွားနေကြလေသည်။ အိမ်မှာကိုလတ် တစ်ယောက်တည်း

မေမေကတော့ ခင်နိုထွက်ကောင်းအောင်ဟုဆိုကာ ဟင်းချိုတွေ့ချက်ပေးသည်။ နောက်ဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်ကျွေးသည်။ ကိုလတ်လည်း အဲဒီတော့မှ သက်သာသွားကာ ဆိုင်ပြန်ဖွင့်နိုင်သည်။

“နောက်ကလေးတစ်ယောက်လောက်လို့ချင်သေးတယ် ခင်ကိုလတ်က ခင်ကိုလတ်တောင်းဆိုသည်။

“ဗိုလ်နာတဲ့ဒုက္ခ ကိုကိုခံရတာမှ မဟုတ်တာ. . . ကိုယ်ချင်တိုမစာဘူး”

“ကိုယ်ပွေးလို့မှရလို့ ရရင်ပွေးတယ်”

“ခင် ကလေးတစ်ယောက်အဖို့”

“ဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ခင်တို့ကလေးတစ်ယောက်ထဲကို အစွမ်းကုန်ချစ်မလှဲ ယုယမယ်။ ခင်ကလေးက တော်ရမယ်”

“ကိုယ်က ကလေးနှစ်ယောက်လောက်တော့ လိုချင်တာပဲ”

“ကိုလို ပွေးပါလား က. . . .”

တော်တော်အတိုက်အခံပြုပြီးမှ ခင်သားကြော့ဖြတ်ခွင့်ရခဲ့လေသည်။ ပြန်ပြန်ကိစ္စပြီး. . . ပြီးကရော။ နို့ပို့ဆို ခင်ကကျောင်း တစ်ဖက်နဲ့ သူ့အဖွဲ့တွေလွယ်အိတ်ကိုယ်စီနဲ့ ပျော်နေလွတ်လပ်ချိန်မှာ ကိုယ်က ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီကြီးနဲ့။ ခင်ရှက်ပါသည်။ သူကတော့ နားလည်မှာမဟုတ်။ သူက လိုချင်သူဖြစ်လျက် ခင်က ပေးရသူဖြစ်လေသည်။ ခင်တော့ ခင်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရသည့်အတွက် ပျော်သည်။

သားတစ်ယောက်ထို။ ချစ်စမ်းပါလိမ့်။ အားရအောင်၊ ဝအောင်။

***

“နင်သားကြော့ပြုတ်တော့ နောက်ကလေးမိယူတာ သေချာလို့လား ခင်”

ခင် မမကို ခေါင်းညှိတိုပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်. . . တစ်ယောက်တည်း အလုပ်မရှုပ်ဘူးပေါ့”

“ကိုလတ်က လိုချင်သေးပုံပဲ ဒါပေမဲ့ တော်ပြီမမရယ်။ ကလေးတစ်ခါပွေးရတာ ရှုပ်ရှင်ထဲမှာပြသလို လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကြီးအောင်ပွေးရဦးမယ်. . . ကုန်စေးနှုန်းက အကျမရှိဘူး. . . . တတ်နေတာပဲ. . . လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပညာသင်စရိတ်ကလဲ မနည်းဘူး။ ပါးစပ်

ပေါက်များတော့ ကြာရင်စီးပွားရေးထိ ခိုက်ပြီး အိမ်ထောင် ပျက်မှာမို့တယ်”

“ဒါပေမဲ့နစ်ယောက်များကြည့်ရတာ နောက်မိန်းမလည်း စိတ်ဝင် စားပုံမရဘူး”

“ဘယ်သူကရော သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားမှာလဲ . . . ဆယ်နှစ်မျိုးချင်း သုပ်ဥစ္စာ . . . ဒေါသကလည်း အင်မတန်ကြီးတာ . . . ပြောစရာ ရှိရင်လည်း လူသူလေးပါး မရှောင်ဘူး . . . ထစ်ခနဲရို လက်က ပါချင်ပြီ”

“နင့်ကိုများ ရိုက်သေးလား ခင်”

“မရိုက်ပါဘူး . . . အပြောကတော့ နားမခံသာဘူး”

“သည်းခံပါကွယ် . . . လင်ဆိုတာ ကလေးနဲ့ ခွေးလိုပဲ လက်သာရာ မှာ ပျော်တယ်”

“သည်းခံနေရတာပါပဲ မမ သူကောင်းချင်ရင် သိပ်ကောင်း တာ . . . စာခါစာလေကျရင် ဆိုင်မှာအရက်သမားတွေနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ရင် ခင်ကိုပါပြဿနာဆက်ရှာရော . . . ခင်မှာ စာကျက်လက် စ စာအုပ်ဘေးချ ပြီး သူပြောတာထိုင်နားထောင်နေရတယ်။ အလှ ပြင်ရင်လည်း မကြိုက်ဘူး . . . စိတ်လိုရင်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်နှုတ် ခင်းနီးဆိုးပေးတယ် . . . ဘာမှန်းကို မသိပါဘူး မမရယ်”

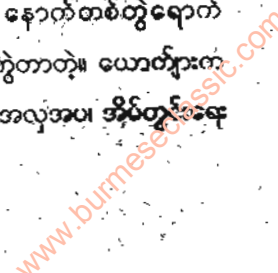
မမက ထက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လေသည်။ ပြီးတော့ ခင်ကို သူဖတ် မှားတဲ့ဝတ္ထုတိုတစ်စောင်ပြောပြသည်။

“စာရေးဆရာမ အသက်ခပ်ကြီးကြီးတစ်ယောက်ရေးတာပဲ . . . Best seller မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ် . . . စာထဲမှာဇာတ်

ကောင်က အမျိုးသမီးရှေ့နေပဲ . . . သူ့မှာတနေ့တနေ့ လင်မယား ပြဿနာ တွေ တမျိုးပြီးတမျိုးတွေ့ရလို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ယောက်ျားတွေကို စိတ်ကုန်ပြီး အမျိုးကြီးလုပ်လိုက်တဲ့ ဝတ္ထုလေ”

“သူကဘယ်လိုပြဿနာတွေ ကြားရတာတဲ့လဲ . . . ပြောမဲ့ပြော ပြီးအောင်ပြောလေ မမရဲ့”

“တစ်နေ့မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက် သူ့ဆီရောက်လာတယ် . . . ကွာရှင်းချင်လို့တဲ့ . . . အမျိုးသားကပြော တယ် . . . သူ့အမျိုးသမီးဟာ အားရင်အိမ်လည်တယ်။ ဖဲရိုက်တယ်။ ယောက်ျားကိုပြုစုရကောင်းမှန်းမသိဘူး . . . မယား ဝတ္တရားငါးပါးလည်း သေသိဘူး . . . ရှေ့ဆက်သွားရင် အခြေအနေ ပိုဆိုးမှာဆိုလို့ ကွာရှင်းချင်တာ တဲ့။ နောက်တစ်နေ့မှာ နောက် တစ်တွဲရောက်လာ တယ် . . . အမျိုး သားက သူ့မယားကတစ်နေ့ကုန် အိမ်တွင်းပုန်းတယ် . . . အားရင်ဇာထိုးပန်းထိုး တယ် . . . တချိန်လုံးအိမ်အလုပ်လုပ်နေတာတဲ့။ အပြင်တွက် တော့လည်း မလိုက်ဘူး အလှူမင်္ဂလာပွဲတို့ဆိုလည်း ရှောင်တယ် . . . စကား လည်းသိပ်မ ပြောဘူး . . . မယားဝတ္တရားငါးပါးကို အသေလို့စွဲမှတ်ပြီး စာအုပ်ကြီး လို့ကုန်နေတော့ ယောက်ျားကပျင်းလာပါသတဲ့။ ဒါကြောင့် ကွာရှင်းချင် စာတဲ့။ ခြေထောက် နောက်တစ်နေ့မှာလည်း နောက်တစ်တွဲရောက် လာတယ် . . . မိန်းမကလူမှုရေးဖောက်ပြန်လို့ ကွဲတာတဲ့။ ယောက်ျားက ပိုက်ဆံချည်းကုန်းရှာပြီး မိန်းမကအဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ အလှူအပူ အိမ်တွင်းခေ

မှာမသုံးဘဲ စိတ်အပျော်ကိုရှာလို့တဲ့။ အဲ... နောက်တစ်တွဲက အမျိုးသား တကယ့်တော့ သူ့မိန်းမဟာ အားရင် သူ့ဆီကပိုက်ဆံတောင်းပြီး ပြုန်းသတဲ့ ပါတိအတွက်... အဝတ်အစားတွေဝယ် ယောက်ျားပင်ပင်ပန်းပန်းရှာတာ မသိဘူး။ သူလိုချင်တာပဲ သိတယ်တဲ့။ ယောက်ျားကို ကိုယ်ချင်းမစာဘဲ နွားလိုခိုင်းစားချင်လို့ ကွဲချင်တာပါတဲ့... အဲ... နောက်တစ်ယောက် ကျပြန်တော့လည်း မိန်းမကလူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ အိမ်တွင်း ရေးအားလုံး ဝင်ဆန်းရဲ့သားနဲ့ မိန်းမကိုအလိုကိုမကျလို့ ကွာချင်တာတဲ့။ ကဲ... ယောက်ျားတွေက ဘယ်လောက်ကိုးလို့ ကန့်လန့်နိုင်သလဲ ခင်... အဲဒါနဲ့ ရှေ့နေမကြီးလည်း တစ်ခါ တည်း စိတ်ပျက်ပြီး အပျိုကြီးပဲ လုပ်တော့သတဲ့”

ခင်နဲ့မမ နှစ်ယောက်သား ရယ်ကြရသည်။

အင်း...။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရတာ ကံစမ်းပဲ ဖောက်တာနဲ့ လည်းမတူ။ ထိထိုးတာနဲ့လည်းမတူ။ တစ်ဘဝလုံးစာ လောင်း ကြေးထပ်ခြင်းလည်းမဟုတ်။

ကိုယ်နဲ့ အားလုံးဆန့်ကျင်ဖက် လူတစ်ယောက်နဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအားလုံးကို မိမိအကျင့်စရိုက်နဲ့ ဒိုးဆက်ဆက်သလို ဆက်ရ ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဒိုးဆက်ပြားဖင်က အစိမ်းငါးစက်ဆိုရင် ကိုယ်ရဲ့ဒိုး ဆက်ပြား ခေါင်းကလည်းအစိမ်းငါးစက်။ အဲ သလိုမျိုးပေါ့...။

အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ... ညှိတတ်ရင်တော့ ပြဿနာမရှိ။ ခုချိန်ထိတော့ ခင် ညှိနေရတုန်း။ နောက်လည်း ခင်ညှိရမှာပဲ ဖြစ်သည်။

* * *

“အဲ... အဲ”

အိပ်ရာထဲဝင်ပြီးခါစ ကလေးငိုသံသံသံကြားရသဖြင့် ခင်ခေါင်း ထောင်လိုက်သည်။ ခင်ခါးပေါ်က ကိုလတ်ရဲ့လက်က တင်းကျပ်နေရာက လျော့မသွား။ သူ့လက်ကိုပယ်ကာ သားလေး ရဲ့ ခြင်းပုခက်လေးဆီထလာ ကြည့်သည်။ ဖင်အောက်ကိုလှန်ကြည့် တော့ သေးတွေစိုနေတာတွေ့သည်။

“ဪ... သားတရားရှုနေတွေ ပေါက်ထားတာကိုး”

ကလေးကို ပွေ့ချီကာ ဘောင်းဘီချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အောက်က သေးခဲကိုလည်း နောက်တစ်ခုလဲရသည်။ သားကို ပုခုံးပေါ်မှာ ဓမ္မ့ချီပြီး ပြန်သိပ်စဉ် ကိုလတ်နိုးလာသည်။

“ခင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... သား ရှုပေါက်လို့... ခင်ထလဲပေးတာ”

“ဪ... အင်း... အင်း”

အင်းဟုပြောပြီး တစ်ဖက်စောင်းကာ ပြန်အိပ်သွားသည်။

သူ့ခမ္မာအလုပ် ပင်ပန်းတော့ ဒီလိုပဲအိပ်ချင်ရာမှာပေါ့မှာ ခင်တွေးလိုက် သည်။ ခင်က နောက်ဆုံးနှစ်မို့ ကွာလိမ့်မိလိမ့် အဲသေစာ ကျက်နေချိန်မှာ ကလေးတစ်ဖက်ထိန်းရသေးသည်။

သို့သော် သားကို ခင်မပြုငြိမ်ပါ။ ဒါမိခင်မေတ္တာကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ သားကခင်အတွက် တစ်နေ့မှာ အားကိုးစရာ ဖြစ်လာမဲ့သား မဟုတ်လား။ ဒီသားတစ်ယောက်တည်းရှိတာ။ နောက်ကလေးယူ၍ ကျန်တာထ

ခံချင်တိုင်းလည်း ဗရတော့။

ကလေးက မျက်လုံးလေးတွေ စင်းလာကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သားကိုမှခက်ထိ ပြန်ထည့်ပြီး ခင်မတ်တတ်ရပ်ကာ သားမျက်နှာကို သေချာကြည့်မိသည်။ မျက်လုံးကလေးက ဖောင်းဖောင်းအစ်အစ်ကလေးနှုတ်ခင်းကလေးက ချွန်ထွန်ထွန်ကလေးနဲ့ နီရဲနေသည်။ သားကိုကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနဲ့ ခင်ချစ်မဝဖြစ်လာကာ ငုံ့နှမ်းလိုက်သည်။

သားတို့ရုပ်ရည်သီတာမြည်သား ရေကြည်ချမ်းမြေ့ပေါက်ကျတပိဘာတို့ဝမ်းငြိမ်းစတမ်းဆိုတာ ခင်လက်တွေကြွရလေပြီ။

“ခင်... ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

“လာလေ”

ကိုလတ်က အိပ်နေရာက မျက်လုံးဖွင့်လာပြီး ခေါ်သည်။ ခုတင်ပေါ်ဝင်လှဲတော့ ခင်လက်တစ်ဖက်ကို သူ့လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြန်အိပ်သွားသည်။ ခင် သက်ပြင်းတစ်ချက်မှတ်ထုတ် လိုက်သည်။ ခင်ဘာတွေ ဆက်ကြံ့ဦးမှာပါလိမ့်။ ခင်ကိုယ်တိုင်လည်း ကြိုမသိပါ။

* * *

“ဒီနေ့ ခင်အလှတွေ သိပ်ပြင်နေပါလား”

“Fanfare လေ ကိုကို”

ခင်နားမှာ ပန်ထားသောနားဆွဲခပ်ဖြင့်ဖြင့် ကလေးကို ကိုလတ်က ဒေါသဖြင့်ဆွဲဖြတ်သည်။ ကပ်နားကပ်မို့ ခင်နားတွေထူ ပူနာသွားလေသည်။

“မနက်စောစောစီးစီး ကိုကို... ခင်ကိုပြဿနာလာရှာ ပြန်ပြီ”

“ပြဿနာရှာအောင် မင်းလုပ်နေတာကိုး”

“ခင်ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဒီနားကပ်တွေက မင်းဘာလုပ်ဖို့လဲ... မင်းကလေးတစ်ယောက်အပေ ဖြစ်နေပြီ... ဒါတွေမလိုတော့ ဘူးကွ... ပြီးတော့ စီးထားတဲ့ ပိနပ်ကလည်းကြည့်ဦး ခွာမြင့်နဲ့”

“ကိုကို... ခင်ဟိုအရင်ကထဲက ဒီလိုဝတ်စားတတ်တာပဲ... အခုမှအဆန်းတွေလုပ်လို့... သိပ်ချုပ်ချယ်တာပဲ... ခင်စိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်”

ခင်သည် ရှက်တတ်သူပီပီ လေသံအေးအေးဖြင့် သူ့ကို ပြန်ရှင်းပြမိသေးသည်။ ရှင်းပြမှပဲ ပိုဆိုးတော့သည်။

“အရင်ကမင်းက အပျိုလေ... အခု အဲသလိုနေလို့ရမလား”

“ဒါဆို ခင်ကဘီးဆံပတ်နဲ့ ကျောင်းသွားရမှာလား က”

“မင်းဟာလေ ချစ်လို့ပြောတဲ့ဟာကို အလိုက်ကန်းဆိုး မသိဘူး”

“ဘာချစ်လို့ပြောတာလဲ”

“ဟ... မင်းဒီလောက်ပြင်ဆင်သွားတော့ မသိတဲ့ကောင်တွေက မင်းကိုအပျိုထင်မှာပေါ့”

“ထင်ပစေပေါ့”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ခင်အခု ကိုကိုမယားပဲ ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါကို သဝန်တို့တုန်း စိတ်မချရင်လည်းလိုက်ခဲ့ . . . ခင်အိမ်သာတက်လည်း ကိုကို လိုက်တက်ပါလား . . . ခင်ဘရာစီယာဝယ်လည်း ကိုကိုမပါ ဆိုင်ထဲ လိုက်ဝင်လေ”

ခင်က ကပ်တွက်ပြီးရွှေ့ပြောတော့ သူ့စိတ်တိုရာကနေပြုံးသည်။ အဲသလိုပါပဲ။ စိတ်ကဝုန်းခိုင်းတို၊ ပြီးရင်ပြန်ကျ။

“ကဲ . . . ထ . . . ထ . . . ကိုကို နားကပ်ပြန်တပ်ပေးမယ်”

* * *

Final စာမေးပွဲပြီး၍ မေမေတို့ဆီအလည်သွားချင်တဲ့ စိတ်ကို ခင်ကောင်းဆိုကြည့်သည်။ သူကမသိချင်ယောင်ဆောင်နေ သည်။ တနေ့မှာ ခင်ရေချိုးတာ ညနေစောင်း၍ ဖျားလေသည်။ အဖျားကြီးလွန်း၍ ယောင်သောအခါ မေမေဆီပြန်ချင်တယ်ဟု ယောင်သည်။ အဖျားကျ သွားသော နံနက်မှာ သူကခင်နဖူးကို နှမ်းပြီး . . .

“ခင် အိမ်ကိုသိပ်ပြန်ချင်နေသလား” ဟုမေးသည်။

“ပြန်ချင်တာပေါ့ ကိုကို”

“နေကောင်းရင် ကိုကိုလိုက်ပို့မယ်”

ခင်နေကောင်းသောအခါ သူကနေမကောင်း ဖြစ်ပြန်သည်။

“ကိုယ် အရက်သွားသောက်မိတာ ခင်”

“ကိုကို အရက်သောက်ရင် အိမ်ထဲမှာ ဖြစ်တတ်လား”

“အင်း”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးဖောတက်လာပြီး အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့။ ဝလှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ အသေတစ်ကောင်လိုပဲ ဆန့်ဆန့်ကြီးဖြစ်နေလေသည်။ ဖျက်လုံးတွေက နီရဲပိုတက်လျက်ရှိပြီး စကားသံက မယဲကွဲ။ ခင်မှာ သူ့လေဖြတ်သွားမှာစိုး၍ ဆရာဝန်ပြေးခေါ်ရသည်။ ဆရာဝန်က အရက်လုံးဝမသောက်ဖို့ သူ့ကိုသေချာတားမြစ်သွားသည်။ သူက ခေါင်းညိတ်ရုံသာ။

“ကိုကို”

“အင်း”

“အရင်ကတည်းက အရက်သောက်ရင် ဒီလိုဖြစ်တာ သိတယ်မို့လား”

“.....”

“ခင်မေးနေတယ်လေ”

“.....”

“ကိုကို ခင်မေးနေတယ် . . . ကိုကိုသိတယ်မို့လား”

“.....”

သူကမမြေဘဲ တစ်ဖက်သို့ရအောင် စောင်းအိပ်လေသည်။

“ကိုကို ခင်ကို မေမေတို့ဆီပသွားစေချင်လို့ အရက် သောက်လိုက်တာပို့လား။ အခု ကိုကို အဲသလိုလုပ်တော့ အခုဘာ ဖြစ်လဲ... ကိုကို ဆိုင်မထိုင်နိုင်ဘူး... ခင်ဆိုင်ထိုင်ရတယ်... ကိုကို ဆိုင်ကိုလာတဲ့ လူတွေထဲမှာ ခင်ကို ကိုကို မိန်းမမှန်း မသိတဲ့ လူတွေမှ အများကြီးပဲ... အဲဒီလူတွေ ရစ်တာခင်ခဲရတယ်... ကဲ ကောင်းလား... ကိုကိုလုပ်ချင်တာလုပ် ပြီးရင် နောက်ဆက်တွဲက ခင်ခေါင်းပေါ်မှာတင်ပဲ... ခင် ဆိုင်မထိုင်ချင်ဘူး ကိုကို... ဘီယာ station ဆိုတော့ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ်”

သူက ခင်လက်ကလေးကို ကိုင်ကာ

“ကိုကို မှားသွားတယ်” ဟု တောင်းပန်သည်။

သူနေမကောင်းဖြစ်တာ လေးရက်ကြာသွားသည်။ ခင်လည်း ဆိုင်အလုပ်နဲ့ ပင်ပန်းလိုက်တာ။ နောက်ဆုံးခင် အဖျားရှိန်မသေဘဲ ပြန်ဖျားလေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ မေမေ ရန်ကုန်ဆင်းလာပြီး ခင်ဆီလာလည်သည်။ မေမေကို တွေ့တော့ ခင်ဝမ်းနဲပက်လက်ငိုလေသည်။ မေမေက

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သမီးရယ်... ကလေးကျနေတာပဲ”

“သမီး မေမေတို့ဆီလာချင်နေတာ”

“ဪ... အခု မေမေရောက်ပြီပဲ”

မေမေလှုပ်ပေးသော ကြက်စွပ်ပြုတ်သည် သူဆိုင်က မှာတိုက်သော

ကြက်စွပ်ပြုတ်နဲ့ ဘာမှမရှိဘဲ။ မေမေကြက်စွပ်ပြုတ်မှာ အရသာရှိပြန်သည်။ မေတ္တာတရားကြောင့် ဖြစ်သည်။ မေမေက လျင်သည်။ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သည်။

“သူမလာစေချင်ရင် မလာနဲ့ပေါ့ သမီးရယ်”

“သမီးမှာ မိဘတွေသက် ရှိထင် ရှားရှိနေတာပဲ... မေမေ။ သေသွားတာမှ မဟုတ်တာ... ဘာလဲ မေမေတို့က အိမ်ထောင် ပြုလိုက်လို့ အိမ်မိသားစုထဲက ဖယ်ထုတ်လိုက်တဲ့ သဘောလား”

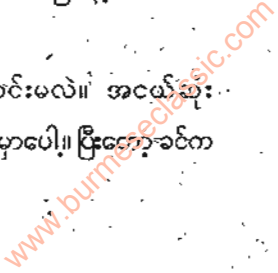
“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်... အခုသမီးက သမီးဆန္ဒနဲ့ သမီးလုပ်လို့မရတော့ဘူးလေ... အိမ်ထောင်ပြီးစီးပြီ။ သူ့သဘောကို လူရဦးမှာပေါ့”

“မေမေ... အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တဲ့ မိန်းမတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင် လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလား... အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က သမီးအဖြစ်ကနေ သေဆုံးပြီး ဇနီးမယားဘဝကို ရောက်သွားတဲ့သဘောလား မေမေ... ခင် သမီးအဖြစ်ကနေ မသေဆုံး ချင်ပါဘူး မေမေ”

“ဒါပေမဲ့ သမီးရပ်တည်နေတာ ဇနီးမယားအဖြစ်နဲ့လေ”

ခင်ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။

သူနားလည်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ အငယ်ဆုံး သမီးဖြစ်တဲ့ ခင်ဟာမိဘရင်ခွင်ကို ရံဖန်ရံခါတမ်းတမှာပေါ့။ ပြီးတော့ခင်က

သူ့ကိုချစ်လွန်း၍ မျက်စေ့စုံမှိတ်ယူခဲ့ရတာမဟုတ်။ မယူမဖြစ်တဲ့ အနေအထားကြောင့် ခင်ယူခဲ့ရတာ။ ဒီတော့ခင်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်ကလေးကို ကိုယ်ချင်းမစာရင်တောင် ဥပက္ခာ မပြုသင့်ပါ။ မိန်းမဆိုတာဟာ မိသားစုကို ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ခင်တွယ်နေမှာပဲ ဖြစ်သည်။ အဲဒါကို ယောက်ျားကတဖက်သတ် ဆန်ဆန် သူ့အနားမှာပဲ အချိန်ပြည့်နေခိုင်းချင်၍ တရားပါမည်လား။

မိဘဆိုတာ ဗိုက်ကမွေး၊ ကျွေး၍ ကိုယ်ရင့်တလူဖြစ်တဲ့အထိ သုတ်သင်း ပြီးတော့ကညာသင်၊ အချိန်တန်လင်ယူရင်တောင် ဒါပဲခဲပြောင်း တာဝန်ပေးတာပဲဟု သဘောထားက အထီးကျန်မှုကို နှစ်သိပ်သူ များဖြစ်သည်။ လင်ယောက်ျားဆိုတာကတော့ တပ်မက်မှုနဲ့ မိန်းမကို စုတင် ချဉ်းကပ်ပြီး အလိုဆန္ဒ အချစ်၊ ဘဝ အတွက် မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူခြင်းဖြစ်သည်။ မိဘက သားသမီးကို ချစ်ခြင်းမှာတပ်မက်မှုပေါ့။ လင်ယောက်ျားက မိန်းမကိုချစ်ခြင်းမှာ တပ်မက်မှု အပြည့် မိဘနဲ့ ခင်ပွန်းယှဉ်လို့ကို မရ။

ဒီတော့ခင်သည် ကိုယ့်မိဘရင်ခွင်ဆီ ကိုယ်ပြန်ချင်တာ မတရားရာကျသလားကွယ်။ နေရာတကာချည်း သူ့ချစ်တာခဲနေရပြီး အပြင်လောကသို့ထွက်ခွင့် မပေးတော့တာကတော့ သဘာဝမကျ၊ ရွေ့လက်ကောက်တွေ၊ ရွှေဆွဲကြိုးတွေ တန်းစီဆင်ထားပြီး မိန်းမကိုလှောင်အိမ်ထဲ သော့ခတ်အလှကြည့်တာထက်စာရင် ဘာ

မဝတ်ရလည်း နေပစေ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မိဘဆီပြန်လိုက် အိမ်ထောင်ခွင့် ဆီပြန်လိုက်နဲ့ ဘဝမျိုးကို ခင်ကပိုလိုလားလေသည်။

- “ဒါနဲ့ သမီး စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်ရဲ့လား”
- “ဖြေနိုင်တယ် မေမေ . . . ကွာလီဖိုင်းဝင်မယ်လို့ ထင်တယ်”
- “ဒါဆို မာစတာဆက်တက်မှာလား . . . ကိုလတ်ကရော သဘောတူရဲ့လား”
- “မာစတာတက်လို့ရရင် တက်လို့တော့ ပြောတာပဲ မေမေ”
- “ဖြစ်ပါ့မလား သမီး”
- “ဖြစ်ပါတယ် မေမေ . . . ခင်အိမ်ထဲမှာချည်းနေရတာ ပျင်းတယ် . . . ခင်မှာအလုပ်လေးတစ်ခုတော့ ရှိချင်တယ်။ ဆရာမပဲ ပြန်လုပ်မယ် မေမေ”
- “ကောင်းပါတယ် . . . အေ”

***

အခန်း (၈)

သူ့အမေနဲ့ပြန်လိုက်သွား၍ အိမ်မှာအခုတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း။ သားရဲ့ရယ်သံလည်း မကြားရ။ ခင်ရဲ့မုက်နှာလဲ မမြင်ရ။ ဆိုင်ကပြန်တာနဲ့ နမ်းဖို့ပါးပြင်တစ်ဖက်သည် ပျောက်ဆုံးနေ၏။ လွမ်းလိုက်တာ ခင်ရယ်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မိသားစုမှာ အလတ်ဘဝရောက်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ငယ်ဘဝကို ပြန်တွေ့မိလေသည်။ အစ်မကို အဖေက သိပ်ချစ်သည်။ အစ်မက ဒီနေ့ . . .

“ပါးပါး . . . အရုပ်လိုချင်တယ်” ဆိုလျှင် နောက်နေ့ရသည်။ အငယ်ကောင်ကိုကျတော့ မားမားကချစ်သည်။

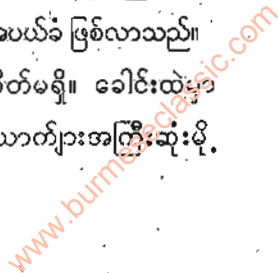
“မားမား . . . ကားဝယ်ပေး” ပူဆာလျှင် ချက်ချင်းရသည်။ ကျွန်တော့်ကိုကျတော့ ပြိုလဲကောင်တဲ့။ ကလေးဘဝ သိတတ် စကတည်းက အာမှန်းမသိဘဲ အတပ်ခံရတဲ့နာမည်။

“နင့်ကိုခိုက်ကြီးကတည်းက စီးပွားရေးတွေ ပြုတ်ကုန်တာ။ ကုန်ကားထောင်တာ . . . မှောက်တယ် . . . ဆေးလိပ်ခုံထောင်တယ် အရင်းပြုတ်တယ် . . . နောက်ရွှေဆိုင်ဖွင့်တယ် အလိမ်ခံရတယ် . . . အဆိုးဆုံးက အိမ်ပီးလောင်သွားတာပဲ . . . နင့်က ငါတို့ဆီကို ကံဆိုးတာတွေ သယ်လာတဲ့ကလေးပဲ”

အစ်မလက်ထဲက မုန့်တို့လူစားတုန်းက မားမားက ကျွန်တော့်ကိုရိုက်ပြီး အဲဒီစကားတွေ ရေရွတ်ခဲ့သည်။ အဖေအမေ နှစ်ယောက်လုံးဆီက အချစ်ကို ကျွန်တော်မရ။ ဒီတော့ ထုံပေပေ နဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုး ကလေးဖြစ်လာသည်။ ကျောင်းမှာဆိုလည်း နာမည် ဆိုးနဲ့။ အိမ်မှာဆိုလည်း အိမ်အလုပ်တွေ ကူရသည်။ စာကျက်ဖို့ စာသင်ခန်းမပါသော ကျွန်တော်သည် အိမ်အလုပ်တွေကိုလည်း ပါးပါး လက်သီးဒဏ်ကြောက်၍ ကူလုပ်ရပါသည်။

ဒီကြားထဲအစ်မက ဩဇာဝင်ပေးတတ်သေးသည်။ ကြာတော့ လူကမိသားစုငါးယောက်ထဲမှာ အလိုလိုနေရင်း အပယ်ခံ ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော့်မှာ မိသားစုကို ချစ်တဲ့စိတ်မရှိ။ ခေါင်းထဲမှာ တာဝန်တစ်ခုလိုပဲရှိသည်။ ဒီအိမ်မှာ သားယောက်ျားအကြီးဆုံးမို့

ကျွန်တော်အနစ်နာခံရမည်။ ဒါပါပဲ... ဘဝကပုံသွင်းပေးထားခဲ့တဲ့ ဒဏ်ချက်တွေကြောင့် လူကဒေါသကြီးသည်။ အလိုလိုနေရင်း လောကကြီးကို မတျော့နစ်။ ဒီလောကကြီးဟာ မေတ္တာတရားကိုမျှ တအောင် မဖေးဟုထင်သည်။ မားမားက အငယ်ကောင်ကိုချစ်သလို ပါးပါးက အစစ်ဆီလည်း ချစ်လိုက်ရတာ... ကျွန်တော့်ကျတော့ ချစ်ပဲ့လူမရှိ။ သူတို့ဟာသူတို့ ကံကြမ္မာဖြိုလ်ဆိုးဝင်တိုင်း ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်လွှဲချကြသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က နာမည်တပ်လိုက်ကြသည်။

“အလတ်ကောင်က ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့ ခိုင်းတယ်”

* * *

အချစ်တွေအားလုံးစုပုံ၍ ကျွန်တော် ခင့်ကိုချစ်ခဲ့သည်။ ရတဲ့နည်းနဲ့အပိုင်းသိမ်းခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုခင်ကမချစ်။ ခင်ချစ်သည်က တစ်ယောက်။ အဲဒီတစ်ယောက် ဘယ်သူမှန်းသိ နေခဲ့သော ကျွန်တော်သည်။ ခင့်ကို ဝန်တိုတာဆန်းသလား။

ခင်က ပန်းပွင့်လေးလိုလှသူ။ ကျွန်တော်ကရုပ်ဆိုးသည်။ ခင့်ကိုတတ်နိုင်လျှင် တာနောယကွဘီလူးလို ငုံ့ထားချင်သည်။ ခင်က သာမသိတာ။ သူလှလှပပြင်ပြီး တောင်သွားတဲ့နေ့ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ

ယောက်ယက်ခတ်နေပြီ။

သူအသစ်တွေပြီလား။ အာကာနဲ့ပြန်တွေ့နေပြီလား။ . . . ဝန်တိုစိတ်ပေါင်းများစွာဖြင့် ဆိုင်စားပွဲထိုးများကို အော်ငေါက်ရလေသည်။ အချိန်တန်၍ အိမ်ပြန်လျှင် ခင့်မျက်နှာတွေ့ရမှ။

ခင့်ဆီကနေ ခင်နဲ့သဝေမတီမ်းတူသော သားကလေး မွေးပေးတော့ သားကိုပိုပြီးချစ်ရပြန်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ခင်နဲ့သားမှတစ်ပါး အခြားမရှိ။ အချစ်တွေအားလုံး ခင်နဲ့သားဆီမှာ ပြုပြင်နှံသဖြိုလ်လိုက်ပြီးပြီ။ နောက်ထပ်ဘယ်သူ့ကိုမှ မျှဝေစရာမရှိတော့။ အစ်မက ဝေဖန်သည်။

“နင့်မလဲ . . . ဒီလောက်ထိပိန်းမချစ်ရသလား”

ခင့်အကြီးတောင် လျော်ပေးသော ကျွန်တော့်ကို ကဲ့ရဲ့သေးသည်။ ခင်က သူ့အိမ်မှာ ဘာမှလုပ်ရသူမဟုတ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က အကြီးပဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ်ချစ်လိုလက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမကိုလုပ်ပေးရတာ ဂုဏ်နိုင်တယ်မထင်။ ခင့်ကို ဖုံးကွယ်ထားတဲ့အဖြစ် အပျက်တွေလည်း ရှိသေးသည်။ အဲဒါ အာကာနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က စက်ဘီးနဲ့။ သူက ဆလွန်းကားနဲ့။

“ဟေ့ . . . . အစ်ကိုလတ်”

“ဘာလဲကွ . . . . ဟင် . . . အာကာ”

“ကျွန်တော်သဘောပြန်ဆင်းလာပြီဗျ . . . လာဗျာ လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်းစကားပြောရအောင်”

အနားရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“ဒါနဲ့ ခင့်သတင်းဘာကြားသေးလဲ အစ်ကိုလတ်”

“အင်း . . . အခု ကလေးရပြီ . . .”

“ဗျာ”

“ငါနဲ့ ခင်လက်ထပ်လိုက်တယ်လေ”

“ဟာ . . . ကျွန်တော်တပြတ်သွားတယ် ထင်တာ.. ခင်
တတောင်ကြီးကို ပြန်ပြေးတာပဲ ကျွန်တော်သိတယ်”

“သူပြေးတော့ ငါကလိုက်တာပေါ့ . . . ဟဲဟဲ”

“ခင်ဗျားတို့ အဆင်ပြေရဲ့လား ကိုလတ်”

“တာကိုမေးတာလဲ . . . စီးပွားရေးလား”

အာကာက ပြန်မဖြေ။ စီးကရက်ကိုသာပဲ သောက်နေသည်။

“ကားရောင်းလိုက်တာ ငါမှားသွားတယ်ကွာ . . . ပြတ်မ
လားရောင်းတာပဲ . . . အခုတော့ လက်ထဲရှိတာနဲ့ ကားပြန်ဝယ်ဖို့ price
တမလှိုက်နိုင်တော့ဘူး . . . အရမ်းကွာဟနေပြီ”

“ကလေးရောရပြီလား”

“အေး . . . . တစ်ယောက် သခင်ကလေး ဒါနဲ့ ပင်းရော
အိမ်ထောင်မူကျသေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . . စိတ်မဝင်စားဘူး”

“မင်းလား . . . . စိတ်မဝင်စားတာ”

“ကိုလတ်ကလည်းဗျာ . . . မိန်းမများရချိန်တန်ရင် ရမှာပေါ့ . . .
. . . စောင့်နေရုံပဲ” အဲဒီစကားကို ညဘက်ရောက်မှ ပြန်တွေးလေလေ
မသင်္ကာစိတ်များလေလေ ဒီကောင်ကဘာကို စောင့်ချင်တာလဲ။
ကျွန်တော်သေပြီး ခင် မုဆိုးမဖြစ်မှာကိုလား။ အဲဒီနေ့ကစပြီး
ခင်အလှပြင်တာမြင်လျှင် ကျွန်တော်ပိုပြီး သဝန်ကြောင်တာဖြစ်သည်။

* * *

မိန်းမတွေတော့ သိချင်မှသိပည်။
အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ယူလိုက်ရတဲ့ယောက်ျားတွေမှာ မိသားစု
စီးပွားရေးကို ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းရတယ်ဆိုတာကို။ မိန်းမက မာစတာ
ဆက်တက်မဲ့ကျောင်းသူ၊ လူတောထဲသွားလာနေတာ အဆင့်အတန်းရှိရှိ
ဝတ်ချင်စားချင်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ထားနိုင်သမျှ အဆင့်
အတန်းလေးနဲ့ မျက်နှာမငယ်ရအောင်တော့ ခင့်ကိုယ်ဆင်သည်။

တစ်နေ့အကျိတစ်စုံ . . . တစ်နှစ်ဝတ်လုံးဝတ်တောင် မထပ်စေရ။
မိန်းမလှနေတာလေး မြင်ရင်ကျေနပ်သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကတော့
အောက်တန်းတန်းလုံးလုံးနဲ့ ဆိုင်မှာအလုပ် ကို ခါးချီပထဝီလုပ်ရသည်။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော်မည်သည့်။ အိမ်ကစီးပွားရေးကျပြီး ကားရောင်းလိုက်ရတာ
ဆိုင်ထဲအရင်းအနှီး ထည့်လိုက်ရတာနဲ့ကဆို ခင်က . . . . .

“မရောင်းပါနဲ့ ကိုကိုရယ် . . .” ဟုတားဣသသည်။

“နောက်ပြန်ဝယ်ပေးမယ်ကွာ”

အဲသလို ရဲသေစိတ်ဖြေခင့်ကို နှစ်သိမ့်ခဲ့ပေမဲ့ တကယ်တမ်း ကားပြန်မဝယ်နိုင်ခဲ့။ စေးနှုတ်ကကျဖို့ မရှိ။ တက်ဖို့ချည်းရှိသည်။ ဒါတောင်ကိုယ်က ပုံသေလစာကို ခြစ်ကုတ်သုံးရသူမဟုတ်၍ တော်သေးသည်။ ကိုယ့်ဆိုင်ကကိုယ်ပိုင်မို့ ဖွင့်ချင်ဖွင့်၊ ပိတ်ချင်ပိတ် ကိုယ့်သဘော။ လက်ထဲရှိတဲ့ငွေနဲ့ ကားတစ်စီးတန်ဖိုး လိုက်ဖို့အောင် တော့ မချမ်းသားပါ။ ခင့်အတွက် Mabelleine နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ရောင်စုံဝယ်ပေးဖို့ကို ကျွန်တော်အတွက် ရုပ်အင်္ကျီဝယ်ဝတ်ဖို့ထက် ပိုစိတ်ဝင်စားသည်။ ခင်က ဈေးသွားတိုင်း . . .

“ကိုကိုအတွက် အင်္ကျီ” ဟု ဝယ်လာဓာတ်သည်။

“မလိုပါဘူးကွာ”

“ဘာလို့မလိုရမှာလဲ ကိုကို”

“ယောက်ျားလေးပဲကွာ နှစ်ထည်ရှိရင်ရတယ် . . . အပိုကုန်တယ် ခင်သာလှအောင်ဝတ် . . . ကိုယ့်အတွက်ဝယ်မနေနဲ့”

ခင်က ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတီးခင်ကာ ကိုကို ကတော့ လေဟု စကားစကို ဖြတ်ထားသည်။ သားလေးနဲ့ ခင် တီဗွီကြည့်ရင်း ရယ်နေတတ်တဲ့အခါမျိုးဆို သူ့တို့ သားအမိ နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်မှာ ချစ်မဝ၊ ကြည့်မဝ၊ သူတို့အတွက် ကျွန်တော်ဘယ်လောက်ထိ ပင်ပန်း

ခံရှာဖွေထားသလိုဆိုတာ သူတို့ တစ်နေ့တော့သိမည်။

ညဘက်ညဉ့်နက်မှ အိမ်ရာဝင်သောညမျိုးဆို အေးချမ်းစွာ အိပ်မောကျနေသော ခင်မုက်နှာလေးကို တစ်ဖုံစိမ့်ငေးကြည့်ရင်း နိုးနင်းရသည်။

“ခင် ကိုကို့ကိုချစ်လား”

ခင်က အဲသလိုမေးတဲ့အခါ သားကိုချီပြသည်။

“ခင် ကိုကိုကို ချစ်လားလို့”

“ဪ . . . ကလေးတစ်ယောက်ရနေပြီ”

“အဲဒါနဲ့ . . . ဘာဆိုလို့လဲ”

“ကလေးကလားနဲ့ ကိုကိုရာ”

ခင်က ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး ပြောပေမဲ့ ရင်ထဲမှာနှင့်နေအောင် ခံစားရတာ ကျွန်တော်ပဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကိုချစ်တယ် ဟု ခင်လိမ်ညာဉ်ဖြင့် ပြောခဲ့ရင်တောင် ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က လိမ်ပုန်းသိရက်ပျော်ရွှင်စွာ အလိမ်ခံမဲ့ကောင်။

သို့သော် ခင်ကအဲသလိုမေးတိုင်း စကားလွဲလွဲသွားတတ်သည်။

“သားကို ဘယ်လိုနာမည်ပေးမှာလဲ ခင်”

“ကိုကို သဘော”

“ခင်သဘောပါ”

“ကိုကို ကြိုက်တာပဲမှည့်လေ”

ကောင်းတာတွေစုစည်းပြီး တော်စေချင်တဲ့အနက်နဲ့ ကောင်းထက်
ဟုအမည်ပေးသောသားကို ကောင်းကောင်းဟု ခင်ကချစ်စခိုးခေါ်
တတ်သည်။

“သားကို နို့မတိုက်ပါနဲ့လား ခင်”

“ဘာလို့လဲ ကိုကို”

“ခင်အလှ ပျက်မှာစိုးလို့”

“မဟုတ်တာ ကလေးဆိုတာ မိခင်နို့ပဲ အကောင်းဆုံးကိုကိုရဲ့ . . . နို့
မှုန့်ဆိုတာ နွားနို့ကနေလုပ်တာဆိုတော့ တော်ကြာ ခင်သားလေး
တိရိစ္ဆာန်စိတ်ပေါက်နေဦးမယ် . . . ခင်နို့ပဲ တိုက်ပါမယ်”

မကိုခင်မှ ဥကိုခင်သည်ဆိုသလို သားကိုခင်သိပ်ချစ်တာ မြင်ရ
တော့ ကျွန်တော်ကျေနပ်ရပါသည်။ တစ်ခါတလေ ဆိုင်ပိတ်ထားပြီး
လင်မယားနှစ်ယောက် ဘုရားတက်ဖူးဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေ ခင်ဆံပင်
တွေကို Clear shampoo နဲ့ ကျွန်တော်လျှော်ပေးသည်။ ခင်
သိပ်မအားလျှင် ခင်နဲ့သားအဝတ်အကုန်လုံး ကျွန်တော်လျှော်သည်။
အတွင်းခံဘောင်းဆီက လွဲလို့ပေါ့။ အဲသလို မိန်းမကိုချစ်တာ။ ချစ်လွန်း၍
ချုပ်ချယ်မိတာကို ခင်နားလည်ပါ့မလား။ လင်ရှင်မယားမှန်းမသိဘဲ
စကားလိုက်ပြောခံရမှာလည်း ပူသည်။ အိမ်ထောင်ပျက်မှာလဲ စိုးသည်။
စိတ်ထဲကအပူအပင်တွေ များတော့ ခေါင်းကဆံပင်တွေဖြူလာသည်။
အသိမိတ်ဆွေတွေက မြင်တော့ မနေနိုင်။

“ကိုလတ် . . . ခင်ဗျားခေါင်းကဆံပင်တွေ ဖြူလှချည်လားဗျ”

“အေးဗျာ”

“ဆေးလေး ဘာလေးဆိုးလေဗျာ”

“ဘာဆေးဆိုးရမလဲ”

“ရှိုပါတယ် ဆိုင်မှာသွားဆိုးရင် လေးငါးရာတော့ ပေးရမယ်”

“ရွှေဈေးတစ်သောင်းမကျော်တဲ့ကာလမှာ ဆံပင်ဆိုးဖို့ လေးငါးရာ
တန်ပယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်စိတ်မဝင်စားတော့။

“ဟာ . . . အဲဒီလောက်ကုန်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်မဆိုးတော့ဘူး”

“ခင်ဗျားကတော့လုပ်ပြီ . . . ခင်ဗျားမိန်းမနဲ့ကလေး အတွက်
စိုက်ဆံကုန်းရှာနေရရင် ကျေနပ်နေတဲ့လူ။ ကိုယ့်အတွက်တောင်
ဘာမှမကြည့်တော့ဘူး”

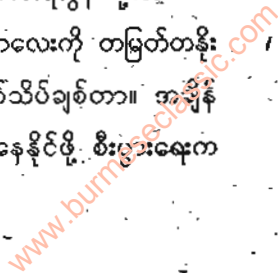
“ဒါကချစ်တာကိုးဗျ”

“အေးပေါ့ဗျာ . . . ချစ်နေတော့လည်း ဒီလိုပေါ့”

ခင်က တစ်ခါတလေစိတ်လိုလက်ရရှိတဲ့အခါမျိုးမှာ ဆံပင်ဖြူတွေ
နှုတ်ပေးတတ်သည်။

“ကိုကို ဆံပင်တွေ တအားဖြူတာပဲ စဉ်းစားရလွန်းလို့လား”

ခင်စကားကို ပြန်မဖြေဘဲ ခင်မျက်နှာလေးကို တမြတ်တနိုး
ဆေးမောကြည့်မိသည်။ ခင်ကိုလေ ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တာ။ အချိန်
ပြည့်ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားချင်သည်။ အဲသလိုနေနိုင်ဖို့ စီးပွားရေးက

ပြည့်စုံမှုဖြစ်မည်။ ခင့်ကို အိမ်ထောင်သက်ဆယ်နှစ်ပြည့်၍ နောက်ပြန်ပြီး အိမ်ထောင်ရေးကို လှည့်ကြည့်တဲ့အခါ မပြည့်စုံမှုတွေ ရှိကောင်း ရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း ချို့တဲ့တာမျိုး ကျွန်တော်မ ဖြစ်စေချင်။ မိန်းမများ သည် အိမ်ထောင်သက်ဆယ်နှစ်ပြည့်တဲ့အခါ သူလူထားသောယောက်ျားနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေယူထားသော ယောက်ျားကိုနှိုင်းယှဉ်တတ်တဲ့ အလေ့ရှိကြသည်။ တကယ့်လိုများ ကျွန်တော်က လူတန်းစေ့အောင် ခင့်ကိုမထားဘူးဆိုလျှင် ခင့်ခမာ စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မည်။ ဒါပေမဲ့ လူလောကရဲ့စည်းစိမ်ဆိုတာ ကြီးစားတိုင်းမဖြစ်။

ခေါင်းထဲမှာ အကြံဉာဏ်၊ ပညာတွေရှိရက်သားနဲ့ ပိုက်ဆံ တွေဖြစ်မလာတာ ကံကြမ္မာကိုပဲပုံချရမည်လား၊ အလုပ်ကောင်း ကောင်းလုပ်သလောက်ငွေပရတော့...။ လောကကြီးက ရယ်စရာ ကောင်းသားဗျ။ လူတွေရဲ့ ယုံကြည်မှုကို ပင်စည်လုပ်ပြီး ကြီးပွား နေတဲ့အစားတွေလည်း ရှိပါရဲ့။ ပညာတွေတတ်ပါလျက် ရှေ့ဖြစ် ဟောနိုင်မည် မက်လုံးများကို နားယောင်ကာ ဝေဒင်ဆရာတို့ ဘုရားတစ်ဆူပမာ အားကိုးသော အမျိုးအစားထဲမှာ ခင်ပါသောအခါ ကျွန်တော်နဲ့လုံးဝမတည့်။

“ခင်ကပညာတတ် မဟုတ်ဘူးလား... ဘာလို့တစ်လတစ်ခါ ပေဒင်သွားပေးလဲ ပိုက်ဆံကုန်ရကုန်နဲ့”

“ကိုကိုကလည်း မှန်တဲ့ဟာကို”

“ဘာမှန်တာလဲ ခင် ပြောမရလို့ ကြည့်နေတာနော်။ အိတ်ထဲမှာ အဆောင်တွေနဲ့ ခေတ်ပညာတတ်ဖြစ်ပြီး ဘာလို့ ဒီလောက်အရှူးထရသလဲ”

“အို... ဒါက ခင်ယုံကြည်ချက်နဲ့ ခင်ပါ”

“ဗုဒ္ဓဘာသာ စစ်စစ်ဆို အဲဒါတွေမလုပ်ဘူးကွ... ငါမြင် သေးတယ်... အဲဒါမျိုးတွေပေါ့... တစ်နေ့ဘာသာရေးကို မှိုင်းတိုက် မဲ့ဟာတွေ အဆောင်တွေ၊ အစီအရင်တွေ၊ ဘိုးတော်ဘွားတော်တွေ၊ နတ်ကတော်တွေ ဘာတွေမှန်းကိုမသိဘူး... အဲဒါတွေယုံတာ အူကြောင်ကျား ဦးနှောက်အဆင့်မရှိတဲ့ဟာတွေ အဲဒါတွေနဲ့ လုပ်စားပြီး ကြီးပွားအောင်လုပ်ရင်ရမဲ့သဘောမှာရှိတယ်”

“အံ့မယ် ကိုကိုက ဘာများလုပ်မလို့လဲ ပညာဆိုတာ သူ့နေရာနဲ့ သူ့ရှိတာပဲ”

“ဘာပညာလဲ... မှိုင်းတိုက်နေတာ မင်းကိုပေဒင်က ဟောမယ်... ထိပေါက်ကိန်းရှိတယ်လို့မင်းမထိုးရင် ဘယ်လိုလုပ် ပေါက်မလဲ... ပေါက်ဖို့ဆိုတာ အင်မတန်ဝေးလာဝေး မင်းဟိုက အဝင်သွားခုတ် ဒီကကိုင်ဆောင်နဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ကဲ ဘာအကျိုးရှိလဲ”

“ခင် စာမေးပွဲအောင်ဖို့ပဲဟာတို့”

“စာမကျက်ရင် စာမေးပွဲအောင်မလား ခင်... အကြောင်း ရှိပေ အကျိုးရတာပါကွာ... ဘာလို့မက်လုံးတွေကို ယုံနေတာလဲ။ ဘုရား တို့တကယ်ယုံကြည်တဲ့စိတ်ထားရင် အားလုံးဖြစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်

ပုဒ္ဒဘာသာကို သေချာသက်ဝင်ယုံကြည်ဖို့ပဲလိုတယ်..”

“ခင်ဒီလောက်ဘုရားမှာ ဆုတောင်းတာပဲ... အဲဒါ ယုံကြည်လို့ပေါ့ ကိုကို”

“တို့ဘုရားက ဆုတောင်းတိုင်းပြည့်မယ်လို့ မဟောခဲ့ပါဘူး။ ဘုရားရဲ့တရားတော်မှာ အတ္တာဟီအတ္တာနောနာထော မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာတဲ့ ဘယ်သူမှမကိုးကွယ်နိုင်ဘူး... နောက်ဆို ပေဒင်သွားမေးဖို့ ဟိုက်ဆံတောင်းရင် လုံးဝမပေးဘူး... ပေါက်ကရ ရှစ်သောင်းတွေ... အဲဒီလိုယုံတဲ့လူတွေများလာရင် တိုင်းပြည် ဖွဲ့မယ်... ဘာလို့လဲဆို လူတစ်ယောက်ချင်းစီမှာရှိတဲ့ အစွမ်းသတ္တိ ကို မသုံးတော့ဘဲအဆောင်တွေ ပုတီးတွေ၊ ပေဒင်တွေ၊ သိုက်တွေ နန်းတွေ အဲဒါတွေကိုပဲ ပိုမိုနေလို့ မှတ်ထားခင်ရဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဟာ သိပ်ခေတ်နောက်ကျနေရင် မဖြစ်ထွန်းဘူး... မင်းတို့ အဲဒီ ဗရုတ်သုတ်ခတွေ့လျှောက်မေးပြီးရင်ပေါက်ကရလုပ် ကြာရင် မလွယ်ဘူး... traditional တို့ သိပ်အလေးထားရင် စက်မှု နိုင်ငံမဖြစ်ဘူး ခင်... traditional ဆိုတာအမျိုးမျိုးရှိတယ်... မလိုလားအပ်တဲ့ traditional idea တွေဆိုပိုပယ်သင့်တယ်။ ရှေးကတည်းက ယုံလာတဲ့ ဒီတဖက်စွန်းကျတဲ့ ရှေ့ဖြစ်တွေကို ဘာလို့ကြိုသိချင်တာလဲ... လူဆိုတာ တနေ့အံ့တွဲဘဲ ပြီးအောင် လုပ်နိုင်ရင်ကြီးပွားမှာပဲ... ဘာလို့အနာဂတ်ကို ကြိုသိချင်တာလဲ။ အဲဒါ မှိုင်းတွေ... ဦးနှောက်တွေကို မှိုင်းတိုက်နေတာ”

နောက်ဆုံး ခင်က အဲသလိုပြောရပါ့မလားဆိုပြီး ငိုလေသည်။
ငိုပစေ။ ကျွန်တော်မချော့ဘဲ ပစ်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော် အိတ်ကပ်ထဲမှာလည်း ခင်ထည့်ထားသော အဆောင်ခါတ်ပုံတွေ၊ လက်တစ်ဆစ်စာကိုင်းခြောက်ကလေးတွေနဲ့ စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ အကုန် ယူလွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ခင်ဆီက တိုးတိုးလေး ရေရွက်သံကြားရသည်။

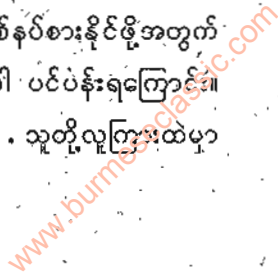
“ခင်စေတနာကို နားမလည်ဘူး”

တကယ်စေတနာကို နားမလည်တာ ခင်ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာမှာဒီလောက် ကွန်ပျူတာတွေခေတ်စားနေတာ။

ကျွန်တော်တို့ဆိုမှာ အခုမှစသင်တုန်း။ တချို့ဆို ကွန်ပျူတာဘာမှန်း မသိ။ (မှတ်ချက် - ဤဝတ္ထုပါကာလသည် ၁၉၈၅ ခုနှစ်ဝန်းကျင် ဖြစ်သည်။) နှစ်တစ်ရာလောက် အင်္ဂလိပ်နဲ့ ဂျပန်လက်အောက်မှာ တစ်စီဖြစ်သွား၍ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုသည် တစ်နပ်စားကြာသူတွေ များလာတာကြောင့် နှောင့်နှေးရသည်။ ကန်စွန်းရွက်တစ်မတ်ဖိုး ဆိုလျှင် လက်တပေ့ ရသောအချိန်ကနေ တစ်ကျပ်ဖိုးသုံးစည်း ဖြစ်နေလေပြီ။ လုပ်ရကိုင်ရတာ လူအမျိုးမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံရတာမို့ ကိုယ်ကခံလိုက်ရတာလဲရှိသည်။ ကိုယ်က သူများခံရအောင်တော့ မလုပ်ဘူးချေ။

ခင်က ဘာမှမသိ။ တနေ့ထမင်းနှစ်နပ်စားနိုင်ဖို့အတွက် ယောက်ျားက ဘယ်လောက်စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းရကြောင်း။ သူတို့အေးအေးလူလူနေနိုင်ဖို့အတွက်... သူတို့လူကြားထဲမှာ

တင့်တယ်ဖို့အတွက် ဦးနှောက်ရောလက်ပါ အနားမရ။ဒါတောင် ကျွန်တော်နဲ့နေရတာ ကံဆိုးတယ်ထင်ရင် ထင်တော့ခင်။

* * *

အခန်း (၉)

အိမ်ပြန်ရောက်လာတာ ကလေးဘဝပြန်ရောက်သွား သကဲ့သို့ပင်။ သားလေးကဖေဖေနဲ့ အဆင်ပြေနေသည်။ ခင်ကတော့ မီးဖိုချောင်ထဲ စင်စရာမလိုဘဲ သူများချက်ကျွေးတာ အဆင်သင့်စားရသည်။ မေမေက ခင်ကို မီးဖိုချောင်ထဲတောင် အဝင်မခံ။ မမကြီးကလည်း သားလေး တို့ချစ်သည်။ မမရဲ့သမီးကလေးပင် မူကြိုထားတဲ့အရွယ်ရောက်နေပြီ။

“မေမေက မြေးတွေနဲ့ နေရရင် ပုတီးတောင်မေ့ချင် တာ... ခင် ရယ် . . . သမီးအခု မာစတာမတက်ရသေးဘူးပဲ. . . အိမ်ကိုတစ်လ တစ်ခေါက်တော့ ပြန်လာပါလား . . . ညီအစ်မတွေ စားချင်တာလုပ်စားကြ . . . အိမ်ထောင်ကျလို့ သွေးကွဲတာမျိုး မဖြစ်စေနဲ့ . . . သူစိမ်းဖက်လာပေလို့ အရင်လိုပဲနေ”

ခင်ကတော့ မေပေ့ကိုဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်။ အခု ခင်ဒီကို လာတာတောင် စစ်အေးတိုက်ပွဲလုပ်ပြီးမှ လာရတာ။ မိဘဆို တာကတော့ သားသမီးနဲ့ အခြေတူတူနေချင်မှာပင်။

“နင့်ယောက်ျားကို သတိမရဘူးလား ခင်”

ခင်မှာ တနေ့တနေ့ သူများချက်ကျွေးတာ အသင့်စားနေရပြီး စိတ်ချမ်းသာနေတော့ ကိုလတ်ကိုတောင် သတိမရ။

“မမပြောမှပဲ သူနဲ့ ဝေးလေကောင်းလေပဲ”

“နင်ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးနဲ့ ခင်... နင်ခုထိစကားကို ပေါ့ပျက်ပျက်ပြောတုန်း ကလေးပဲရနေပြီ”

“ကလေးရတိုင်း ကလေးလို မနေရတော့ဘူးတဲ့လား မမကလဲ... ကိုယ်အိမ်ကိုယ်ပြန်တာပဲ ဥစ္စာ... ကလေးလို နေမှာပဲ”

မမက ခင်ကို ပြုံးပြီးသာ ကြည့်နေသည်။

“ဒါနဲ့ မမလူကြီးရော ခြေငြိမ်သွားပြီလား”

“အင်း”

“မမဘယ်လိုသိလဲ”

“ဟိုတစ်ခုလပ် လင်ယူသွားပြီလေ”

“ဟုတ်လား ဘယ်ကလူနဲ့တဲ့လဲ”

“ပြောပြရင် အံ့သြစရာကောင်းတယ် ခင်ရေ... ကောင်လေးကခုမှ အသက်ကဆယ်ခွန်လောက်ရှိတာကွယ်... အဲဒီ မိန်းမအိမ်မှာ

ရေထည့် ပေးတယ်လေ... နောက်တောက်တိုမယ် ရဲလုပ်ပေးတယ်... ဖင်ပုတ်ခေါင်းပုတ်နေရင်း... ယူကြလေသတည်းဖြစ်သွားတာပဲ... အိမ်ကဟာကြီးကတော့ ဘာမှခံစားပုံ မပြဘူး... ”

“မမ”

“အင်း”

“မမစိတ်ထဲမှာ အဲဒီကိစ္စကို သူ့ကိုဖွင့်မပေးချင်ဘူးလား”

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲ ခင်... အချိန်တန် ကိုယ့်ဆီမှာ သူ့ရိုနေရင် ပြီးတာပဲ”

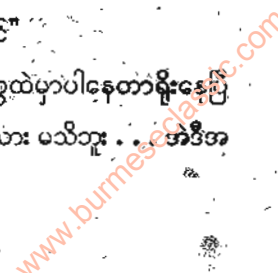
“ဟင် တမျိုးကြီးပဲ ခင်သာဆိုရင် ငိုမိမှာ...”

“မိန်းမတွေက ကိုယ့်ယောက်ျားအငယ်ထားရင် ထပ်ရှုပ်ရင်ပွဲ မကြမ်းရဘူး ခင်ရဲ့... ငိုစရာလဲမလိုဘူး... ဒီမှာ မသိချင် ယောင်ဆောင် ပြီး ကြီးရှည်ရှည်သာလှန်ပေးထားလိုက်... အရမ်း ဝရုတ်ကြင်နာပြု... သူတို့က တစ်သက်လုံးဝရုတ်ကခံချင်လို့ မယားယူထားတာ... အဲဒီအချက်နဲ့သာ အညှာကိုင်ထားဘယ် ယောက်ျားမှ ကိုယ့်မိန်းမဆီကနေ မလွှင့်ဘူး”

“မမရဲ့ အဘိဓမ္မာတွေ နားထောင်ရတာ တစ်ဖက်သတ်ဆန်လွန်းသလိုကြီးပဲ”

“ဘာကို တစ်ဖက်သတ်ဆန်တာလဲ ခင်”

“အဲဒါတွေက ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာပါနေတာမို့နေပြီ ခင်တော့ ခင်ယောက်ျားက မိန်းမတွေနဲ့ မရှုပ်လို့လား မသိဘူး... အဲဒီအ

တွက်တွေးပြီးတော့ မပူပါဘူး . . . ခက်တာက သူခင်ကို သိပ်ချစ်နေတာ ပြသနာပဲ”

မမရောခင်ပါ- လင်ယောက်ျားရဲ့ချစ်ခြင်းကို ခံယူရသော မိန်းမများဖြစ်သည်။ သို့သော် ခင်ကယောက်ျားရဲ့ အလုံးစုံချစ်ခြင်း ကို ရရှိပြီး မမယောက်ျားကတော့ ခြွဲထဲကမြက်အပြင် ခြံအပြင်က မြက်ပါ စမ်းသပ်စားချင်သော အစားဖြစ်လေသည်။

“သိပ်ချစ်လို့တော့မဟုတ်ဘူး ခင်ရေ . . . အိမ်ထောင်ပြု တုန်းကလဲ မလိုချင်ဘဲနဲ့မြဲရတာ . . . ပြုပြီးမှတော့ မဖျက်ချင်ဘူး . . . ဒါပဲ . . . ငါ့မှာဒီဆန္ဒပဲရှိတယ်”

ရှေ့လည်ဘက်ထဲမင်းစားပြီး ခင်တရေးတမော အိပ်ရန် ခုတင်ပေါ်သို့လှဲချလိုက်သည်။ ကျောနဲ့ဗွေရာကပ်သွားတာနဲ့ ပရုပ် လုံးနဲ့သင်းနေသော အိပ်ရာခင်းလေးကို မေမေတကူးတက အသစ် ဝယ်ပေးထားတာဟု တွေးလိုက်မိတာနဲ့ မိဘမေတ္တာကို သတိရမိသည်။

ဘယ်အချိန်အိမ်ပြန်လာလာ ခင်ကိုနွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုပြ။
ယောက္ခမအိပ်နဲ့တော့ တခြားစီ။

စိတ်က ကိုလတ်အစ်မအိပ် နှစ်ညအိပ်သွားလည်တုန်းက အဖြစ်ကို သတိသွားရသည်။ အဲဒီတုန်းက ခင်ငိုပြီးပြန်လာခဲ့ရ သည်။

အမျိုးတွေထဲမှာ ကိုလတ်ကို အချစ်ဆုံးမို့ ကိုလတ်မိန်းမ ခင်ကို သူတို့ချစ်မည်ဟုလည်း ခင်ကမမျှော်လင့်ထားပါ။ သို့သော် ခင်က

ကိုလတ်မိန်းမဖြစ်နေပြီပဲ။ သူစိမ်းလို့ ဆက်ဆံခံရရင်တောင်ခင်ဘာမှမပြော။ ခင်ကို ရန်သူလိုမျိုး ကြည့်ကြဆက်ဆံကြတာတော့ ဆိုးသည်။

“နင်ဘာတွေတွေးနေတာလဲ ခင် . . . မျက်နှာကမဲ့နေတယ်”
မမက သိုးမွေးထည်ကို လက်စသတ်ပြီး ခင်ကိုမေးသည်။

“ဪ . . . ကိုလတ်တို့အမျိုးတွေဆီသွားလည်တုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေ သတိရလို့ပါ . . . အိမ်နဲ့တခြားစိပ်”

“ဟဲ့ . . . ဟိုကယောက်ျားအမျိုး”

* “ဘယ်လောက်ထိဆိုးလဲဆို ဟင်းတောင်မှတစ်တုံးအပြင် ပိုမစားရဲဘူး . . . ကုန်စျေးနုနုကဘယ်လောက်၊ လူကဘယ်နှစ် ယောက် အကြားထဲညှော်သည်လာသေးတယ်ဆိုပြီး ထမင်းပိုင်းမှာ တောင်မြှောတာ”

“နင်ကဘာလို့သွားလဲ”

“ကိုလတ်ခေါ်လို့”

“သူခေါ်တိုင်းလိုက်လား”

“ခင်မလိုက်ရင် သူဘာလုပ်မယ်မှန်းမှ ခင်မသိတာ”

“ခင်”

“ဟင်”

“နင်ကိုလတ်ကို ကြောက်ရလား”

“မသိဘူး”

“နင့်ကြည့်ရတာကြောက်ရသလိုပဲ”

“အဲသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး . . . ခင်က သူနဲ့ဖက်ပြိုင်ပြီး အော်ရမှာရှက်တာ . . . နေတာကရပ်ကွက်ထဲမှာ မဟုတ်လား . . . လူတွေကဒုက္ခရောက်ရင်သာ လှည့်မကြည့်ကြတာ . . . သူများ သွေးကွဲရင် ဝင်ပြီးပီးထိုးပေးတတ်တာမျိုး မမရဲ့ . . . သူနဲ့ဖက်ပြော ရမှာ ရှက်တော့ ခင်ငြိမ်ပဲနေတာပေါ့”

“အဲဒီတော့ ရောင့်တတ်တာပေါ့”

“အချိန်တန်ပါးစပ်ညောင်းရင် ပိတ်သွားမှာပေါ့”

မမက ခင်စံကားကို ရယ်သည်။

* * *

“ခင် . . . ထတော့ . . . ကိုလတ်ရောက်နေတယ်”

မျက်လုံးကို မဖွင့် ချင်သေးဘဲ ခင်ဆက်မိုတ်ထားမိသည်။

မှေးခနဲပျော်သွားရုံရှိသေး မေမေက အထိတ်တလန့်လာနိုးသည်။

“ဘယ်ကကိုလတ်လဲ”

“အမယ်လေး . . . ညည်းယောက်ျားကိုလတ်ပေါ့ ခင်ရဲ့”

ခင်အလန့်တကြား မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် . . . တကယ်လား မေမေ”

“ငါက လိမ်တမ်းညာတမ်းကစားမဲ့ အရွယ်မဟုတ်ဘူး”

မေမေက ပြောပြောဆိုဆို ခင်ရှေ့ကထွက်သွားသည်။ ခင်မှာ

ခေါင်းကိုအမြန်တစ်ပတ်လျှိုထုံးကာ အိပ်ရာပေါ်ကလူးလဲထသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တာဖြင့် တစ်ညနဲ့နှစ်နေ့ပဲရှိသေးသည်။

ညဉ့်ခန်းထဲမှာ ဖေဖေနဲ့စကားပြောနေသော ကိုလတ်က ခင်ကို

မြင်တော့အပြစ်ရှိသူလို တစ်ချက်ရယ်သည်။

ဖေဖေကအလိုက်သိစွာပင် “ခဏလှဲဦးမယ်” ဆိုကာ သူ့အခန်း

ထဲဝင်သွားမှ ခင်ကမေးလိုက်သည်။

“ဘာလိုလိုက်လာတာလဲ”

“သတိရလို့ . . . ထားရော”

“အိပ်နေတယ်”

“ခင်ရယ် . . . ကိုကိုနေလို့ကို မရဘူး”

ခင်လက်ဝါးတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ သူ့ပါးမှာကပ်ထားလေသည်။

“ခင်ရော . . . ကိုကိုကိုသတိမရဘူးလား”

“ . . . . . ”

“ဟင် . . . ကိုကိုမေးနေတယ်လေ”

“အမှန်အတိုင်းပြောရမလား”

သူခင်ကို သေချာစိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ခေါင်းခါပြသည်။

“ကိုကိုဆိုပိတ်ထားခဲ့လား”

“အင်း”

“သက်သက်အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီးတော့ . . . ”

“ခင်... ပြန်လိုက်ခဲ့နော်”

“ဟင်... လိုက်ချင်ပါဘူး”

“လိုက်ခဲ့ပါ ခင်ရယ်”

ခင်ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ မိဘရင်ခွင်ထဲက ခင်ကိုမရအရဆွဲထုတ်သွားသူမှာလည်းသူ့ အခုခဏနေ မိဘအိမ်ပြန်တော့လည်း သူပဲမနေနိုင်မထိုင်နိုင် အတင်းအကျပ်လိုက်ခေါ်ပြန်သေးသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ခင်သည် သူနဲ့ကင်းကွာလို့မရ။ သူသည် ခင်ဘယ်သွားသွား လိုက်မည့်အရိပ်ကဲ့သို့ပင်တည်း။

* * *

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း သာမန်ပါပဲ။ ဘာမှမထူး။ မေမေတို့အရိပ်အောက်မှာ ကလေးလိုပြန်နေရတဲ့ အချိန်ကလေးကိုသာ ခင်မှာတမ်းတမ်းတတ။

“ကိုကို... မေမေက တစ်လတစ်ခေါက်အိမ်ပြန်တဲ့”

“ဘာ”

အနားကပ်အော်လိုက်သဖြင့် ခင်အသားတွေပင် တုန်သွားသည်။ ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင်မသိတော့။

“နေပါဦး... မင်းက လင်ရှိပြီးသားကွ... လင်နဲ့မနေလို့ အားတိုင်းအိမ်ပြန်ချင်လို့ ရမလားကွာ”

“မိဘအိမ်လေ ကိုကို”

“လောလောဆယ် မင်းကိုကျောင်းထားပေးတာ ဘယ်သူလဲ... မင်းရဲ့စားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေးအတွက် ဘယ်သူတာဝန်ယူနေရသလဲ”

ခင်သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ မျက်ရည်များသာ ဝိုင်းလာခဲ့သည်။ ဒါနဲ့များ သူ့ခင်ကိုချစ်သေးသတဲ့။

လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ရတဲ့အခါမှာ အဲဒီအလုပ်ကို ငါလုပ်ရတယ်ဆိုပြီး ကြွေးကြော်ကြားဝါစရာမလိုဟု ခင်တော့ထင်သည်။ ဖခင်တစ်ယောက်ဟာ မိသားစုကို ရွာဖွေကျွေးမွေးပြီး အိမ်ကိုကာကွယ်ပေးရသူဖြစ်တာနဲ့ ငါဟာဒီအိမ်ရဲ့ခေါင်းဆောင် ငါရှာကျွေးနေရတာဟု လက်မထောင် စရာလား။ လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်၊ လုပ်ကိုလုပ်ရမည့် တာဝန်ယူထား ပြီးတော့ အဲဒီလုပ်ရတာကြီးနဲ့ ကိုင်ပေါက်နေရတာ နားကလောလှသည်။ စိတ်ထဲမှာရွံ့သလိုခါးသီးသည်။ ဒါဟာခင်ရဲ့ ရပ်တည်မှုကို စော်ကား လိုက်တာပဲလေ။

ခင်က သူ့ရဲ့ဖုန်းနဲ့ သူ့ကိုမှီခိုပြီး ခင်ကျောင်းတက်နေရတာမို့ ခင်ကို သူ့အစွမ်းအစကြောင့် လူရာဝတ်ရတဲ့အဓိပ္ပာယ်။ ခင်မိဘတွေများ ခင်ကိုကျောင်းထားပေးရလို့ တစ်ခါမှမညည်းညူဘူးခဲ့။ သူ့ကျမှ ပဲ...။

“ငိုမနေနဲ့... ပြောရင်မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်း စမ်းစမ်းထွေဖို့ပဲသိတယ်... ယောက်ျားက ဘယ်လိုရှာဖွေနေရလဲဆိုတာ သိအောင်

မလုပ်ဘူး... နောက်ကလည်းမလိုက် ရှေ့ကလည်းမသွား ဘေးကလိုက်တဲ့ ဘေးလွယ်အိတ်လုပ်နေတာ အေးအေးဆေးဆေးမနေဘူး... က... မင်းမိ ဘာအိမ် ဒီလောက်ပြန်ချင်နေရင် ပြန်... သွား... ချပြန်... ပြီးရင် ပြန်မလာနဲ့”

သူကခင်အဝတ်ပီရီထဲက အဝတ်အစားတွေကိုယူပြီး ခင် ရှေ့မှာပစ်ချပေးသည်။ ပြီးတော့ ဒေါသတကြီးတောက်ခေါက်ပြီး ဆဲဆိုရေရွတ်နေသေးသည်။

“ငါ့အချစ်ကို နားမလည်တဲ့မိန်းမ ... ငါ့ကိုအချိန်ပြည့် လက်သီးပန်းတိုးဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတဲ့မိန်းမ...”

ခင်သူပြောသမျှတွေကို ကြားဖို့ခွန်အားမရှိတော့။ ခင်ရှေ့မှာ အပုံလိုက်ပြန်ကြနေသော ခင်အင်္ကျီများကိုတလှည့် ဘီလူးသရဲလို ရုပ်ဆိုး နေသော သူ့မျက်နှာကိုတလှည့်ကြည့်ကာ စိတ်ထဲမှာ စူးစူးရှရှ နာကျင်လာသည်။

ဒါဘာအိမ်ထောင်ရေးလဲ။ အဆင်အပြီပူချိုပြီး အော်ဟစ်ကာ ကြဖန်သဝန်တိုတတ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုမိတာ ခင်တော့ဘဝဆုံးပြီတည်း။ ဘာမှလည်း ပြုပြင်လို့မရတော့။

မိဘကိုပြန်ဒုက္ခပေးချင်သော ခင်သည် သူ့အပြောအဆို ကိုခံကာ သူနဲ့သေသည်အထိ နေရတော့မည်တည်း။

* * *

အခန်း (၁၀)

ခြေနှစ်ချောင်းမကယ်နဲ့ဆိုမေမေ အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုသော ဝေါဟာရအရ သူ့ဘက်ကအမျိုးမို့ လက်ခံလိုက်သောအခါ ခင်အိမ် မှာ အငယ်ကောင်တို့လင်မယားရောက်လာခဲ့သည်။

“သူတို့ တော်တော်ဒုက္ခရောက်လာခဲ့ကြတာ ခင်”

ခင်ဘာမှပြန်မပြော။

“လောလောဆယ်နေစရာလည်းမရှိတော့ ပေးနေရမှာပဲ”

ခင်ငြိမ်နားထောင်နေဆဲ။

“အဲဒါ ခင်ကအကြီးပဲ... သည်းခံပြီးနေပါ”

“ကိုကို”

“ဘာလဲခင်”

“ကိုကိုကို တစ်ခုမေးပါရစေဦး . . . ခင်ကကိုကိုယူထားတဲ့ မိန်းမနော် . . . ကိုကိုကခင်ကိုတိုင်ပင်တာမှမဟုတ်တာ . . . ကိုကို စီစဉ်ပြီးမှ ခင်ကိုအသိပေးနေတာပဲ ဥစ္စာ . . . ကိုကို့သဘောပါ . . . ခင်ကသူများလုပ် စာထိုင်စားနေတာပဲလေ . . . ကိုကို ပြောသမျှ ခင် မှာနားထောင် ပိုင်ခွင့်ပဲရှိတယ် . . . ဝင်စွတ်ဖက်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး . . . ခင်ကအသုံးမှ မကျတာ ဘေးလွယ်အိတ်လို့ ကိုကိုပဲပြော ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

သူခင်ကို စိတ်ပျက်အံ့ဩသလို ကြည့်နေသေးသည်။ ပြောစရာရှိတာပြောချင်တာ ပြောလိုက်ရသဖြင့် ခင်ရင်ထဲမှာ ပေါသွားသည်။

“ခင် . . . ဘာလို့စကားနားထိုးရတာလဲ”

“စကားနားထိုးတာမဟုတ်ဘူး ကိုကို . . . ရင်ထဲကနာတာ”

ပြောပြီးလွယ်အိတ်လွယ်ကာ ခင်ကျောင်းသို့ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

M.Sc တက်နေတာမို့ ကျောင်းသူကျောင်းသား အသစ်ကလေးတွေ မြင်တိုင်း ခင်အိမ်ထောင်စောစောပြုခဲ့တာကို နောင်တရသည်။

အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ မှီကံမဲခြင်းတစ်မျိုးပင်ဟု ခင် အိမ်ထောင်ပြုသက်ရလာလေ ထင်လာလေဖြစ်သည်။ သားကလေး သံယောဇဉ်ကတော့ ခင်ကိုရစ်ပတ်စွဲနှောင်ထားဆဲ။ ဂျာနယ်ကျော် ပမလေး၏ မုန်း၍မဟူဝတ္ထုကိုသတိရသည်။ ဝတ္ထုဖတ်ခါစကတော့ ခင်သည် အဲဒီထဲကကောင်မလေးကို ကိုယ်ချင်းသိပ်မစာဘဲ စာရေးဆရာသနားအောင် ရေးထားတာဟု သူ့အတွက် မြင်ခဲ့သည်။ အခု အိမ်ထောင်ကျမှ ခင်ကိုယ်ချင်း စာနိုင်ပြီလေ။

ခင် ပွန်းသည်ကချစ်၍ ချုပ်ချယ်ခြင်းကိုခံရသော ဇနီး မယားတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို ခင်နားလည်ပြီလေ။ တော်သေး တာတ ခင်သည် ဆိုးရွားသောယောက္ခမတွေ၊ ယောင်းမတွေနဲ့ အနီးကပ် မနေရတာဖြစ်သည်။

လူဆိုတာဝေးနေမှကောင်းသည်။ အနေနဲ့လျှင် မကောင်း တာတွေကို အသေးအဖွဲ့ကလေးမှအစ သတိထားမိတက်တာမျိုး။

ယောက္ခမနဲ့ချွေးမ၊ ယောင်းမနှစ်ယောက်ဘယ်တုန်းကများ စာညှိုးဖူးလို့လဲ။ ပြီးတော့ ခင်ယောက္ခမတွေနဲ့ယောင်းမက ခင်ကို သူတို့ဆီက တို့လတ်အားဖဲ့ထုတ်သွားသူဟု ဝန်တိုငြုစုသူများ ဖြစ်သည်။

စရိုက်မတူသည့်အတွက် ကိုလတ်နှင့် ခင်တောင် တကွက်ကျက် ပြဿနာတက်ရသေးတာ။ သူတို့နဲ့သာအတူနေရင် ခင်တော့မခဲချာင်။ လွတ်အောင်ရှောင်ပါလျက် အခုခင်ဆီကိုမှ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပြဿနာကရောက်ရှိလာပြီတည်း။

ခင်ရှောင်လို့လည်းမလွတ်။ သက်ပြင်းမောတွေထုတ် ရလွန်းသဖြင့် ဝါးစပ်လည်းညောင်းလှပြီ။

သားလေးကို မူကြိုပို့တဲ့တာဝန်ကို ကိုလတ်က အငယ်ကောင်မိန်းမ အရွှေအား လွှဲပေးလိုက်သည်။

“နင့်အစ်မက တောျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ . . . အဲဒါမီးဖိုချောင်မှို ခင်ကူလုပ်ပေး . . . အငယ်ကောင်က ငါနဲ့ဆိုင်ပိုင်းထိုင်”

ကိုလတ်ရွှေမှာသာ ဟုတ်ကဲ့ဟု ခေါင်းညိတ်သည်။ ကိုလတ်
နဲ့အငယ်ကောင်အလုပ်သွားတာနဲ့ ခင်သည်အရွှေရဲ့ ငြူစုစောင်း ပြောင်းပြန်
မကြားတကြားပြောတာခံရသည်။

အိုးတွေခွက်တွေဆောင့်ချလို့ချ၊ ပြီးရင်ငရုပ်သီးထောင်း
တာစောင် လိုတာထက် အသံပိုမြည်အောင်ထောင်းသည်။

“နေစရာမရှိလို့ လာနေပါတယ်... ကျွန်ုပ်နှစ်ယောက်နှစ်ယောက် ခြေ”
စာကျက်နေရင်း ခင်စိတ်မကောင်းချေ။ မီးဖိုဆဲဝင်ပြီး

“အရွှေ... အခုဘာချက်နေလဲ... ခင်ကုချက်ပေးမယ်”
အဲဒီအခါမျိုးမှာ . . .

“ရပါတယ်အစ်မရယ်... ကျွန်မလုပ်နေကျပါ”
ဟုမောင်းလွတ်တတ်သည်။

ဘာကိုနားလည်ရမှန်းမသိချေ။ ညဉ့်နက်၍ ဆိုင်ကပြန်လာ
လျှင်လဲ အငယ်ကောင်က အရက်မူးအောင်သောက်လာသည်။

ညောက်ပြီးအိပ်ရုံဆို ပြဿနာမရှိ။ သောက်ပြီးရင် ပစ္စည်း
တွေကန်ကျောက်ဖျက်ဆီး၊ အဆိုးဆုံးက လင်မယားရန်ဖြစ်၍
သတ်ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ စသတ်ကြတဲ့ နေကဆို ခင်မှာသား
ကလေးကိုဖက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲမှာကြောက်နေရသည်။

“ကိုကို... နည်းနည်းသွားပြောပါဦး... ဒီလောက်ဝုန်း
ဒိုင်းဖြစ်နေတာ... ပတ်ဝန်းကျင်က ခဲနဲ့ထူနေဦးမယ်... နေတာထ
ရပ်ကွက်ထဲမှာ”

သူက တောက်တစ်ချက်ခတ်ကာ အငယ်ကောင်တို့အခန်းတက်
ကူးသွားသည်။ လင်မယားရန်ဖြစ်၍ သွားဖြန်ဖြေခိုင်းသော ခင်မှာ
ကိုယ်အပြစ်နဲ့ကိုယ် ကိုယ်နဖူးသာထုတော့သည်။

ကိုလတ်က ဒေါသကြီးကြီး အငယ်ကောင်ကမူးမူး . . .
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ထိုးကြ ကျိတ်ကြဲနဲ့။ ဒီကြားထဲ အရွှေက
အော်သေးသည်။

“အမယ်လေး . . . အရပ်ကတို့ရဲ့ . . . ကျွန်မယောက်ျားကို
သေအောင်သတ်နေပါတယ် ရှင့်”

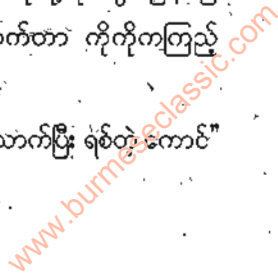
ကောင်စီလူကြီးနဲ့ ဆယ်အိမ်ဝှေးတွေကတောင် မနေနိုင်၍
လာရောက်ဖြန်ဖြေပေးရတဲ့ အဆင့်ရောက်သွားသည်။

ပြဿနာတွေအားလုံးရှင်းလင်းပြီးတော့ ခင်က . . .
“နောက်ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရပ်ဖြစ်ရင် ကိုကိုကို သွားဖြေခိုင်းရမယ်”
ဟု ရွဲ့ပြောဖြစ်သည်။

“အရွှေကို တံမြက်စီးနဲ့ရိုက်နေလို့ ငါဝင်ထိုးလိုက်တာကွ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ . . . လင်မယားကြား မောင်နမကြား
ဘယ်တော့မှမဝင်နဲ့တဲ့ . . . ခင်မှားတာပါ . . . ကိုကိုကို သွားဖြန်ဖြေ
ခိုင်းတာကိုး . . . အငယ်ကောင်အရက်သောက်တာ ကိုကိုကြည့်
နေရသလား”

“ဟ... ဒီကောင်ကနှစ်ပတ်လောက်သောက်ပြီး ရစ်တဲ့ကောင်”

“ကိုကို . . . သူတို့ဘယ်အထိနေကြမှာလဲ”

ခင်စကားကို သူမဖြေနိုင်။ ငိုငိုသွားသည်။ ပြီးမှ . . .

“မသိဘူးကွာ”

* * *

သားကလေးက သူ့တင်ပိုးကိုလှန်ပြသည်။ တင်ပိုးမှာ လက်ဝါးရာ။

“နာလား ကောင်းကောင်း”

“အင်း”

“ဆရာမရိုက်တာလား”

ကောင်းကောင်းက ခေါင်းခါပြသည်။

“ဟီဟီ”

အရွှေရိုက်မှန်း ခင်သဘောပေါက်လိုက်ပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့

ခင်သူ့ကိုသွားပြောမှ ဖြစ်တော့မည်။

“အရွှေ”

“ဘာလဲ အစ်မ”

“ကလေးကို မနက်ကကျောင်းသွားဖို့ရင်း ရိုက်သေးလား”

အရွှေမျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သည်။

“ဘာလို့လဲ အစ်မ”

“ကလေးတင်ပိုးမှာ လက်ဝါးရာတွေလို့”

“ဪ . . . ကျွန်မရိုက်တယ်လို့ အစ်မကထင်လို့လား။

ကျောင်းကဆရာမ ရိုက်ချင်ရိုက်မှာပေါ့”

“ဆရာမ ရိုက်တာမဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ကလေးပြောတာ အစ်မမို့ယုံတယ်”

“ကောင်းကောင်းလိမ်မပြောတတ်ဘူး”

စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်စိတ်ကိုမြှူကာ ကိုလတ်ပြန်လာတော့မှ ရင်ဖွင့်ဖြစ်သည်။ ကိုလတ်က မျက်နှာမူနံ့ကုပ်ကုပ်နဲ့ နားထောင် ဖေးလို့တော်သေးသည်။

“အဲဒါပဲ ကိုကို . . . ခင်သားကိုရိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ကလေးကို ရိုက်ပြီးမေးတော့လဲ ဟိုလွဲဒီဖယ်လုပ်သေးတယ် . . . ခင် ဒေါသထွက်တာမှ အရမ်းပဲ . . . အသားချင်းကိုယ်ချင်းမစာ။ ကိုကို သူတို့ကို ဘယ်အချိန်ထိထားမှာလဲ တသက်လုံးတင်ကျွေးထားမှာလား . . . ထမင်း ချက်တာလောက်တော့ ခင်လုပ်နေကျပါ . . . အရွှေရိုက်လို့ ဘာမှမထူး ဘူး . . . အဲဒါလေး ဗန်းပြပြီးတော့ ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်တာတော့ လွန်လွန်းပြီ။ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးနော်”

“ကိုယ်လဲ ပြောရမှာ အားနာလို့ခင်”

“ဘာကိုလဲ ကိုကို . . . အိမ်မှာဆက်ထားဖို့လား . . . အိမ် ထောင်ကျနေပြီပဲ ကိုကိုရာ . . . ကိုယ်ဟာကိုယ်မိန်းမကို မှာကျွေးပစေ

ပေါ့... ကိုယ်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်အားမကိုးဘဲနဲ့... ဒီလို ကပ်တွယ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ... ခင်ကျောင်းစရိတ်... မိသားစု စရိတ်နဲ့... ဝန်ပိတယ်”

အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ခင်တတ်လာသောပညာများအနက် တစ်မျိုးမှာ သူများနားဝင်အောင် ဆွဲဆောင်ပြောဆိုနည်းဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ဘယ်အချိန်မှာ နားဝင်မလဲဆိုတာ ခန့်မှန်း တတ်လာသည်။

ဘယ်ယောက်ျားမဆို အိပ်ရာဝင်ချိန်မှာပြောလျှင် ၉၉ ရာခိုင်နှုန်းက ခေါင်းညိတ်တတ်ကြသည်။ ဒါကြောင့် ဝန်ကြီးသေ တမတ်၊ ဝန်ကတော်သေ ဗာစ်ကျပ်ဟု ဆိုရိုးစကားထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ခက်တယ်ကွာ”

“မခက်ပါဘူး ကိုကို”

“ကိုယ်က ညီအရင်းလေကွာ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ကလည်း ကိုကိုမိန်းမအရင်းကြီးမဲလေ... သားက ရော တဝမ်းကွဲသားမို့လို့လား”

ခင်စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့... အဲသလိုပြောတော့ သူရယ်လေသည်။ ပြီးတော့ ခင်ခေါင်းကလေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကာ နဖူးလေးကို ငုံ့နမ်းသည်။

“ကိုကို... ခင်မေးတာ ဖြေဦးလေ”

“အေးပါမိန်းမရာ... ကိုကိုပြောပါမယ်... ကျေနပ်ပြီလား”

ခင်ဘဝမှာ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ချောက်တွန်းခြင်း

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အဆုံးချ၍ ကြံစည်ခြင်းများမရှိခဲ့။ ခုတော့ သားလေးကိုရိုက်သည့်အတွက် ခင်ရန်သူကိုခင် ပထမဆင့် ချေမှုန်း နိုင်ပြီတည်း။

သားသမီးထိ ခါးကြည့်ဆိုသော မိဘတို့၏ အတ္တကို ခင် ကောင်းကောင်း အသုံးချတတ်ပြီတည်း။

***

“ကဲ... ထိုင်ကြ... မင်းတို့ကို ပြောစရာရှိတယ်”

အငယ်ကောင်တို့ လင်မယားတ ထိုင်ခုံပေါ် ဈာန်အုတ်ပျက်ပျက်နှင့် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ သူတို့အပြစ်ကို သူတို့သိမှာပဲဟု ခင် တွေးလိုက်သည်။

အိမ်မရှိယာမရှိနဲ့... သူများအိမ်မှာကပ်နေပြီး... အ ဆင်ပြေ အောင် မနေတတ်ကြ... အိမ်ရှင်လို ပြုမူပြောဆိုနေကြတဲ့ နောက်တော့ ဘယ်သူကမှသည်ခံမှ မဟုတ်။ ကြက်ဖတောင် ကိုယ့်နယ်မှာပဲ တွန်လို့ ရသည်။ သူများနယ်ရောက်ရင် ကြက်မ ဖြစ်သွားရရော။ ပြီးတော့ ကိုယ့် အနေအထားကိုယ်မသိဘဲ မင်းမူ စိုးမိုးချင်တာမကောင်း။ ကိုယ့်အိမ် မဟုတ်လျှင် ဧည့်သည်ပေါ့။ ဧည့်သည်ဆိုတာ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန် ရမည်။

“မင်းတို့... ”

ကိုလတ်စကားဆက်ရမှာ ခက်သလို ခဏရပ်ထားလိုက် သည်။

“အစ်ကို ဘာပြောချင်လဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ နေစရာအိမ်မရှိဘူး . . . အစ်ကို။ ငှားနေရအောင် ကျွန်တော် မှာ အလုပ်မရှိဘူး အလုပ်ရခွဲရင်တောင် ရတဲ့ငွေနဲ့ အိမ်ငှားနေ ဖို့စားဖို့ မလုံလောက်ဘူး . . . အစ်ကို”

ခင်သည် လောကကြီးမှာ ဤသို့အရည်အချင်းမရှိ။ မကြီးစားချင်သောယောက်ျားညွှန်များရှိသေးကြောင်း မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ဖူးတာကို အံ့ဩနေသေးသည်။ ကိုလတ်မျက်နှာကို ခင်ကြည့် လိုက်တော့ တွေဝေခွဲရ ခက်ဟန်ပေါ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရယ် . . . အရွှေတို့မှာက အစ်ကိုပဲ အားကိုးစရာရှိတာ”

“ငါသိတယ် . . . အေး . . . ဝါပေမဲ့ နင်တို့နေပုံထိုင်ပုံကိုလဲ နင်တို့ ပြန်ကြည့်ဦး . . . ငါ့သားကိုလည်း ရိုက်သေးတယ်”

အရွှေမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်မှာ ရန်လို ခြင်း မတတ်သာ၍ သာအကြည့်နဲ့ ဖြေသိမ့်ရတာမျိုး ပြီးတော့ ခင် ကို နေနှင့်ဦး ပေါ့ဆိုသော အဓိပ္ပါယ်မျိုးပါသည်။ ခင်စိတ်ထဲမှာ မိန်းမပီပီမခံချင်စိတ်တွေ ထလာကာ အသားတွေပင်စပ်ဖျင်းစပ်ဖျင်း ဖြစ်နေသည်။

“ကိုကို”

ခင်စကားပြောရန်ပါးစပ်ဟလိုက်စဉ်မှာပဲ ကိုလတ်က လက်ကာ

ပြသည်။ ပြောချင်တာတွေ မျှိုသိပ်ပြီး ပြန်မျိုးချလိုက်ရသည်။

ကိုလတ်မရေမရာလုပ်ပုံနဲ့ သူတို့အိမ်မှာ ကပ်တွယ်နေဦးမှာပဲ။ ကိုလတ်ဟာလေ အပြင်ပန်းက ကြည့်တော့သဘောဆိုးပုံနဲ့ အင်မတန် အူကောင်းသည်။

“ငါပြောချင်တာ မင်းတို့အိမ်ငှားနေဖို့ပြောမလို့ပဲ . . . ဒီအိမ်မှာ နေရင် . . . ငါ့မိန်းမနဲ့ ငါ့သားကို ထိခိုက်စရာမလိုဘူး။ မင်းတို့ကို တင်ကျွေး ထားရသေးတယ် . . . ကျေးဇူးမသိတတ်ရင် တောင် ကျေးမစွပ်သင့် ဘူး . . . လူဆိုတာ ကိုယ်ဘယ်အနေအထား ရောက်ရောက် ဘယ်အခြေ အနေကလာတယ်ဆိုတာ မမေ့သင့်ဘူး။ ပြီးတော့ မျက်နှာထောက်ထဲမှ စရာလဲ လိုသေးတယ်”

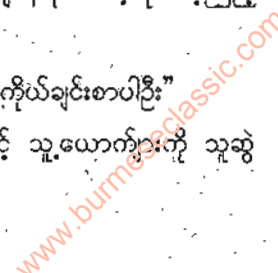
အရွှေက . . .

ဒါဆို အရွှေတို့ ဒီအိမ်ကဆင်းပေးရမှာလား . . . အစ်ကို ရပါတယ် . . . အစ်ကိုကိုပဲဘာလို သဘောထားပြီး အရွှေတို့က ကပ်နေတာပါ။ အကိုနှင့်တော့လည်း ပြန်ရုံပေါ့။ အစ်ကိုမှာ အကြင်နာတရား ဘယ်လောက် ရှိလဲဆိုတာ ဒီလောက်သိရရင်ကျေနပ်ပြီ”

အငယ်ကောင်က မျက်နှာအောက်ချနေရာက ခင်ကို မော့ကြည့် သည်။

“အစ်မရယ် . . . ကျွန်တော်တို့ကို ကိုယ်ချင်းစာပါဦး”

အရွှေက ကက်ကက်လန်အသံဖြင့် သူ့ယောက်ျားကို သူ့ဆွဲ ခေါ်သည်။

“ရှင်စကားဆက်မပြောနေနဲ့တော့ အောက်ကျခံစရာလဲ
လိုတော့ဘူး . . . လမ်းဘေးမှာအိပ်စရာတွေ မေါလွန်းလို့”

ခင်ဘာမှ ပြောချိန်မရလိုက်။ ကိုလတ်က . . .

“ကဲ . . . ကဲ . . . တော်ကြတော့ . . . ဒီမှာပဲ ဆက်နေမယ် နေကြ”
ဟဲ့ စကားဖြတ်ကာ စီရင်ချက်ချလိုက်လေသည်။ ခင်ရင်ထဲက အလုံးသည်
လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆို့လျက်ရှိပြီး လူအားလုံးကို မကျေနပ်ချေ။

* * *

“မင်းဘာပြောမလို့လဲ ခင်”

ဆိုင်မှာလူရှင်းနေပြီ . . . ခင်နဲ့သူနှစ်ယောက်ထဲ စားပွဲမှာ
ထိုင်တုံးသူမေးသည်။

“ပြောစရာရှိတယ်မို့လား ခင်”

“ရှိတာပေါ့ ကိုကို”

“ကဲ . . . . ပြော”

“ကိုကို . . . ခင် . . . ကိုကိုညီလင်မယားနဲ့ မနေချင်ဘူး”

“ကိုယ်ဆီတယ်”

“ဒါဆို ကိုကိုဘာလို့ စကားကို အပြတ်မပြောလဲ”

“ခင် . . . လောကကြီးမှာ ကိုယ်နေချင်သလိုနေလို့ရမယ်ဆို

ဘာဘောင်မှထားမှာ မဟုတ်တော့ဘူး နားလည်လား . . . ကိုကိုက လူကြီးလေ
ခင် . . . ကိုယ့်ညီတစ်ယောက်လုံး လမ်းဘေးရောက် နေတာ ကြည့်ရက်
ပါ့မလား . . . ခင်တွေ့ကြည့်လေ . . . ခင်ရယ်။ လူကြီးလိုကျင့်
စမ်းပါ . . . ကလေးလို စိတ်ကိုဦးစားမပေးနဲ့”

“ခင်သာစိတ်ကို ဦးစားပေးမယ်ဆိုရင်လေ . . . အခုရေမှာမြင်
နေရတဲ့ ရေခွေးခွက်နဲ့ ကိုကိုကိုကောက်ပက်ပစ်လိုက်ပြီ ဆိုရဲ့လား”

“ခင်ဘာလို့ ဒီလောက်စိတ်တိုနေတာလဲ”

“ခင် ဖြစ်ချင်တာမဖြစ်ရဘူး . . . ဒါပဲ အဓိကကဒါပဲ . . .
ခင်ယောက်ျားယူတာ ကိုကိုတစ်ယောက်ထဲပါနေနဲ့ . . . တခြားသူ တွေမပါဘူး
. . . ခင်အိမ်ထောင်စုနှစ်စု ပူးမနေချင်ဘူး . . . ခင် ဆီးသန့်ပဲကြိုက်
တယ် . . . ခင်ကိုအချိန်ပြည့် ငြူစုစေစင်းပြောင်းနေ မှု့ကိုစွကိုလဲ
မခံနိုင်ဘူး . . . ခင်လဲလှပဲ ခင်လဲမိန်းမပဲ . . . တစ်နေ့မှာ အကြီးအကျယ်
ပြဿနာတက်ရင် ကိုကိုဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“ဟာ . . . သူတို့က အိုင်ကျူခပ်နိမ့်နိမ့်တွေ . . . ဒီမယ်

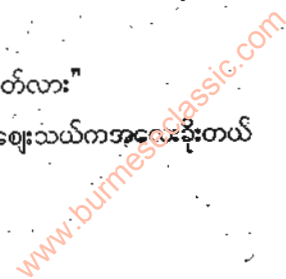
ခင်ကိုယ့်အဆင့်နဲ့ ကိုယ်နေစမ်းပါ”

“ဘာကိုယ့်အဆင့်နဲ့ ကိုယ်လဲ”

“ခင်ကပညာတတ်လေ”

“ပညာတတ်တိုင်း ငုံ့ခံရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ခင် . . . မင်းဈေးဝယ်တဲ့အခါ . . . ဈေးသယ်ကအလေးနိုးတယ်

ဆိုပါစို့ မင်းသူနဲ့ ဖက်ရန်ဖြစ်မလား”

“မဆိုင်တာတွေ ဆွဲထည့်ပြန်ပြီ”

“ကိုယ်ပြောတာ... လွင့်ပစ်လိုက်စမ်းပါကွာ... အဲဒီ သဘောပဲ... ဒီမယ်... ပညာတတ်ပြီး ဦးနှောက်ရှိတဲ့လူဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ညစ်ပါစေ... ရိုင်းတဲ့နည်းနဲ့ ထွက်ပေါက်မရှာဘူး”

“ခင်ကတော့ ထဘီအလံထူပစ်ချင်စိတ်ပေါက်နေပြီ”

သူ့က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေသည်။ ပြီးတော့ ခင်ကို...

“ကလေးမဆန်ပါနဲ့ ခင်ရယ်” ဟု တိုးတိတ်စွာချော့သည်။

“ခင်ဘယ်အထိ သူတို့နဲ့... နေရမှာလဲ”

သူမဖြေနိုင်ပြန်ချေ။ အဲဒီအတွက် ခင်မှာလဲအဖြေမရှိ။ ခင်တော့ ပညာတတ်ဆိုတာနဲ့ပဲ... ပညာမတတ်တဲ့ အိမ်ဖော်မ တစ်ယောက်ရဲ့ ငြုစုငရုတ်သီးထောင်းသံကို လွင့်ပစ်ရတော့မည် ပေါ့။ လောကမှာ တရားတာမတရားတာသည် ပညာတတ် ဦးနှောက်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်၍ အခြေအနေ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်အားလုံးပေါင်းလိုက်သောအခါ သုညဖြစ်သွား လေရောသလား။

* * *

ကောင်းကောင်းကို ကျောင်းစထားသည်အခါ ခင်မှာ တာဝန် တစ်ခုတိုးလာသည်။ အဲဒါ ဘယ်ကျောင်းမှာထားမလဲ။ စသဖြင့် သူ့ယေချင်းဆရာမတွေရဲ့ စကားအရ ခင်မှာ သားကိုဘယ်ပိုရမှန်းမသိ။ စာမကြိုးစားဘဲ ပြိုင်ဆိုင်မှုရာထူးတွေထဲ သားမြှုပ်သွားမှဖြင့်။ ဒီခေတ်ကလေးတွေက အတတ်မြန်ကြသည် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ပကာသနတွေကြားထဲ သားလေးကို မထားချင်။

တက္ကသိုလ်ကဆရာမမို့ ခင်မှာ ရန်ကုန်မြို့နာမည်ကြီး ကျောင်းတွေမှာ သားကိုကျောင်းထားနိုင်ခွင့် ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုယက်လူတန်းစား အမြင့်ထဲကမဟုတ်။ သားကိုကားနဲ့ လိုက်မပို့နိုင်။ သူ့ပြုန်းပြိုင်ဆိုင်သော ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ မသုံးနိုင်ဘဲ သားကိုသွားထားလျှင် အလေးရဲ့စိတ်မှာ လူ့ဘဝဆိုတာကို တံမျိုးမြင် သွားလိမ့်မည်။ ခင်အဲဒါကို အကြောက်ဆုံးပါပဲ။

မိဘချင်းမေတ္တာမယှဉ်ဘဲ ရာထူးချင်း၊ ဝိုက်ဆံချင်းကြား ခြောက်သော ဓလေ့စရိုက် ခင်သားမှာမရှိစေချင်။

သားကို အဖြောင့်အတိုင်းပဲ ရှင်သန်စေချင်သည်။

အင်မတန်ရှုပ်ထွေးညစ်ပတ်သော ခင်တို့ရဲ့ လူ့ဘဝပကာသန အဝန်းအဝိုင်းကြီးထဲမှာ နောက်ထပ် ရှင်သန်ကြီးပြင်းလာမည် ထလေးတစ်ယောက်အတွက် ခင်သေချာစဉ်းစားရသည်။

နောက်ဆုံး ခင် အ. ထ. က(၅) မရမ်းကုန်းသို့ သားကိုပို့ စိတ်သည်။

“စည်းကမ်းလဲကောင်းတယ်... ပြီးတော့ စာလဲသင်တမ်း တပ်မတော်က အုပ်ချုပ်တဲ့ကျောင်းဆိုတော့ ကျောင်းထွက်တဲ့အခါ မျက်နှာပန်းလှတယ်”

သားကို အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ခင်ကျောင်းပို့သည်။
ခင်ကိုယ်တိုင်က ဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီမို့လား။
ပထမဆုံးနေ့မှာ သားကွန်ပါဘူးပျောက်သည်။

“သား... ကွန်ပါဘူးရော”

ကောင်းကောင်းက မဖြေတတ်။ ခင်သိလိုက်ပါပြီ။ ပြဿနာနဲ့ ထိခံဝယ်သည်။ နောက်နေ့ခဲတံတချောင်းပျောက်သည်။ လူကစိတ်တိုစပြုပြီး နောက်နေ့ ခဲဆံဗူးပျောက်သည်။ ဒါ့အပြင် သားလက်မှာ ဒဏ်ရာ ပါလာသည်။

“သားကို ကောင်လေးတစ်ယောက်က ထိုးတာ” ထု သားကပြန်ပြောပြသည်။ ခင်မနေသာတော့။

ကျောင်းလိုက်ရလေသည်။ အထန်းပိုင်ဆရာမ သူငယ် ချင်းတောင် ဖြစ်နေသည်။

“ကလေးချင်းဆိုတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပွပါ ခင်ရယ်... ဒီမှာ ဆင်းရဲတဲ့သူများတယ်ကွ... တပ်ထဲ စစ်သည်သားသမီးတွေ အများကြီး ပဲ... ကလေးတွေက ချို့တဲ့ပေမဲ့ ကြိုးစားကြသား။ တနှစ်တနှစ်ရဲ့အား သားသမီးထဲက ဆယ်တန်းကို ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်သွားတာတွေ”

*အ. ထ. တ (၅)မရမ်းကုန်းသည် စာရေးသူ၏ ဇာတိချက်ကြွေ ကျောင်းတော်မြို့

အများကြီး... ဒီကျောင်းမှာထားတာက တခြားကျောင်းတွေထက် ဗိုကောင်းတယ်... ဆရာ ဆရာမတွေက သူငယ်တန်းကနေ ဆယ်တန်းအထိ ကျောင်းသားတွေကို မိသားစု လိုစာသင်တာ... ကထိန်ဆိုရင် သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာ... ပြီး တော့ တချို့ဆိုစာသိပ်တော်ပြီး မအေမရှိတာတို့ ဖအေမရှိတာတို့ ရှိသေးတယ်... ဒီမှာထားလို့ကတော့ အားလုံးပျက်မှုရှိတယ် ခင် အကုန်လုံးပဲ... ကိုယ်တို့ ဗူးပါတ်တံမရလဲ ကလေးတွေစာသင်နေရရင် ပျော်တာပဲ... ”

သို့သော် ပစ္စည်းပျော်တာကတော့ ထူးစံလိုပင်။ နောက်မှ ခင်လဲ ခပ်စုတ်စုတ်ကွန်ပါဘူးနဲ့ ခဲတံနှစ်ချောင်းသာထည့်ပေးတော့သည်။ သားကဆော့တော့ ကျောင်းရှေ့မြက်ခင်းပြင်မှာ လဲကျ ပျောက်နိုင်တာပဲဟု ကြွေးမြေရသည်။

“ပေမေ... ကျောင်းမှာပုရစ်တွေမှ အများကြီး”

သားက ညအိပ်ရာဝင်လျှင် စိကာပတ်ကုံး ပြန်ပြောတတ်သည်။

“ဆရာမက ခိုက်လားသား”

“အင်း... ဖင်ချွတ်ခိုက်တယ်”

“သားချွတ်ရသေးလား”

“တစ်ခါချွတ်ရတယ် ပီး ပီး”

သားက စာတော်လေသည်။ သို့သော် အိပ်စာလုပ်ရမှာ ပျင်းသည်။ သူ့ကျောင်းက ဆရာမလေးလှတာလဲ ပြောတတ်သည်။

“မေမေ . . . သားကိုလေ ချစ်စရာလေးတဲ့”

“ဘယ်သူကတုံး”

“အတန်းကြီးက မမတွေက”

ခင်မှာ ကိုတို့နဲ့ ထိပ်ပရင်းနှီးတော့တဲ့ သားနဲ့ သားအချိန် ကုန်လေသည်။ ဒါတောင် ကိုကိုကပြောချင်သေးသည်။ သို့သော် သူ့လဲသားတိုချစ်သည်။ ခင်ကိုလဲချစ်သည်။

* * *

ကလေးပင် ကျောင်းတက်နေရသည့်အရွယ်ရောက်သော်လဲ သူ့သဝဏ်တိုတာ ပိုလျော့မသွားပါ ပိုဆိုးလာသည်။ ခင်တာဝန်ကျသည်အ ဆေး(၂)မြောက်ဥက္ကလာ။ ခင်ကအရပ်မြင့်ပြီး အသားလှသူဖြစ်ရာ တချို့ကျောင်းသူလေးများက . . .

“တီချယ်က အပျိုလား” ဟု စပ်စုကြသည်။

“ဟင့်အင်း သားကလေးရှိတယ်”

“ဟုတ်လား . . . ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီလဲ”

“ခုနှစ်နှစ်”

“ဟင် . . . မြန်မြန်ကြီးရင်ကောင်းမယ် . . . ဒါမှ တီချယ်တို့ ယောက်ျားမတော်လို့ရမှာ”

ခင်ရဲ့ သရုပ်ပြဆရာမဘဝသည်။ တစ်ခါတစ်ရံပင်ပန်းမှုများ

နှင့်ကြုံတွေ့ရပေမဲ့ ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ ခေတ်ကတိုးတက်လာပြီ မဟုတ်လား။ အရင်လို light microscope တွေနေရာ မှာ electric microscope တွေ အစားထိုးဝင်လာသည်။ မီးမလာလျှင်တော့ စာမသင်ရ။ အခုအရာရာသည် ခင်တက္ကသိုလ်တက်တုန်းကနှင့်မတူ။ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။

ဆေးကျောင်းသူကလေးများသည် ပါးမှာသနပ်ခါးပင် မကပ်နိုင် ကြ။ စာမေးပွဲတွေကြားမှာ လူးနေရသည်။

နယ်ကပိုများကြသည်။

ကျောင်းသားတွေကလဲ တီချယ်နဲ့ တီချယ်ဆိုပြီး စာကပ်မေး ကြသည်။

“တီချယ် . . . အိမ်လာလည်လို့ရမလား”

ခင်မင်တဲ့ တပည့်မလေးတွေက ခင်မှာအများသား။ သားကို ဆောင်းခေါ်လာလျှင် သူတို့ဝိုင်းနမ်းကြသည်။

“တီချယ်သားကလေးက ချစ်စရာလေး”

သားကတော့ ကော်ရစ်တာတွေမှာ လျှောက်ဆော့နေ တတ်သည်။

Demonstrator သုံးနှစ်အတောအတွင်း ခင်သည် ရုက္ခဗေဒဘာသာကို ခက်ခဲစင်ကျွမ်းကျင်လာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံပညာစမ်းသော တပည့်တွေက ရိုသေးသည်။

library က စာအုပ်လေး မတောက်တံ့ခေါက်ဖတ်ကာ ကိုယ်ကို

ကိုယ် တဝင်မြန်ကြသေးသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဆေးကျောင်းရဲ့ ထုံးစံ။

ကျောင်းတွေမှာနံပါတ်တစ်ဖြစ်ပြီးတော့မှ ဆေးကျောင်း ရောက်လာတာဆိုတော့ ဘဝင်ခပ်မြင့်မြင့်ကလေးတွေ။ သူတို့က F.R.C.S တို့ MRCP တို့ ရထားတဲ့ ဆေးရုံက ဆရာဝန် ကြီးတွေကိုတော့ ပြောနေကြသည်။ တချို့ Part II ကျောင်းသားတွေဆို demonstrator ကလေးများအား လှည့်ပတ်ချောင်းပိုးကြ သေးသည်။ အသက်ချင်းကမှ သိပ်မကွာတော့တာ။

စာစရှင်းရတဲ့နေ့ဖြင့် ခင်ရင်တွေတော်င် ဟုန်သေးသည်။ ဖြစ်ပါမလားပေါ့။ နောက်တော့လဲ အားပါကာဖြစ်သွားသည်။ စာသင် ရတာကို ခင်ကသိပ်ကြိုက်ခဲ့တာ။ ကလေးတွေကြားထဲနေရ တာပျော်စရာ ကောင်းသည်။

သို့သော် စာမေးပွဲအောင်သွားကြသော တပည့်မကလေး တွေက အိမ်လာလည်ပြီး ခင့်ကိုအပြင်ထွက်ဖို့ခေါ်တိုင်း ခင့်မှာ ငြင်းရသည်။ ခင်က ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိသည်။

ကိုကိုကမကြိုက်။ ပြီးတော့ ခင့်မှာက ညနေစာကို ထမင်း တော့ ဝင်ချက်ရသေးသည်။ အရွှေကလဲ ခင့်ကိုအမဲသာဆိုလျှင်ခတ်ဖြတ်ဖစ်ချင်ပုံ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ကတော့ နေ့ဇာတ်အောင် နေတော့မည်။ ပုံစံခွက်ဖြစ်နေသော ခင့်လူနေမှုဝန်းကျင်မှာ ခင်သည် ရင်စေ့အင်္ကျီလက် ရှည်ကလေးများနဲ့ ဒေါက်ဖိနပ်စီးကာ ကြွကြွလေးလမ်း လျှောက်တတ်သော

ဆရာမကလေးဖြစ်လာသည်။

“ကိုကို ကျောင်းကလေး... ဆရာမတွေစုပြီး ကျိုက်ထီးရိုး တက်ကြမယ်တဲ့... ခင်နဲ့သားလိုက်သွားရမလား”

တစ်ခါသော ဒီဇင်ဘာက ခင်ခွင့်တောင်းဖူးသည်။ သူက စိတ်မဝင်စားသလို မကြားသလိုလုပ်နေသည်။

“ကိုကို ခင်မေးနေတယ်နော်”

အဲဒါလဲ သူကမကြားချင်ဟန်ဆောင်နေတုန်း။ နောက်ဆုံး သူ့ရိုး လက်စခါးအောက် ခင့်လက်ထိုးထည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟ... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ လက်ပြတ်သွားမယ်... နားလည် လား”

“ပြတ်ပစေပေါ့... ခင်မေးတာဘာလို့ မဖြေသလဲ”

“မသွားရဘူးကွာ”

ခင်လှိုက်ခနဲ ငိုချင်မိသည်။ သူက

“မင်းကျိုက်ထီးရိုးသွားမှဘုရား ရောက်တာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်က ဘုရားလဲ ဘုရားပဲ”

ခင်ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ အဲဒါနဲ့ပဲ ခင်သူနဲ့စိတ်ဆိုးချပြန် သည်။

* * *

ခင်ဗျာ demonstrator ဘဝမှာ ဂုဏ်ပြည့်၍ လက်ထောက် ကထိတ တာဝန်ဖြင့် ဆေးခန်းသို့နေရာပြောင်းရွှေ့ခွင့် ကျလာစဉ်က အရင်း ဖျော်ရသည်။

“ကိုကို . . . ခင် transfer ရတယ်”

သူလန်ဖျန် အော်ထည့်လိုက်ရာ တစ်ဖက်ခန်းမှာ ရန်ဖြစ်နေသော အငယ်ကောင်တို့ လင်မယားပင် တိတ်သွားသည်။

“ဘာကွ . . . လာပြန်ပြီ”

“ကိုကိုရယ် . . . အခု ခင်က A.L ဖြစ်မှာလေ”

“မလိုချင်ပါဘူး . . . မင်းအလုပ်ကထွက်လိုက်တော့ခင်”

“ကိုကို . . . ခင်စာသင်ရတာ ဘယ်လောက်ကြိုက်တယ်ဆိုတာ သိသားနဲ့”

“လခကထမင်းစားလောက်ရဲ့လား ခင်”

“အဲဒီမှာ ခင်ရဲ့ပညာစာတ်မာနတွေ ဝုန်းခနဲကြွသွားတော့သည်။

“ခင် ဒီအလုပ်ကိုနှစ်သက်လွန်းလို့ လျှောက်ခဲ့တာ . . . မစော်ကား ပါနဲ့ ကိုကို . . . အေးလေ . . . ကိုကိုက ဆရာမှမလုပ် ဖူးတာ . . . ဆရာတစ် ယောက်ရဲ့ ပီတိကိုဘယ်ကိုယ်ချင်းစာပါ့မလဲ”

“ဖီဖီရာ ဝိုက်လလား ခင် . . . ဝိုက်ဝရင် မင်းထမင်း မစားနဲ့”

“စကားကိုကပ်ဖို့မပြောပါနဲ့ ကိုကို ခင်ကိုထမင်းမကျွေးနိုင်ရင် ကိုကို အစကတည်းက ယူမထားပါနဲ့လား . . . အခုဟာက လုပ်ငန်းကိစ္စပြော နေတာ”

“သားတကွလင်တတွဲနဲ့ မသွားရဘူး . . . ဝါပဲ”

ခင်ဒေါသထွက်ကာ အသားတဆတ်ဆတ်တုန်ကျွန်ရစ်သည်။ ခင်မှာတော့ Professor ဖြစ်ဖို့ကြိုးစားလိုက်ရတာ။ သူဒီလိုလုပ်ပုံနဲ့ ခင်တော့ဒီတစ်သက် ရာထူးတက်ရန်မပြင်။ နောက်ဆုံး ခင်ထွတ်စာတင် ရသည်။ ဆရာကြီးက

“ဆရာမ . . . ရာထူးကတစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်မှာနော်”

“ကျွန်မသိပါတယ်”

“ဒီအခွင့်အရေးကို ဘာလို့လက်လွှတ်တာလဲ”

ခင်မှာ မျက်ရည်ကိုမှတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လှစ်ရင်း

“ကျွန်မသားကငယ်သေးတယ် ဆရာ . . . ပြီးတော့ အမျိုး သားကလည်း ကျွန်မနောက်မလိုက်နိုင်ဘူး . . . ဒါကြောင့်ပါ”

“ခက်တာပဲ ဆရာမအသင်ပြကောင်းတာ ကျွန်တော်တို့ လဲသိတာပဲ။ ကဲ . . . ဆရာမ ကျွန်တော်တို့ပြန်စဉ်းစားပေးမယ်။ ထွက်စာပြန်သိမ်းထားပါဦး လောလောဆယ်မလိုအပ်သေးပါဘူး”

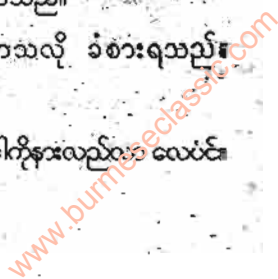
နောက်ဆုံး ခင်ကိုဆေး(၂)မှာပဲ A.L ရာထူးနဲ့ ဆက်ထား ကြသည်။ အလုပ်မထွက်ရတဲ့အတွက် ခင်ဝမ်းသာသည်။

သို့သော် သူ့နဲ့ခင်ကြားပိုဝေးလာသလို ခံစားရသည်။

သူဟာသူ့အတွက်ပဲ အတ္တရိုတဲ့လူမျိုးဖြစ်သည်။

ခင်အိမ်ထောင်သက်ရလာလေလေ အဲဒါကိုနားလည်လေ လေပင်။

***

အခန်း (၁၁)

ခင်သည် 99 batch ကတပည့်မလေးသုံးယောက်နဲ့ အတော်ခပ်မင်သည်။ သူတို့ကို ခင်က ချို၊ မေ၊ မီဟုခေါ်လေသည်။ သုံးယောက်မှာတစ်ယောက်က စာရေးဆရာမကလေးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သွက်သွက်လက်လက်ချက်ချက်ချာချာရှိသည်။ အသားညို ကာ စကားများသည်။ နောက်တစ်ယောက်က မြောင်းမြသူ၊ ဆံပင် အရှည်ကြီး၊ စကားပြောလျှင်အသံကျယ်ကာ ရိုးသားသည်။ စာရေး ဆရာမကလေးကတော့ ဟန်ဆောင်တတ်သေးသည်။ နောက်တစ် ယောက်က အိညက်အိညက်နဲ့ ကြောင်အလွန်ချစ်သည်။

တစ်နေ့မှာ အိညက်အိညက်နဲ့ တပည့်မ မိက ခုင့်ကို ပေးသည်။
“တီချယ် . . . တစ်ခုပေးမလို့”

“အင်း . . . ပြော”
“တီချယ် ကိုကိုကို ချစ်လား”
ခင်ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ စာရေးဆရာမလေး ‘ချို’က
“ဟဲ့ . . . ချစ်တာပေါ့ . . . နော် . . . တီချယ်”
မြောင်းမြသူလေးက
“ဪ . . . ချစ်လို့လဲ ကလေးတစ်ယောက်ရနေပြီ”
ပြီးတော့ သုံးယောက်သား တစ်ခပ်ရယ်ကြလေသည်။ မိက . . .
“ချစ်လားမချစ်လားဆိုတာ တီချယ်မဖြေချင်ရင်ရ တွယ်နော် . . . ခေါင်းပဲညိတ် . . . ခေါင်းညိတ်ရင်ချစ်တယ်ပေါ့”

ခင်ခေါင်းခါပြုလိုက်သည်။ စာရေးဆရာမကလေး စိတ်ဝင်စား ဟန်ပေါက်လာသည်။

“တီချယ် . . . တီချယ်ယောက်ျားကို တကယ်မချစ်ဘူးလား . . .
ဟာ ဒါဆိုအတော်ပဲ ဝတ္ထုကုန်ကြမ်းရပြီ”
မိ နဲ့ မေက ချိုကို ဝိုင်း၍ ထောပနာပြုကြသည်။
“ကပါတီချယ် . . . ပြောချင်ရင်သာပြော သမီးဝတ္ထုရေးချင်လို့”
“ရေးတာက ပြဿနာမရှိပါဘူး”
မိက . . .

“တီချယ် ကိုကိုသိသွားရင်ရော . . . ”
“အို . . . သူကဝတ္ထုဖတ်တာမှ မဟုတ်တာ . . . နော် . . . နော်
တီချယ်ပြောမယ်”

စာရေးဆရာမကလေးက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ဟန် ပြသည်။

“သမီးတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ... အချိန်ကြာတော့လည်း သံသောဇဉ်နဲ့ ဖွဲ့တည်သွားကြတာမျိုးပဲ... သည်းခံရ တယ်... အဲဒါပထမဆုံးလိုအပ်တာပဲ... လောကမှာပြုသူနဲ့ ခံသူ နှစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်... ခံရသူဆိုတာ ခန္ဓာစပါရမီကိုတော့ ဂုဏ်ထူး မထွက်ရင်တောင် အောင်မှတ် ရထားသင့်တာမျိုး လူဆိုတာကိုယ် တစ်ယောက်တည်းတောင် စိတ်ကတည့် တာ မဟုတ်ဘူး... စိတ်နဲ့ ကိုယ်မကပ်တာ အများကြီးပဲ”

မိ။ ။ “ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ် သမီးဆို Micro သင်ရင်ဝိုက်နေတာပဲ... စိတ်ကအိပ်ချင်တာမှာပဲရှိတယ်... စာမှာ မရှိဘူး”

ချို။ ။ “သမီးကတော့ အိပ်ချင်ရင်မှောက်အိပ်ပစ် တာပဲ ရှေ့မှာဆရာစာသင်နေလဲ ကိစ္စမရှိဘူး... ကိုယ်ကသင်ချင်ပေမဲ့ စိတ်ကမှ အိပ်ချင်နေတာ... ဟဲ... ဟဲ”

မေ။ ။ “သမီးလဲ အဲသလိုပဲ စာသင်ချိန်ဝိုက်လာပြီ တကယ်ပဲ အဆောင်ရောက်ရင်တော့ စိတ်နဲ့ကိုယ်ကပ်ပြီး ထမင်း ချက်စော့တာပဲ”

သူတို့လေးတွေ ကြည့်ရတာ အပူအအပင် သိပ် ရှိပုံမပေါ်။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာကို သိချင်စိတ်နဲ့ သူတို့ပုံဖော်ကြည့်ချင် ကြတာ။

မိ။ ။ “တီချယ်... ဘယ်ကနေ ကိုကိုနဲ့စတွေ့သလဲ ပြောပြ”

“ဪ တက္ကသိုလ်မှာပဲ... တီချယ်တို့က သူငယ်ချင်းတွေ”

ချို။ ။ “တီချယ်က သူငယ်ချင်းဆိုတာနဲ့ ချစ်သူဆိုတာ ခွဲခြားပြီး ရွေးခဲ့ရဲ့လား”

ခင်ဆီမှာအဖြေရှိပါသည်။ တကယ်တမ်းခင်မှ မခွဲတတ်ခဲ့တာ။ ခင်ကသူငယ်ချင်းဆိုတာလေးရဲ့အားနာကူညီ ခေါင်းဆောင်တတ်တာ၊ ကြင်နာတတ်တာလောက်ပဲရွေးပြီး ချစ်သူအဖြစ် အကဲဖြတ်ခဲ့ခြင်းပေကိုး။

“ပထမတော့ တီချယ်လဲ သူ့ကိုအားကိုးရမယ်ထင်တာပေါ့။ ဒီလိုပါပဲ အထင်နဲ့အမြင်ဆိုတာ အမြဲလွဲတယ်”

ချို။ ။ “တီချယ် သူ့ကို ချစ်တယ်လို့ထင်ခဲ့တာလား”
“အင်း... မပြောတတ်ဘူး”

မိ။ ။ “ဟင် တီချယ်ဟာကလဲ ဟုတ်သေးပါဘူး”
မေ။ ။ “ဟဲ့ ဆေးရုံသွားရတော့မယ် နေ့ကမှလေ ဖော... ထတော့ တီချယ်ရေ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး... အေး”
သုံးယောက်သား လွယ်အိတ်လေးတွေနဲ့ ထထွက်သွားတော့ စာရေးဆရာမလေးက “တီချယ် သမီးတကာယ်ဝတ္ထုရေးမှာနော်” ဟု ထပ်ပြောသွားသည်။ သူတို့ပြန်သွားတော့ ခင်အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်နေခဲ့သည်။

ဪ... တချိန်တုံးက ခင်လဲ သူတို့လိုပဲ ပျော်ခဲ့လေသည်။ သူတို့လိုပဲ အချစ်ဆိုတာကို လိုက်လံသင်ကြားဖို့ နာယူတတ်သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဟယ် မမ”

ကျောင်းကအပြန် အိမ်ညှော်ခန်းမှာ မမကိုတွေ့ရသဖြင့် ခင်
ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ညည်းကမှ မလာတာ... ဒီတော့ ကျုပ်ကလာရတာပေါ့”

“မမသမီးက တော်တော်ကြီးနေပြီ”

“ဟင်... နောက်တစ်ရက်နဲ့”

မမက ရယ်လေသည်။

“ဪ ညည်းကမှမလာတာ”

ခင် မျက်နှာပျက်သွားတာကို မမကသိသည်။

“ကဲ... ကဲ... အကျိုးသွားလဲဦး... ပြီးမှစကားပြောကြတာ

ပေါ့... ငါတို့ညီအစ်မ မတွေ့တာသုံးနှစ်ကျော်လောက်ရှိ သွားပြီ”

အကျိုးအပြန်လဲကာ ခင်ထမင်းအိုးအရင်တည်သည်။ ပြီးတော့

မီးဖိုချောင်ရေကပြင်မှာထိုင်ပြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက် စကားပြောကြသည်။

မမကချစ်ပေါင်ရွက်ခြေသည်။

“ကျောင်းက ဘယ်လိုလဲ”

“ကောင်းပါတယ်... ပျော်စရာလေးတွေပါပဲ”

“နင့်ယောက်ျားရော... အူတိုတုံးပဲလား”

“အမယ်လေး... ကျောင်းကတပည့်တွေလာမှာတောင်

တားထားရတယ်”

“မမက ခင်ကိုသနားသလိုကြည့်သည်။

“အဲသလိုမကြည့်ပါနဲ့ မမရယ်”

“နင် အိမ်မှာနေတုန်းကလောက် စိတ်ချမ်းသာရဲ့လား
ခင်... နင့်ကိုကြည့်ရတာ ပိုပိန်လာသလိုပဲ... စိတ်ကလဲ ကျဉ်းကျပ်
နေတဲ့ပုံပဲ”

“ပိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘဝမှာ အချိန်နှစ်ချိန်နဲ့ပဲ လုံးထွေး
တုန်ဆုံးရတယ်... တချိန်က မိဘညီအစ်ကို မောင်နှမတွေနဲ့ ပီသားစု
ဘဝမှာနေတဲ့အချိန် နောက်တစ်ချိန် က အိမ်ထောင်ရေးမှာ တုန်ဆုံး
တဲ့အချိန်ပေါ့။ အဲဒီနှစ်ချိန်လုံး စိတ်ချမ်းသာရမဲ့ဘဝမျိုးကို လိုချင်
တယ်... ငါလိုချင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မှန်အိမ်ကြည့်နေတုတ် အချစ်ကို
သနားစိတ်နဲ့ ကြည့်မိတဲ့ခဏ... ငါ... မီးစာဖြစ်သွားခဲ့တာ ပါပဲ...”

“ခင်”

မမက ဆိုနှင့်စွာခေါ်သည်။

“မမရယ်... မီးစာဆိုတာ အလင်းရောင်ရဖို့ ငါကတော့ တစ်သက်
လုံးသွေ့ရင်ခွင်ထဲမှာအမှောင်တွေဖက်ပြီးအိပ်မက်ခဲ့ရပြီ။ အပြင်ကကြည့်
ရင်တော့ မီးလင်းနေတဲ့ မှန်အိမ်လေးက ချစ်စရာ လေးပဲ... ဒါပေမဲ့
မီးစာရဲ့ နာကျင်မှုကို ဘယ်သူမှမသိနိုင်သလိုပဲ။ ကိုယ်ချစ်သလိုထင်တဲ့
လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့ပိန်းမတစ်ယောက်က သဝန်တိုတာကို
ခါးခါးသီးသီးနဲ့ မှန်းပြီးတော့... အိမ်ထောင်ပျက်သွားမလားဆိုတဲ့ သောက
ကြီးကို ကျောပိုးပြီး.....”

ခင်စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ မျက်ရည်များက ကျချင်လာပြီ။

“ငါနာစာယ်သိလား . . . ငါကမှန်အိမ်ထဲက မီးစာလုပ် . . . အဲ
သလိုမှန်းသိရင် ငါအိပ်ထောင်မပြုခဲ့ပါဘူး . . . နောက်ဆုံးတော့
ငါသိပြီ . . . အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တဲ့အတွက် မိန်းမတစ် ယောက်ဟာ အရေခွံ
လဲခံလိုက်ရတာပဲ . . . လုံးဝကို ပြောင်းလဲပစ် လိုက်ရတာပဲ . . . ကိုယ်စိုင်
အခွင့်အရေးတွေကို ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲမှာ စာချုပ်တစ်ခု
နဲ့အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရတာပဲ။

ဘာစာချုပ်လဲဆိုတော့ လက်ထပ်စာချုပ်လေ”

“နင့်ကို မိဘအိမ်မပြန်ရဘူးလို့ တောင်လုပ်ထားသလား ခင်”

“အဲသလိုမပြောပါဘူး . . . ဒါပေမဲ့ ပြန်ခါနီးဆိုရင် . . . သူ့အရတ်
သောက်ရော . . .”

“ဘာဖြစ်လဲ . . . သောက် . . . သောက် . . . ထားပစ်ခဲ့ပေါ့။”

“သူက allergy ထတ်တယ်လေ မမရဲ့ . . . လူကတောင်
တောင်ကြီးမာနေရော . . . အဲဒါ ခင်က ပစ်စားလို့ ကောင်းပါ့မလား”

“ဟင်း”

“နောက် သူလိုက်ပို့ပယ်ဆိုပြီး အချိန်လဲဆွဲထားသေးတယ်”

“လွန်လွန်းတယ် . . . ဒါနဲ့ . . . နင်တို့အိမ်က ဟိုလင်မယားရော”

“အငယ်ကောင်တို့လား”

“အေး”

“ရိုပါတယ် ရှာပြန်သွားတာ ခြောက်လလောက် ရှိပြီ”

“သူတို့ကရော ဘယ်လိုလဲ”

“အဆင်မပြေပါဘူး . . . စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ရတယ် ကိုယ်
မိသားစုပဲနေချင်တာပေါ့ . . . ပြီးတော့ အငယ်ကောင်က အရတ်
သောက်တယ် . . . အရတ်သောက်ပြီးရင်လဲ လင်မယားက ရန်ဖြစ်
သေးတယ်”

“ခင်ရယ် မလွယ်ပါလား”

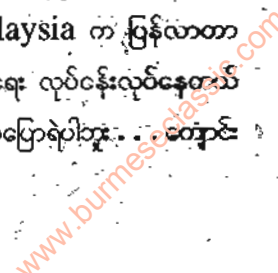
“မမ အိမ်ထောင်ရေးတိုင်းက အဆင်ပြေမယ်တော့ မထင်ပါဘူး
နော်”

“လူနှစ်ကို စိတ်နှစ်မျိုးလေခင် ဘယ်လိုလုပ် အဆင်ပြေ
လဲ . . . ဒီလိုပဲညှိယူရတာပေါ့ . . . နင်ယောကျ်ားကတော်သေးတယ်
. . . မိန်းမကိစ္စမရှုပ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ အခုသူ့နောက် မိန်းမယူမယ်ဆိုရင်
တောင်ခင်က ပျော်ပျော်ကြီး လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ဦးမှာ”

“ဒါနဲ့ နင်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရောပြန်တွေ့သေးလား”

“စိစိမာ က ကျွတ်တာလုပ်နေတယ် နောက် ရဲထွဋ်က ဟိုတလောတ
စတော့ဈေးရှေ့မှာ တွေ့သေးတယ် သူ Malaysia က ပြန်လာတာ
သိမိမကြာသေးဘူးတဲ့ အခု စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်နေလုပ်နေတယ်
ဆိုလားပဲ . . . အမလေး အဲဒါလဲ ကိုလတ်ကို ပြန်မပြောရပါဘူး . . . တောင်

ကဆရာမတစ်ယောက်နဲ့ ဈေးသွား တုန်းတွေ့တာပို့လို့ နို့ပို့ဆိုမင်းက
ဘယ်သူနဲ့ သွားလဲ သာကိစ္စလဲ နဲ့ သိပ်စိတ်ရှုပ်တာပဲ စစ်လားဆေးလားနဲ့
အဲဒီတော့ သွားချင်ရင် ကိုယ်ဟာကိုယ်ပဲ သွားတယ် ပပြောတော့ဘူး . . . နား
ညီးလို့”

“မမက ခင်ကို အချုပ်အနှောင်ခံယူနိကလေးလို့ ခေါင်းလာ
သပ်ပေးသည်။

“ဒါနဲ့ မေမေ တို့ရောနေကောင်းရဲ့လား မမကြီးရော”

“ကောင်းတယ် . . . မေမေနဲ့ ဖေဖေက အသက်ကြီးပြီပို့လား
. . . အဲဒါ နင်လဲအားရင်လာခဲ့မိဦး မိဘက သားသမီးဆီ လာနေရရင်
ဘယ်ကောင်းမလဲ . . . ခုဆို သီတင်းကျွတ်တောင် လူကြုံနဲ့ ပစ္စည်းပို့
ကန်တော့ရှုပ် လူမမြင်ရဘူး အဲဒီလောက်တောင် နင်မှာ အလုပ်လဲမများ
ပါဘူး”

ဪ ကိုယ့်ပိဘအိပ်ပဲလာချင်တာပေါ့ မမရယ် ကျောင်းကလဲ
ပိတ်မှပိတ်တာ အခုဆို စီနီယာ နဲ့ ဂျူနီယာက တစ်လှည့်ဆီ ခင်တို့
မှာ နားကိုမနားရဘူး”

“နင်နယ်မပြောင်းရဘူးလား”

“ပြောင်းရမှာ ကိုလတ်က ထွက်စာတင်ခိုင်းတယ် အဲဒါ
ကျောင်းက အထက်လူကြီးတွေက မထွက်ပါနဲ့ ဆိုပြီး ဒီမှာပဲနေခွင့်ပေးတာ”

“ဟယ် အစိုးရဝန်ထမ်းပဲ နယ်ပြောင်းရမှာပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ မမရေ ဆေး(၁) နဲ့ (၂)ပြောင်းရင်တောင် ပွစိပွစိ
လုပ်ဦးမှာ ဆေး(၂)ကိုပဲ အမြဲနေချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ ဘယ်လိုပြောရမလဲ နင်ယောက်ျားက အတ္တလွန်ကနေတာ
တာမဆိုသူ အတွက်ပဲ ကြည့်တဲ့လူမျိုး”

“ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

ခင်တို့မိန်းမတွေက အိမ်ထောင်ပျက်တ ခုလုပ်နာမည်ကို
ခံခဲ့ရသူများမဟုတ်။ တစ်လင်မကောင်းတစ်လင်ပြောင်းဖို့ဆိုတာလည်း မလုပ်ပဲ
သွားရုံနှင့်ပင်ကျောချမ်းရသည်။ ဒီတော့ . . . .

***

“ခင် ဒီနေ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျတယ်”

ခင် လက်ကနာရီကိုကြည့်တော့ လေးနာရီခွဲ။

“ကျောင်းမှာ အစည်းအဝေးရှိလို့ ကိုကို”

“များလှချည်းလားကွ မင်းကျောင်းက အစည်းအဝေးက တစ်လ
သိနှစ်ခါလောက်လုပ်နေရသလဲ”

“ကိုကို ခင်ကကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်နော်”

“မင်းကို ကျောင်းဆရာမဆိုပြီး စိတ်ချထားရမလားကွ”

သူ့စကားကြောင့် ခင် စိတ်ကိုသွားလေသည်။ မမ တို့ရောမှာနေ

ခိုက်ပို့ပို့ပြောတော့ခေါ်သထွက်သည်။ ခင် အစ်မရှေ့မှာ အဲဒီလို အော်လိုက်ခြင်း အားဖြင့် သူတပါးပြောချင်တာ သိသာလွန်းသည်။

“ဒီမှာ မင်းရဲ့တပည့် တစ်ယောက်လာကန်တော့သွားတယ် ကျောင်းမှာမတွေ့လို့ တံ့အိမ်လိုက်လာတာတဲ့”

အဲဒီတော့မှ သူဒီလောက်ဖြစ်နေမှန်း ခင် သဘောပေါက်တော့ သည်။ အစည်းအဝေးက လေးထပ်မြောက်မှာလုပ်ရတာ၊ မြေညီထပ်က နေကျော်မတက်ချင်ကြသော ကျောင်းသားမှန်သမျှက လေးထပ်မြောက်မှာ အစည်းအဝေးရှိမှန်း ဘယ်လိုစိတ်ဝင်စားမလဲ။

“ဘယ်သူ့လိုပြောသွားသေးလဲ ကိုကို”

“ချမ်းမြေ့ညီ တဲ့”

“ဪ supply တစ်ယောက်ထဲထဲတဲ့ကလေးပဲ”

“တာတွေမှန်းကိုမသိဘူးမင်းဟာက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ”

“ကိုကိုရယ် ဆရာနဲ့တပည့် ဒီလိုတော့ရှိတာပေါ့ ခုတာက ခင်အစည်းအဝေးတက်ရတာ မသိလို့နဲ့ တူပါတယ်”

“ငါတော့ အိမ်လာတာမကြိုက်ပါဘူး”

ခင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချီးချမ်းသည်။ ဒီလိုမျိုးအတွင်းလှိုက် စားမှုတွေကို ဘယ်သူ့သိမလဲ။ ဘယ်သူ့ကိုယ်ချင်းစွာနိုင်မလဲ။ ညနေ ထမင်းဝိုင်းအထိ သူ့မျက်နှာက တည်နေတုန်း။ မပနဲ့ တူမလေး တောင် သူ့မျက်နှာကြည့်၍ လန့်နေသည်။ ထိုအခိုက် သားလေးက တရုတ်သိုင်းကား

တစ်ကားကို ကောင်းသည်ဟု စပြောရာ ခင် လည်း သတိလက်လွတ်ဖြစ်တာ ကျောင်းကသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ဆပွတရုံမှာ ကြည့်ခဲ့သော Hollow Man အကြောင်းကိုပြောလိုက်မိသည်။

“လူကို ကိုယ်ဖျောက်ပြီး နောက်မှ လူပုံပြန်ပေါ်လာတာ သားရဲ့ ... သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ ... မေမေဖြင့်ကြောက် လိုက်တာလေ” သူက ထမင်းဆက်မစားတော့ပဲ ခင် ကိုကြည့်တာ...

“မင်းက ဘယ်တုန်းက ရုပ်ရှင်ရုံ ရောက်လို့လဲ”

“အင်”

“အေးလေ ... မင်းက ဒီလောက်ထိဇာတ်လမ်းကို ပြန် ခြုံပြနေတာ ... ဘယ်တုန်းက ငါမသိအောင်သွားကြည့်ထားတာလဲ”

“ဟို ... ဟို ... ခင် မကြည့်ပါဘူး ကိုကိုရဲ့ ... ခင် သူငယ်ချင်း ပြန်ပြောပြတာလေ ... အဲဒါ ကိုကိုကိုတောင် ခင် ထိတ်ပြခိုင်းမလို့”

“အဆိုပွါယ်မရှိတာ ... ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင် ထမင်းစားရ တာ ... အားယားနေတဲ့သူမှ ရုပ်ရှင်ရုံသွား အချိန်ဖြန်းတာ ... ပြီးတော့ သူ့အားရယ်ပြ ဝိုပြတာကို ထိုင်ကြည့်ပြီး ပိုက်ဆံကုန်တဲ့ ကိစ္စ”

သူ ဝါဒီက အဲသလို။ ဘယ်တော့မှ ရုပ်ရှင်မကြည့်ပေ။ မိမိမှာ တီပို့ကိုတောင် ညခုနှစ်နာရီတားပဲ ကြည့်ခိုင်းသည်။ ကျီးနားနီလား ကြည့်ခိုင်း။ ညဘက် ၈ ဇာနီးတွက်နဲ့ တစ်ချောက်ချောက် သူ့စာရင်း

တွက်နေတာကို ခင်က ခိုက်မြည်းပြီး စောင့်ရသည်။ ခင်အရင်အိပ်ရင်လဲ မကြိုက်သေး။

“ကိုကို ကလည်း . . . ရုပ်ရှင်ဆိုတာ Relax လုပ်တာပဲ”

“ညဏ်နည်းတဲ့သူတွေ ကြည့်တာ . . .”

ထမင်းပိုင်းသိမ်းပြီးတော့ မမက ခင်ကို အခန်းထဲမှာ

“ငါသာဆိုရင်တော့ မပျော်လို့သေမှာပဲ” ဟုညည်းပြသည်။

ခင်က ပုခုံးဆတ်ဆတ်တွန့်ကာ . . .

“ခင်တော့ နေသားကျနေပြီ” ဟုပြန်ဖြေလိုက်သည်။

***

“တီချယ် . . . ဒီနေ့လှနေတယ်”

“အင်း”

ခင်ပြုံးကာ ခင်တပည့်မလေးတွေကိုကြည့်နေလိုက်သည်။

ချိုက “တီချယ် . . . ဇာတ်လမ်းဆက်ပြောလေ”

မမက “ဒီမိန်းမအကြောင်းသိပြီးပြီလား တီချယ်”

“ဘာတုန်း . . . ပြောပါဦး”

ပီ။ ။ “ဒီမိန်းမလေး သူ Publisher ကြီးနဲ့ညီသွားပြီတဲ့”

စာရေးဆရာမလေးက ပြုံးနေသည်။

ထုတ်ဝေသူနဲ့ဆို၍ ခင်ရင်လေးသွားရတာတော့ အမှန် . . .

ဒီကောင်မလေးတော့ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်နဲ့ လုပ်ချင်တာ

လုပ်ထည့်လိုက်ပြန်ပြီ။ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲမသိ။

“ဟုတ်လား . . . နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ဟင်း . . . အရပ်က ဂျပလေး . . . နာမည်က ရဲထွဋ်တဲ့”

“ဟယ် . . . အဲဒါ တီချယ်သူငယ်ချင်းပဲ”

ပီ။ ။ “ဟယ် . . . ဟုတ်လား”

ချို။ ။ “ဟုတ်လား . . . တီချယ် . . . သူ့ကျောင်းတုန်းက

ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရှုပ်လား . . . သူပြောတော့ သူ့ကမိန်းမတွေကို

စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့ . . . သူ့ကိုသာစိတ်ဝင်စားတာတဲ့”

“ဟယ် . . . သူကသာကြိုက်မှာပေါ့ . . . သူ့လိုဂျပကို အယ်သူ

ကကြိုက်မှာလဲ . . . အလကားစတာ ရဲထွဋ်ကသိပ်အေးတာ . . . ရည်စား

လဲမထားခဲ့ဘူး . . . သူ 3rd year စာမေးပွဲကျလို့ တီချယ်

တို့နဲ့ကွဲသွားတာ . . . ဟိုတလောက စကော့ဈေးရှေ့မှာတောင် တွေ့သေး

တယ်”

ချို။ ။ “ဟုတ်လား . . . သမီးသူ့ကိုပြန်မေးကြည့်ဦး

မယ် . . . ပြီးတော့ သမီးကိုသာရင် အသိပဲလို့ပြန်ကြိမ်းလိုက်ဦးမယ်”

“ဘယ်တုန်းက ဇာတ်လမ်းတွေဖြစ်သွားကြတာလဲ . . . ပြောဦး”

စာရေးဆရာမလေးသည် စာရေးဆရာမ မပီသဇာ တလေး

ဆန်သလို ခေါင်းမာကာ အနည်းငယ်တော့ရှုပ်ပါသည်။ သူ့အကြောင်းတွေကို ခင်အားလာလာ ပြောပြတတ်တာမို့ ဒီတစ်ကြိမ် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းနဲ့တော့ အဆင်ပြေတည်ငြိမ်စေချင်သည်။

ချို။ “ဟိ ဟိ... သိပ်မကြာသေးဘူး”

“အရင်ကောင်လေးကရော”

“ပြတ်သွားပြီ”

“ဪ... မြန်လှချည်လား”

“တီချယ်ရယ်... ကိုယ်အတွက်က အဓိကပဲဟာကို... ကိုယ့်ကိုသည်းခံပြီး စီးစားပေးတဲ့လူ ယူမှာပေါ့... အသက်ကြီးတော့ ပိုအားကိုးရမယ် ထင်တာပဲ”

“ထင်တာပဲ”

ခပ်ကစားရေးဆရာမလေး အသံကို သံရောင်လိုက်မိသည်။ ခင်တို့မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတွေကို ထင်မြင်ချက်နဲ့ ချစ်ရသူ များပါလိမ့်

“သမီးကတော့ ကိုယ်ထက် အသက်ကြီးတာကို ပထမထားပါဘူး... တချို့ယောက်ျားတွေက အသက်ကြီးပြီး နားလည်မှုရှိတာ မဟုတ်ဘူး... ကိုကိုက သမီးနဲ့လုပ်ငန်းချင်း လည်းတူတော့ နားလည်တယ်... ပြီးတော့ သူ့လောက်သမီးကို သည်းခံတာ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး... အဲဒါ တော်တော် ထူးဆန်း... သူ့စရိုက်ကိုကတော့ တာ... သမီးက ဟန်ဆောင်တာမကြိုက်ပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်က

ဟန်ဆောင်တတ်တော့ သူများဟန် ဆောင်ရင်လည်းသိတယ်... သူ့ကို ရွေးခဲ့တာ ရိုးသားလို့ပဲ တီချယ်... သူကသိပ်ရိုးသား တယ်... အဲဒါက အဓိကပဲ... တော် ကြာကြိုက်တုန်းကတစ်မျိုး ယူတော့မှတစ်မျိုးဆိုရင် ကိုယ်ကနည်းရချည့်ရ... ပြန်အင်းလိုကလဲ မဖြစ်... အဟက်... ဟက် တစ်ခုရှိတာက သူ့သမီးယူထားတဲ့လိုင်းကို သမီးကဘဝငါ့ဖြင့် ရင် သူကရိုက်ချိုးတတ်တယ်... ဆေးကျောင်း ရောက်လို့ဘဝငါ့ဖြင့်တာ သူနဲ့ကုမ္ပဏီပျောက်သွားတာ”

“ဪ... သူက B.Sc Botany လေ... သမီးထက် နိမ့်တော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ အဲဒါကြီးက အမြဲသိပ်ငယ်နေမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး တီချယ်... သူကသိပ်ငယ်တတ်တာမျိုးမရှိဘူး... စိတ်ညစ်တာလဲရှားတယ်... ဘဝကိုလေးလေးပင်ပင်နဲ့ မပြတ်သန်းဘူး... စိတ်ညစ်စရာဆို သမီးက ကြံဖန်ညစ်တာ... သူကအဲဒီတစ်ခုတော့ သမီးကိုဖြေသိပ်နိုင်တယ်... အဲဒါပါပဲ တီချယ်... ချစ်တာမချစ်တာကြီးတ ဘာမှန်းမသိဘဲ လူတွေက ပါးစပ်က တစ်ချိန်လုံးသုံးနေကြတာ... တ ဝယ်တမ်းကျတော့ ဘာမှလဲမဟုတ်ဘူး... သမီးဆိုချစ်ခဲ့ဘူးတာပဲ... တော အခု ကြတော့လည်း မေ့သွားပြီ... ဒါနဲ့ တီချယ်ရော ချစ်ခဲ့ဖူးလား”

ခင်ကို ပေါက်ပေါက်ရှာရှာမေးပြီး သူ့ဟာသူရယ်နေလေသည်။
မိက...
“တီချယ်နော်... ကိုကိုကို ချစ်လားမေးတုန်းတုတ် ပြောဘူး... အခုတော့ မရှောင်နဲ့”

မေကလဲ... .

“ဟုတ်တယ်... . ဟုတ်တယ်... . တီချယ်... . ပြော”

“အင်း... . ရှိတာပေါ့”

“ဟော... . ပေါ့ပြီ... . ဝတ္ထုအတွက်ကုန်ကြမ်းရပြီ”

“ဒါပေမဲ့ တီချယ်မစောင့်တော့ဘဲ တခြားတစ်ယောက်ကို ရွေးခဲ့တယ်”

“တီချယ်... . အဲဒီတစ်ယောက်က တီချယ် ကိုကိုလား”

ခင်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ စာရေးဆရာမလေးက

“ဒီလိုပါပဲ တီချယ်... . မြန်မာမိန်းကလေးတွေက စောင့်နေကြရတာပဲ... . စောင့်မနေဘဲ ရွေးတော့လဲ အရွေးမှားရင်ခံ... . ပြီးတော့ ပြန်ပြင်ခွင့်မရှိဘူး... . ဘယ်လိုခေါ်မလဲ... . အသေကြီးပဲ... . သမီး အသိထဲကတစ်ယောက်ဆိုရင် အိမ်ကပေးစားတာယူပြီးကွဲတော့ လူတွေက မေးဝေါ့ကြသေးတယ်... . အဲဒါနဲ့ သူ့အိမ်က နောက်တစ်ယောက် ထပ်ပေးစား... . ပြီးတော့ ဟိုက သေတော့ အခုပိုပြီးပြောစရာဖြစ်နေတယ်... . သမီးတို့ မှာက ကိုယ့်အလုပ်ကိုမလုပ်ဘဲ သန်းစွဲပြီး အတင်းပြောချင်တဲ့အလေ့အထက ရှိရာပဲလေ... . ဘယ်တော့မှ ဖျောက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး... . လူ တစ်ယောက်ကို နစ်နေရင် ခြေထောက်နဲ့ ကူကန်တာမျိုးပဲရှိမယ် လက်နဲ့တော့ဆွဲတင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး... . စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဖန်ခံရတော့ အဲဒီတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး

ဆိုက်ကား သမားတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်ပြေးသွားတယ်... . သူ့ကပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်တာကိုး... . အဲဒီတော့ ဒီလိုပဲဖြစ်မှာပဲ... . အခုနိမ့်က လူတွေကကို မဟုတ်တာ... . သူ့ဟာသူတစ် ခုလုပ် ဘာဖြစ်လဲ တစ်လင်သေ ဘာဖြစ်လဲ... . လမ်းထွက်ရင်တောင် ရိသဲသဲကြည့်ကြ မထိတရိတရနဲ့ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတွေလေ ပြောရင်ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး... . ဦးနှောက်မရှိ အဆင့်မရှိကြဘူး... . တကယ်ပဲ”

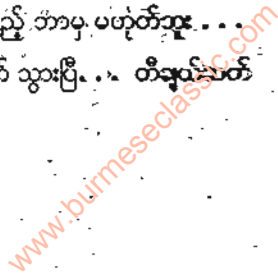
“ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာတော့ ဂရုမစိုက်လို့မရဘူး သမီးရဲ့”

“သမီးကတော့ ဂရုမစိုက်ဘူး... . ဘာလို့လဲဆို ကိုယ့်ဟာကို ထမင်းရှာစားရတာ ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွေးတာမှမဟုတ်တာ... . ပြီးတော့ ကိုယ့်လောက်စာမဖတ် အသိမကြွယ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘာလို့ဂရုစိုက်ရမှာလဲ”

“ဒီကောင်မလေး... . ”

မေ။ ။ “အမယ်လေး... . သွားမပြောနဲ့ တီချယ်... . လုပ်ချင်တာလုပ်တဲ့ မိန်းမ”

ချို။ ။ “ငါက desire ကို wisdom နဲ့ထိန်းတတ်စာယ်ဟ... . လူ့လောကကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါဟာ... . ပြောသလိုနေရခဲကပဲပေါ့... . သေတဲ့အချိန်နေ့အကြိမ်ကြည့် ဘာမှ မဟုတ်ဘူး... . ပြောချင်တာပြောတာနဲ့ တီချယ်ဇာတ်လမ်းပြတ် သွားပြီ... . တီချယ်လတ်ပြော”

တို့နောက် ခင်က သူ့နဲ့တွေ့ပုံ၊ ကြိုက်ပုံမှ ခုချိန်ထိကို အကျဉ်း
ဆုံးပြီး ပြောပြလိုက်လေသည်။ ခင်စကားဆုံးတော့ မေတ

“တီချယ်... သူ့ကိုတော်တော်သည်းခံခဲ့တာပဲ” ဟု မှတ်ချက်
ချသည်။ မိက...

“တီချယ်... သူ့ကိုချစ်လို့ပေါ့နော်... ဒီလောက်သည်းခံ
နိုင်တာ”

ခင်က “မသိဘူး” ဟု ဖြေလိုက်သည်။

စာရေးဆရာမလေးက

“သမီး တီချယ်ဝတ္ထုကို ခေါင်းစဉ်တပ်ဖို့ စဉ်းစားလို့ရပြီ”

“ဟုတ်လား”

“အင်း... ညကမီးပျက်တယ် တီချယ်ရဲ့... မှန်အိမ်ထွန်းတော့
ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး... သမီးတွေကြည့်မိတယ်... မီးစာလိုပဲ
မချစ်တဲ့လူနဲ့ ဒါမှမဟုတ် ချစ်တဲ့လူနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်လိုက်ပြီးတဲ့အခါ
အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေတဲ့ မိန်းမတွေဟာ မီးစာတွေလို...
အာမှမထူးဘူး... ရေနံဆီကုန်တဲ့အထိ ဒါမှမဟုတ် မီးစာကုန်တဲ့
အထိတော့ ဆက်အထွန်းခံနေရ တာပဲ... တီချယ်ဇာတ်လမ်းကို
မှန်အိမ်ကြည်ရဲ့မီးစာလို့ပေးမယ်... မကောင်းဘူးလား”

* * *

အခန်း (၁၂)

“အငယ်ကောင် ရထားပေါ်ကနေ မူးပြီးထိုးကျလို့ ရထား
ကြိတ်ခံရတယ်တဲ့ ခင်”

ခင်သူ့စကားကို အသာငြိမ်နားထောင်မိသည်။

“အဲဒါ... အရွှေ့နောင်ရေး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ... စဉ်း
စားပေးပါဦး”

“ရွာပြန်ပေါ့ ကိုကို”

“သူကရွာမှ မနေချင်ဘူးတဲ့”

“တစ်သက်လုံးသူရွာမှာ နေခဲ့တဲ့ဥစ္စာပဲ... အခုမှထွက်ပြန်
တော့...”

“ခင်... တဆိတ်လူကြီးဆန်စမ်းပါကွာ”

“မဆန်နိုင်ပါဘူး . . . အဲဒါ-ခင့်ကိုစော်ကားလိုဖြစ်တာ သိလား . . . သူတို့နှစ်ယောက်သိပ်ရိုင်းတာပဲ . . . ကျေးဇူးရှင်ကို နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး . . . အားတိုင်း ခင့်အကြောင်းအိပ်နိုးချင်းတွေကို အရွှေ့က အတင်းလိုက်ပြောနေတာ”

သူက ခင့်ကိုမျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ . . . ကိုကိုက နာတယ်ပေါ့လေ”

သူကရုတ်တရက်ထကာ ခင့်ဘေးနားက ဖန်ရွက်ကိုယူပြီး ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ အိပ်အပြင်ထွက်သွားသည်။ ခင်လည်း သူ့ကိုအတိုက်အခံသွားပြုမိသည့်အတွက် နောင်တရသည်။

ဉာဏ်မရှိတဲ့သူဆိုတာ ဘယ်တော့မှထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ဖို့ မသင့်တော်။ သူတို့က တစ်ကိုတည်းဟောပြောလျှင်တော့ ယုံတတ်ကြတာမျိုး။ twist တို့ဟောဦးတို့ကို နားလည်ဖို့ထက် ရှင်းလင်းတာကိုသာ သိချင်တာမျိုး။

“ကဲ . . . သားရေ . . . မေမေတို့တော့ ဒီညအိပ်ရေးပျက်ရ ဦးမယ်”

ညကတဖြည်းဖြည်းမှောင်လာသည်။

သူပြန်မရောက်လာသေး။

သားလက်ကဲ့သို့ လမ်းပေါ်ထွက်ရှာတော့မတွေ့။ ခင်လက်မှာက လက်ကောက်တွေတန်းစီနေတာ။ မတော်သူများ ဖြတ်လှသွားမှာ စိုးရသေးသည်။ အခုက လက်ဖြတ်နားရွက်ဖြတ်နဲ့ ရွှေလုနေကြတာ

ပူခင်းဂျာနယ်မှာ မဖတ်ချင်မှအဆုံး။

“ဟောဟဲ . . . ဟောဟဲ”

“သားလေး . . . မောနေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သားကိုယ်မှာ ခွေးတွေရွံ့နှစ်နေတာပဲ။

ခင်သားကို အဝတ်လဲပေးပြီး အိပ်ခန်းထဲသွင်းလိုက်သည်။

“သား . . . အိပ်တော့နော်”

“မအိပ်ချင်သေးဘူး မေမေ”

“လာပါ . . . မေမေပုံပြောပြမယ်”

“တင့်အင်း”

သားကိုပွေ့ချီပြီး ခုတင်ပေါ်တင်လိုက်သည်။

“မအိပ်ချင်လဲ ငြိမ်ငြိမ်နေ . . . မေမေမှာထားမယ်နော် . . .”

မေမေတို့ စောစောက အပြင်ထွက်တာ ဖေဖေကိုပြန် မပြောရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

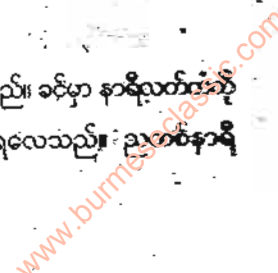
“သားဖေဖေက စကားများလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ . . . သားပျက်လုံးမှိတ်ထား”

သားက ခဏအတွင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ ခင်မှာ နာရီလက်ဖက်

ကြည့်ရင်း သူပြန်အလာကို စိတ်ပူစွာစောင့်ရလေသည်။ ညလက်နာရီ

ထိုးသည်အထိ အရိပ်အယောင်မမြင်ရ။

ခင့်မှာ သူတစ်ခုခုဖြစ်ပြီလားဟု တွေးကာရင်တွေပူလာ သည်။

သူသေသွားလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ သူ့စရိုက်ဆိုးပေမဲ့ ခင့်ကို ချစ်ရှာတာ။ မတော်လမ်းမှာ သူတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်ဖြင့် . . . ။

အတွေးနဲ့ ခင် မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားလေသည်။

* * *

သူ့အိမ်ပေါက်ဝကနေ ခင့်ကိုအော်ခေါ်သည်။

“ခင်ရှေ့ . . . ခင်”

“ရှင် . . . ကိုကို”

မျက်လုံးကို ကပျာကယာဖွင့်ကာ အိမ်ရှေ့ပြေးထွက်တော့ ရင်ဖတ်မှာ သွေးတွေရွှံ့နှစ်နေသော ကိုကို။

“ဟင် . . . ကိုကို ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“မီးထိုးခံရတာ”

ခင်ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိကာ ဘုရားတစ်သည့်။

“သူက အိမ်ထဲကိုမဝင်။”

“ကိုကို . . . အိမ်ထဲဝင်လေ”

“ဝင်လို့ မရဘူး ခင်”

“ဘာလို့လဲ”

“ကိုကိုဆီလာပါဦး ခင်ရယ်”

ခင်သူ့ကို အံ့ဩသလို အနားသို့ဖြေးညှင်းစွာတစ်သွားလိုက်သည်။ သူကခင့်မျက်နှာကို လှမ်းကိုင်သည်။

သူ့လက်တွေက အေးစက်စက်ကြီး။ ခင့် ကျောက်မီးခွေစိမ့်သွားရုံသည်။ ညကအချိန်မတော်၊ ရစ်ဘတ်မှာလည်း သွေးတွေ နဲ့။

“ကိုကို . . . ရင်ဘတ်က တအားနာနေလား ဟင်”

“နာတယ် ခင် . . . ကိုကို ခင့်ကိုနမ်းမလို့ . . . မျက်လုံး

မှိတ်ထားပေး”

“ဟင် . . . ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟင်”

“ကပါ . . . မျက်လုံးမှိတ်ထားပေးပါ ခင်ရယ်”

ခင်ယောင်ယမ်းပြီး မျက်လုံးမှိတ်လိုက်သည်။ ခင့်နဖူးပေါ်မှာ ခပ်နွေးနွေးအထိအတွေ့တစ်ခုကို ရသည်။

ခင်မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမရှိတော့။ ခင်လှည့်ပတ်ပြီး ရှာလိုက်သေးသည်။ မတွေ့။ ဒါအိပ်ပက်များလား။ မဟုတ်။ ခင်အိမ်ရှေ့ကို

သေချာရောက်နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

လတ်တလော ကြုံလိုက်ရသော အဖြစ် အပျက်ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားကာ ခင်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာလေသည်။

ကိုကိုများတစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် . . . ။

အိမ်ပေါက်ဝမှာ ငုပ်တုတ်ထိုင်ရင်း ခင်ပွန်းသည်ဆိုတာ ကာကွယ်
သူဟု ခင်သဘောပေါက်လာရလေသည်။ သူမရှိရင် ခင်ဖာခါးပြတ်သော
ခါးနဲ့ ဘာမှမထူး။ ဘာမှသုံးစားရမှာမဟုတ်။ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့
မှဆိုးမဘွဲ့ခံယူပြီး ပျင်းရိငြိုးငွေ့စွာ ဘဝကို ဖြတ်ကျော်ရမည်။ အနည်းဆုံး
တော့ လင်မရှိတဲ့အတွက် လမ်းထွက်ရင်တောင် ရိသဲ့သဲ့အကြည့်ခံ
ရမှာဖြစ်သည်။ တစ်လတစ်ခါ ဝိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ပစ္စည်းဝယ်ဖို့၊ အိမ်အသုံး
စရိတ်၊ ခင်နှုတ်ခမ်းနီဖိုး၊ သားလေးရဲ့ ကျွဲရှင်နဲ့ ကျောင်းစရိတ်... တွေး
ရင်း ခင် ပွန်းကနပ်လာလေသည်။

မဖြစ်သေးပါဘူး။ သူရှိမှာဖြစ်မှာ။ သူကမို့ခိုခံသူ၊ ခင်က မှီခိုသူ။
ခင်သည် အားကိုးထိုက်သော လင်ကြောင့် ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစနဲ့
ရင်ဆိုင်ရဲသော သတ္တိများပျောက်ဆုံးခဲ့ပြီတည်း။

ထိုအခိုက် အိမ်ခန်းထဲက သားလေးက အော်ခေါ်သည်။

“မေမေ”

အခန်းထဲပြေးဝင်တော့ သားကယောင်ပြီး အော်နေတာတွေ့သည်။
သားကို ပွေ့ဖက်ပြီး ပြန်ချော့သိပ်တော့ သားကခင် လက်
ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည်။

သားလေးက အခုမှသုံးတန်းရှိသေးတာ။ ဒီသားရဲ့ ရှေ့နေအတွက်
ခင်နဲ့ ကိုကိုမှာ လုပ်စရာတွေမှ တပုံတပင်ကြီးရယ်။

ကိုကိုက စောစောစီးစီး လက်တွဲဖြုတ်သွားဖို့ဆိုတာ...။

ခင်တွေ့ပြီး အစ်ချက်နှိုက်လိုက်သည်။
ခင်သည် လိုအပ်၍ လင်ယူခဲ့သူမဟုတ်။

ခုတော့ လင်တစ်ယောက်ကို အားကိုးအားထားအတွက်
လိုအပ်နေခဲ့ပြီ။ ခင်ပထမအကြိမ် ကိုလတ်ကိုလိအုပ်ခြင်းဖြစ် လေသည်။
ခင်တို့မိန်းမတွေအတွက် ယောက်ျားတင် ခမောက်ရဲ့ ရင်ခွင်သည်
မိန်းမရဲ့စွမ်းရည်သတ္တိတွေ တုံးစေခဲ့သောနေရာဖြစ် သည်။

အဲဒီရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ဈေးဖိုးအစ နှုတ်ခမ်းနီဖိုးအဆုံး ရနေကြပြီး
ကိုယ်တိုင်ကိုယ်သုံးစွဲနိုင်စေမိသော ငွေကြေးမရှိသော အခါ...။

ခင်မှာ တက္ကသိုလ်က ဆရာမဆိုတဲ့ဂုဏ်လေးပဲရှိတာ...။
တခြားဘာများရှိလို့လဲ။ ခင်သည် ခုချိန်ထိလစာငွေမှတစ်ပါး

ပြင်ပငွေမရှာတတ်သေးချေ။ ငွေတစ်သောင်းကို ဘယ်လို ရှာရမည်လဲ။
အဲဒီနေရာမှာ ခင်ထက်ကိုလတ်က ပိုကျွမ်းကျင်သည်။

ခင်ဘာတတ်လဲ။ ခင်တတ်တာ အပင်တွေ...။
ဒါပေမဲ့ အပင်တွေအကြောင်းသိလို့ ပိုက်ဆံကဖြစ်လာခဲ့တာ

မဟုတ်။ ပြီးတော့ နေရာ...။
လူတွေကနေ ရှာနဲ့ လိုက်ဖက်စွာ သင့်တင့်စွာ ထုံးစွဲချင်ကြ

သေးသည်။ ထွက်ငွေနဲ့ ဝင်ငွေက အချိုးမညီတဲ့အချိန်။
ခင်ထွက်ငွေက မနည်းပါ။

Mabelline lip liner တစ်ခုကို ငွေသုံးထောင်ယေး၍ ဝယ်ခိုက်

ခင်သည် ခင်လစာကို ခေါင်းထဲကထုတ်ထားမိသည်။

တစ်ခါတလေမြို့ထဲ ထွက်ပြီး ကျောင်းကဆရာမတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်ထွက်ကြည့်ဖြစ်တဲ့အခါဆို ငွေကထောင်ကျော်ထွက်ပြီ။

စေ့စေ့တွေ့လေ ခင်သည်ခင်ယောက်ျားရဲ့ အရည်အချင်းကို သိလာလေသည်။ သူ့ခမျာ ခင်ယုဖို့ သုံးဖို့ ရှာနေရပြီး နှုတ်ကြမ်းပေပဲ ရင်ထဲ ကချစ်ရှာတာဟုလည်းမြင်သည်။

“ကိုကို . . . ဘယ်လျှောက်သွားနေလဲ”

ခင်သည် ခင်တိုးတိုးညည်းရင်း ရင်တွေ့လဲပူကာ ရေထသောက် လိုက်၊ ထလိုက်ထိုင်လိုက်နဲ့ ဝနာမပြင်။

ခွေးဖောင်သံကြားတော့ ကြက်သီးကထသေးသည်။

ထဖြည်းဖြည်းနာရီက ညဉ့်နက်တာတို့ ပြလာပြီ။

ခင်မျက်တောင်ပျား စဉ်း၍ အိပ်ငိုက်လာလေသည်။ အဲဒီ အခိုက်ဖိနှပ်ရုပ်တိုက်သံကြား၍ ဖျတ်ခနဲမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုကို”

သူ့အရက်သောက်လာပုံရသည်။ မျက်လုံးတွေက နီရဲလို့။ ခင်က ထ၍ သူ့ကိုတွဲလိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ ခုတင်ပေါ် ဝုန်းခနဲ ပစ်လဲချလေသည်။

“ပြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ကိုကို . . . သားနိုးသွားမယ်”

ပြီးတော့ လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် သောက်လာပြီး ထရှူးရှူးနဲ့

အိပ်မောကျနေလေသည်။ ခင်ကိုလည်း မမှတ်မိတော့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ကိုဘာမှမဖြစ်ဘဲ တည်တည်မတ်မတ် ပြန်ရောက်လာတာ တော်သေးသည်။ ဘုရားမလို့။

* * *

မနက်မိုးလင်းတော့ သူ့အိမ်ရာတမထနိုင်။

“ခေါင်းသိပ်ကိုက်နေတယ် . . . ခင်”

“ခင် သံပုရာရည်ဖျော်ပေးပယ်လေ”

“ရတယ် . . . ခင်ကျောင်းသွားဖို့လုပ်လေ”

“ရတယ် ကိုကို . . . ဒီနေ့ခင် off time ရထားတယ် . . .

သားကိုပဲ ဖယ်ရီလိုက်တင်ပေးလိုက်မယ်”

သူ့အတွက် သံပုရာသီးခပ်ချဉ်ချဉ်နှစ်လုံးဖျော်ပေးပြီး သားကို ရေချိုးပေးရသည်။ သားက

“ဖေဖေနေမကောင်းဘူးလား”

“ရှူး . . . တိုးတိုး . . . ယုတ်တယ်”

“မေမေကို အော်သေးလား”

ခင်တို့အိမ်ထောင်ရေးရဲ့ ပြယုဂ်က သားမေးခွန်းမှာ တည်၏။ တလေးတောင် နားလည်နေတာ။

“မအော်ပါဘူး သားရဲ့”

သားက ဘာမှပြန်မပြော။ ကျောင်းစိမ်းဝတ်ပေးပြီး ဖယ်ရီပေါ်လိုက်တင်ပေးလိုက်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့က

“ညကနည်းနည်းများသွားတယ်ကွာ... အခုခြေထောက်တွေ တောင့်ပြီး ယောင်နေတယ်... လမ်းလျှောက်မရ ဘူး... ခင် ကြည့်ပေးပါဦး”

“ကိုကိုနဲ့ အရက်မတည့်တာ ဘာလို့သွားသောက်လဲ”

“စိတ်ညစ်လို့ပါခင်ရာ”

“လင်မယားပဲ ကိုကို... အဆင်မပြေရင် ညှိယူမှာပေါ့... လင်မယားဆိုတာ အနီးဆုံးပဲ... ဖအေမအေတောင် လင်မယားလောက်နီးပါ့မလား... အိမ်ထောင်သက်ပဲ မနည်းတော့ဘူး... ကိုကို ခုထိကလေးဆန်ချင်တုန်း”

သူက ခင်ကိုတမေ့တမော ငေးကြည့်နေလေသည်။

“အင်း... ကိုကို ဒီလိုဖြစ်တော့ ခင်ဆိုင်ထိုင်ရမှာပေါ့”

“ပိတ်ထားလိုက်ကွာ... ခင်ပင်ပန်းပါတယ်”

“ဒီဆိုင်က ထမင်းကျွေးနေတာ... အဲဒါကြောင့် ကိုကို ကိုပြောတာပေါ့... ခင်က အခုကျောင်းဆရာမဖြစ်နေပြီ... အရက်ဆိုင်ထိုင်မရောင်းချင်ဘူး... ကိုကို စီးပွားရေး ကိုကို လုပ်တာလူမြင်ကောင်းတယ်... ခင်ကျတော့... ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ မြတ်မှမနက်ဖြန် အရင်းရမှ... ပြီးတော့ အားကိုးရမဲ့ ကိုယ်ခွဲကလဲမရှိ”

၂၃ မြေထွန်းချို (ဆေးကဏ္ဍသိုက်)

“အဲဒါကြောင့် အရွှေကိုခေါ်ထားဖို့ ကိုယ်ပြောတာပေါ့”

“အရွှေကို ဆိုင်မှာထားဖို့လား... ကိုကို သဘောပဲလေ”

နေ့ကဆုံးတော့ သူ့အလိုကျ။

ခင်ဘယ်လောက်တင်းမာချင်ပစေ သူမရှိလျှင်ဆိုသော အတွေးမျိုးက ဦးဆောင်၍ ခင်အလျှော့ပေးလိုက်ရလေပြီ။

ခင်သည် ခင်တပည့်စာရေးဆရာမလေးပြောသော မှန်အိမ်ထဲက မီးစာလေးကို မြင်ရသလိုပူလောင်လှပြီ။

“ဟုတ်တယ် သမီးရေး။ တီချယ်ဟာ မီးစာတစ်ခုပဲ... ဒါဝေခဲဆီကတော့ မကုန်သေးဘူးကွဲ့” ဟု ရင်ထဲက ညည်းညူမိသည်။

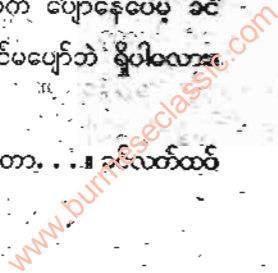
***

လက်ထောက်ကထိက အဖြစ်မှ ကထိကအဖြစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခွင့်နဲ့ ခင်ကြုံရပြန်လေပြီ။

“မနက်ဖြန် အင်တာဗျူးတဲ့ ခင်ရေ”

အတူစာသင်ဖော်ဆရာမတစ်ယောက်က ပျော်နေပေမဲ့ ခင်ကတော့ရင်လေးမိသည်။ ရာထူးတက်မဲ့ကိစ္စ ခင်မပျော်ဘဲ ရှိပါလော့ ဒါပေမဲ့...။

ကျောသွားတိုင်းဖျာပါတဲ့ဘဝမှ မဟုတ်ခဲ့တာ...။ ခင်လက်ထပ်

ထားတဲ့သူက ဘာမဆိုသီးခံခွင့်လွတ်နားလည်တဲ့လူမှ မဟုတ်ခဲ့တာ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခင်သူနဲ့ပြဿနာတက်ရပြန် သည်။

“ခင် ကထိကရာထူးနဲ့ မန္တလေးဒါမှမဟုတ် ဆေးမကျွေးကို ပြောင်းရမယ်တဲ့ ကိုကို”

သူကတီဝိုကြည့်နေရာကနေ တီဝိုကိုထပ်တံပစ်သည်။ မျက်နှာ ကလည်း ချက်ချင်းပုပ်သိုးသွားသည်။

“မသွားရဘူး”

“ဒါအထက်အမိန့်ပဲ”

“အလုပ်ထွက်လိုက်ပေါ့ကွ”

ခင်တော့ ဒီတစ်ခါအလုပ်ထွက်ရတော့မည်ထင်သည်။ နောက်ဆုံး အနေနဲ့ ခင်သူကိုဖြားယောင်း၍ လိုရာပြောဖို့ကြိုးစားသေးသည်။

“ကိုကို . . . ခင်ရာထူးတက်ချင်တယ်”

“မင်းရာထူးနဲ့ ငါနဲ့ သား ဘယ်သူ့ရွေးမလဲ”

ခင်လည်ပင်းလိပ်လျက် ဘာမှမပြောနိုင်တော့။ စိတ်ထဲမှာတော့ မကျေနပ်။ သူကအိမ်ရာထဲရောက်တော့ ခင်ကိုနမ်းရှုပ်ရင်း ချောသေးသည်။ မသွားဖို့၊ တကယ်လို့ အကျပ်အတည်းဖြစ်လာရင် အလုပ်ထွက်ဖို့၊ ခင်ကတော့ သူမမြင်အောင် အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားနဲ့နာနာ ကိုက်ထားမိသည်။ တုတ်လမ်း။ ခင်တော့ တက်လမ်းတွေ စိတ်ဆိုး ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။

ခင်မျက်လုံးထဲမှာ . . . အညွန့်တလူလူဖြစ်စဉ်နေသော ဘူးညွန့်ကို ကတ်ကြေးနဲ့ဖြတ်လိုက်သလိုပဲ။ ဘယ်တော့မှ အထက် မရောက်နိုင်တော့။ ဘူးပင်သည် ဘူးစင်အမြင့်လောက်ပဲ မြင့်ရသတဲ့သို့ ခင်သည်လည်း သူမြင့်ပေးသလောက်ပဲ မြင့်ရတော့မည်လေ။

ပထမအကြိမ်ငိုပြီးပြီ။ ဥတစ်ကြိမ်လည်း ငိုပြီးပြီ။

နောက်အကြိမ်တွေ . . . . .။ နောက်ထပ်အကြိမ် ဘယ်လောက် များများ ခင်ငိုရဦးမှာပါလိမ့်ကွယ်။ ဟင်အင်း . . .။ ခင်တော့ ခါးသီးလှပြီ။ နောက်တစ်နေ့မနက် အင်တာဗျူးဝင်တော့ ဆရာကြီးတွေ ရွေ့မှာ ခင်ခေါင်းငုံ့လျက် မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းချုပ်ကာ ခက်ခက်ခဲခဲ ပြေယူရလေသည်။

“ကျွန်မမသွားချင်ဘူး”

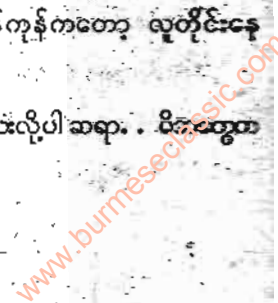
ဆေး (၂) ပါချုပ်ဦးသာလှရွှေက

“ဆရာမမှာ အခက်အခဲရှိပြန်ပလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . . ဖြစ်နိုင်ရင် ဆေး (၁) မှာပဲဆိုရင် အဆင်ပြေ ဝါတယ်”

“ခက်တယ် ဆရာမရေ . . . ရန်ကုန်ကတော့ လူတိုင်းနေ ချင်တာပဲ”

“ကျွန်မရဲ့ကလေးက သုံးတန်းပဲရှိသေးလို့ပါ ဆရာ . . မိမိအတွက် နယ်မှာဆိုတော့ . . . .”

ပြောရင်း ခင်မျက်ရည်ကျလာလေသည်။ ဆရာကြီးကတော့ ထင်သည်။ မိဆားစုကြောင့် မပြောင်းချင်တာလို့။ တကယ်တော့ ခင်သည် သားလေးကို ခင်သွားတဲ့နေရာမှာ ကျောင်းထား နိုင်တာပဲ။ ပြီးတော့ သူလည်းခင်ကို ငွေပို့နိုင်တာပဲ။ ရာထူးစာကံမဲ့ကိစ္စကို ခင်လက်လွတ် လိုက်ရတဲ့အသိက နာကျင်လှသည်။

“ဆရာမကို ကျွန်တော်တို့ သေချာပြန်စဉ်းစားပေးပါမယ်”

အင်တာဗျူးဝင်ဖြေပြီးကတည်းက ခင်စိတ်တွေဆောက် တည်ရာမရ။ ခင် A.L ဖြစ်ခဲ့တာ တစ်နှစ်တောင်ရှိပြီ။ လွယ်လွယ်နဲ့ ကထိကဖြစ်မဲ့ကိစ္စကို ခင်တို့ကြောင့် လက်လွတ်ရဦးမှာပါလား။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူက

“ဘယ်လိုလဲ ခင်... အလုပ်ထွက်မှာလား” ဟု တန်းမေး လေသည်။ ခင်မှာ ငိုချင်ရက်သိမ်းထားခဲ့သော မျက်ရည်တို့ကို နာကျင်မှု အစားထိုးအဖြစ် ဖြေသိမ်ရလေသည်။

“ငိုမနေပါနဲ့ ခင်... မလွမ်းလောက်မိအုံး... ကိုယ် ရှာကျွေးနိုင်တာပဲ”

ခင်သိက္ခာသည် သူ့ညအဆင့်သို့ တိုးကျသွားလေသည်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်၊ ရပ်တည်နိုင်ခွင့်၊ ခံစားနိုင်ခွင့်ကို အခြားလူတစ်ယောက်က ပယ်ချခွင့်ရှိသလား။

ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဆိုတာ ဘယ်မလဲ။

သူ့ခမျာ ဘာညာ... ဒီလိုမျိုးတောင် မတွေးထင်နိုင်တော့။ သူသည် ခင်အပေါ်တွင် အစွမ်းကုန်ရက်စက်ခြင်းမျိုးဖြင့် ရက်စက်နေပြီ။ ခင်မှာကိုယ်ပိုင်ဆိုတာ မရှိတော့ပြီ။

ခင်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်မိခဲ့ပြီ။ သို့အတွက် အဲဒီလက်ထပ်ခြင်းက ခင်ကိုချည်နှောင်သည်။ ထို့နောက် ခင်လိုလားချက် တွေကို နောက်ကျိနေစေလျက် ခင်ခံစား ချက်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။ တစ်ခုလိုချင်ရင် တစ်ခုမေး ဆပ်ရတာ မွေတာဟု ဆိုကြပါဆို။ လက်ထပ် ခြင်းအတွက် ခင်မေး လိုက်ရသော အရင်းအနှီးသည် ကုန်ကူးတာကြောင့် ပြောလျှင် အရှုံးချည်းပဲ။

***

ခင်ထက်လုပ်သက်နသော ဆရာမကလေးအား ဆေးမန်းသို့ ကထိကအဖြစ် ခင်အစားစေလွှတ်လိုက်ပြီး ခင်ကတော့ သရုပ်ပြုထက် အဆင့်အနည်းငယ်သာ မြင့်သိန်ရာထူးမှာပဲ တည်ရှိ နေခဲ့ရသည်။ ခင်တော့ ကြိုတိုင်းမိန်းကလေးတွေကို ဆုံးမသည်။

“အိမ်ထောင်မဖြုတ်နဲ့နော်... နောင်မှရတဲ့ နောင်တသိမယ်” တာပည့်မလေး မိက

“တီချယ်ကျတော့ ယူပြီးတော့... ”ဟု ရယ်ကဲ့တဲ့ နောက်သည်။

“သမီးရှယ် . . . မသိလို့ယူတာပေါ့”

စာရေးဆရာမကလေးက

“သိရင်လည်း ယူချင်ယူမှာပေါ့ တီချယ်”

“အမယ်လေး . . . ဒါကလက်တည့်စမီးကောင်းတဲ့ အရာ မဟုတ်ဘူး”

“သမီးကတော့ အဲဒီလောက်ထိ အိမ်ထောင်ရေးကို ကြောက်စရာ ကောင်းမယ် မထင်ပါဘူး တီချယ်. . . . သူ့အော်တိုင်း ကိုယ်လိုက် အော်ကြွေးဆို အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ရန်ပွဲတစ်ပွဲနဲ့တင် ပြီးတဲ့ အရာမျိုးလို့ထင်တယ် စိတ်ဝင်စားတယ်. . . ပြီးတော့ ယောက်ျားတိုင်းတော့ မကောင်းဘူးလို့မမြင်ဘူး”

“သမီး . . . ယောက်ျားတွေမှာ အတ္တအနည်းအများတော့ မှီမှာပဲ”

စာရေးဆရာမလေးက ပုခုံးတွန့်သည်။ တစ်ချိန်လုံးငြိမ် သက်နေသော မေက-

“တီချယ် . . . သမီးမွေးနေ့က လာမဲ့စနေနေ့ကျ တယ်. . . . အဲဒါ ရွှေရှမ်းကန်မှာကျွေးမလို့ . . . . တီချယ်ကိုလာခေါ်မယ်”

“အင်း . . . . အင်း”

ကိုလတ်ကို ခင်ကြိုမပြောဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပဲရက်တွေ ကုန်ကာ စနေနေ့ရောက်လာသည်။ စောစောစီးစီး အိမ်အလုပ်တွေ ပြီးအောင်လုပ်ကာ ရေငြိုးချိုးအလုပ်ပြင်ထားသည်။ သားကိုပါ ခေါ်သွားမည်ထ စိတ်ကူးရသည်။

တမည့်တွေရောက်လာတော့ ခင်ကဆိုင်ကို ဝင်ကာ

“ကိုကို . . . ဟို. . . ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့စားသောက်

လေ. . . . အဲဒါလိုက်ခွားမလို့”

ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်နေကြသော တမည့်တွေတို့ကြည့်ကာ မပြော ကျေနပ်ဟန်တော့မပြဘဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

“တီချယ် ကိုကိုက ကျေနပ်ရဲ့လား”

“မကျေနပ်လည်း အိမ်ရောက်မှပြောပေါ့”

“တီချယ်ကလေးနည်း မလွတ်လပ်လိုက်တာ . . . .

မိန်းမလည်း ဒီလိုပဲ . . . သူ့အဖေက အရမ်းချုပ်ချယ်တာ” အပြောခံရသော စာရေးဆရာမကလေးက

“ဟုတ်တယ် . . . အဖေက အချိန်နဲ့အတိအကျ . . . အခုထည်း

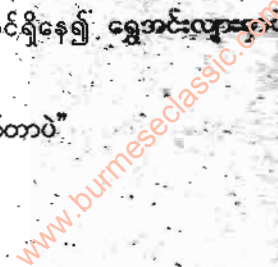
နေ့လယ် ၁၂ နာရီအရောက်ပြန်ရမယ်တဲ့ . . . စိတ်ညစ်ပါတယ် တီချယ်မှာ ယောက်ျားယူရင်တော့ လွတ်လပ်ထားမဲ့သူပဲ ယူမယ်”

“ရဲတွင်္က မလွတ်လပ်ဘူးလား”

“လွတ်လပ်ပါတယ် . . . . အရမ်းအလိုလိုက်တယ်. . . . သမီးက

သူနဲ့ကျမှ နေချင်သလိုနေရတာ. . . အိမ်မှာက ထောင်လိုပဲ” ရွှေရှမ်းကန်မှာ မဝီလာဆောင်ရှိနေ၍ ရွှေအင်းလျားတည် စားဖြစ်ကြသည်။ ဝီက

“တီချယ်သားလေးက သိပ်သွက်တာပဲ”

ဝကန်းတင်းချိုတွေသောက်လိုက် waiter ကိုခေါ် လိုက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေသော သားလေးကိုကြည့်ပြီး ခင်တို့လင်မယား ပြဿနာတက်တိုင်း သားချောင်ကုပ်နေရတာ သတိရသည်။

မေက "တီချယ် အချိန်ရပါတယ်နော်"

"အင်း ရပါတယ်"

ကျွန်းကိုသွားသည့် တံတားပေါ်မှာလမ်းလျှောက်ရင်း သူတို့ကို ကျောင်းတုန်းကအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောပြဖြစ်သည်။

"အဲဒီတုန်းကတော့ တော်တော်ပျော်ရတယ်..."

တပည့်တွေနဲ့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် စကားတွေပြောပြီး အိမ်ပြန် ရောက်တော့ "သိပ်ပျော်ခဲ့ရလား" ဟု ခန့်တဲ့ အမေးခံရသည်။

"ကိုကို မရွံ့ပါနဲ့"

သူကအဲသလိုပဲ အပြင်ထွက်တာ မကြိုက်။ ဘာမှန်းကိုမသိ။ ကြာတော့စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ သူ့မပြောဘဲ သွားချင်ရာ ခိုးသွားကာ အသိပေးလိုက်မိရင် အရွံ့ခံရပြီသာမှတ်။

"ဒါနဲ့ရဲထွဋ်ကောင်မလေးက ဘယ်တစ်ယောက်လဲ"

"ဪ... ဟိုစကပ်အကွဲလေးနဲ့ ဟော့ရှော့စတ်လာတဲ့ ကောင်မလေးလေ... ဆံဝင်ခါးလယ်လောက်ရှိတယ်... စာရေး ဆရာမ ပဲ... ချိုတဲ့ ဝတ္ထုထွက်တော့မှာလေ... ခပ်သွက်သွက်ကလေးပဲ... ရဲထွဋ်နဲ့ရှုပ်ချင်းလဲဆင်တယ်... နှစ်ယောက်လုံး ညိုညိုလေး"

တွေ... အဲဒီရဲထွဋ်က ကြိုက်စရာရှားလို့ ငါတပည့်လေးမှ ရွေးကြိုက်တာပဲ... စာရေးဆရာမနဲ့ ထုတ်ဝေသူ လိုက်တော့လိုက်ဖက်သားနော် တို့တို့"

"ဒီကောင်မလေးရှားက ပြန်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"

"နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီတဲ့... ခုမှစာအုပ်စထုတ်တာ... ခင့်တပည့်က သူပထမဆုံးထုတ်တဲ့ စာရေးဆရာမလေ... ရဲထွဋ်ကသိပ်သည်းတာတဲ့... ကောင်မလေးကနိုင်တယ်... ဒါဆို ဒါပဲ... ဟိုတယ်ဆယ်သုံးနှစ်တောင် အသက်ကွာတော့ ကလေးလိုပဲ အလိုလိုက်တယ်"

"ဘယ်တော့ ယူကြမလဲ"

"မသိဘူး... ကောင်မလေးက ခုမှ 3rd MB ကျောင်းပြီးနို့"

အများကြီးလိုသေးတယ်"

"ဟိုကောင်တော့ အဘိုးကြီးဖြစ်ပြီပေါ့"

ပြောပြီး သူ့ဟာသူရယ်နေလေသည်။

ကောင်းချင်ရင် ချက်ချင်း။ သူ့စိတ်အတိုင်းဆို ခင့်ခေါင်းမှူး လိပ်မည်။

"သူတို့ကလေးယူရင် ဒုက္ခပဲ"

"ဘာလို့လဲ ကိုကို"

"ကောင်မလေးကတယ်သေးတယ်... ဒါပေမဲ့ ရဲထွဋ်ကလေးဆယ်ကျော်သွားမှာ... ဒီကောင်သွားမရှိမှ ကလေးခိုရာမှာ"

"အင်း... ခင့်တပည့်လေးက ကံကောင်းမှာပါ"

“ဘာလဲ... မင်းက ကံမကောင်းနေလို့လား”

ခင်သူ့ကို စကားဆက်မပြောနေဘဲ တစ်ဖက်စောင်းအိပ်လိုက်သည်။

***

“တီချယ် ချိုလေ... သူ့ကိုကိုနဲ့ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပြီတဲ့ တီချယ်”

“အင်...”

“အဲဒါ... တစ်ပတ်အတွင်း ကြော်ငြာခိုင်းပေးပါ တီချယ်”

“ပြောလိုက်... တီချယ်က ပြောတယ်လို့... ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုယ်မြင်လို့”

အိမ်ရောက်တော့ ကိုလတ်ပြောလိုက်သည်။

“ရုတ်တရက်ကြီး ဘာအစီအစဉ်မှ မလုပ်ဘဲ လက်ထပ်ကြတယ်တဲ့... ဒီကောင်မလေး လုပ်ချင်တာလုပ်လိုက်ပြန်ပြီ... တန်ဖိုးမရှိရာကွအောင်လုပ်တယ်”

သူ့စာခင်စကားကို ချေပသည်။

“ငါ့တော့ ရဲထွဋ်ဘက်ကတွေးတယ်... သူ့အသက်က ခုပဲ သုံးဆယ့်ငါး ကောင်မလေးက နှစ်ဆယ့်သုံး သင့်တော်ပါတယ်ကွာ... ရဲထွဋ်က အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ပဲ... ကျောင်းထားပေးနိုင်တာပဲ”

“ဪ... ခင့်တပည့်က ဆရာဝန်လောင်း... စာရေးဆရာဝန်”

“ဘာဖြစ်လဲ... မလိုပါဘူး... ဆရာဝန်လောင်း ဘာလုပ်ရမလဲ... လစာက ဘယ်လောက်ကောင်းလို့လဲ... စာရေးဆရာဝန်အောင်မြင်နေပြီလား... ဒါတွေအကုန်လုံး ရဲထွဋ်လုပ်ရမှာ... ကျောင်းပြီးအောင်ဆက်ထားရမယ်... အောင်မြင်အောင် သူကတွေ့ကုန်ခံရမယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင့်တပည့်က M.B.B.S ဘွဲ့ရမှာပဲ မတန်သလိုဘဲ... နှမြောတယ်... ငယ်လဲပေးသေးတယ်”

ခင်ကတပည့်အတွက် ညီမလေးရီတွေေးသည်။

မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ဆိုတာ မကြာခင် ဝါဝင်တော့မည်။

အချိန်က ကြာတော့မည်။ ပြီးတော့ ကောင်မလေးအဖေက သဲသဲလှုပ် ရဲထွဋ်တော့ မီးတောင်ဝကိုလက်နှိုက်မိခွားသလိုပဲ။

ဘာတွေဖြစ်ကြဦးမှာပါလိမ့်။

ခင်က အိမ်ထောင်ရေးထဲမှာ စိတ်ညစ်နေသူ။ အခု ခင့် တပည့် ခပ်ရဲရဲ သတ္တိခံမလေးက မင်္ဂလာဆောင်ကို မလုပ်သေးဘဲ အရင်ထက်မှတ်ထိုးသတဲ့။

***

“ချစ်လို့တီချယ်”

“မိတ်လိုက်တာ”

“အခုတော့ ဒီလိုပဲ မြောကြမြင်ကြမှာပဲ တီချယ်... လူဆိုတာ အခြေအနေအချိန်အခါအရ ကြုံလာရရင် မလွဲရှောင်နိုင်ကြပါဘူး... ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ကျတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ လင်ရက်ကောင်းပကောင်း ချက်ချင်းမဆုံးဖြတ်နိုင်ပါဘူး... လက်ထပ်ပြီးဆယ်နှစ်ကြာမှ ကိုယ့်ယောက်ျားအရည်အချင်းကို သိနိုင်တာမျိုး... ကိုရဲထွဋ်ကို လက်ထပ်တာချစ်လို့... ပြီးတော့ သမီးမှာ တွယ်တာရမဲ့အနေအထားမို့ အားကိုးတယ် တီချယ်”

“သမီးမှာ မိသားစုရှိတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ သမီးနဲ့ နားလည်မှုမရှိကြဘူး... လူဆိုတာပျော်တဲ့နေရာ ရှာကြတာပဲ တီချယ်”

“ဒါနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကလေး”

“ရိုပါသေးတယ်... လူနှစ်ယောက်လက်ထပ်တာ လူနှစ်ယောက်ချစ်ဖို့ပါပဲ တီချယ်... မင်္ဂလာဆောင်ဆိုတာ သူများ ပစ္စည်းလက်ဖွဲ့တာ တင်တောင်းတာတို့ကို တန်ဖိုးလို့ သတ်မှတ်ပြီး လုပ်နေကြတဲ့ ထုံးစံကြီးပါ... သမီးက တန်ဖိုးဆိုတာကို ကိုယ့်ကို ချစ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်ချင်တယ်... ကိုယ်နဲ့ပတ် သက်ရင် ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပဲ ဦးစားပေးတဲ့လူ... ကိုယ့်ကို သဲသဲလှုပ်ချစ်တဲ့လူ... အဲသလိုလူကို ရွေးခဲ့တာ... ကိုယ့်ကိုကိုယ် နိမ့်ကျတယ်လို့ မထင်ပါဘူး”

“မှားပသွားနိုင်ဘူးလား သမီး”

“ချိုလုပ်တဲ့ အလုပ်တိုင်းအမြဲစဉ်းစားပါတယ် တီချယ်... သမီးကိုယ့်ကိုကိုယ်ယုံတယ်... ကိုယ့်မှားကိုယ်ချွန်ခဲ့တဲ့လူပဲ... ဆုံးဖြတ်ချက်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှမမှားခဲ့ဘူး... မှားလည်း သိပ်ပြုသောနာမဋ္ဌိဘူး... တစ်ဘဝလုံးစာ အိမ်ထောင်ရေးမှာ မြေမြှုပ်မထားဘူး... ရအောင်ပြန်တူးဖော်ပြီး သမိုင်းအသစ်ပြန် စမယ်... အဓိကက သတ္တိရှိဖို့နဲ့ လူတွေကို ဝရမစိုက်ဖို့ ပါသဲ... ဒီဆေးကျောင်းမှာက သမီးလို အပြင်စီးပွားရေးလုပ်တဲ့လူနည်း တယ်... အပြင်လောကနဲ့ ငွေအကြောင်း လူအကြောင်း သိပ်သိကြတာမဟုတ်ဘူး... မိဘပို့တဲ့ငွေနဲ့ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ လုံးပန်း နေတဲ့လူကများတယ်... သူတို့ကဲ့ရဲ့ရင် ကိစ္စပမ္မိပါဘူး တီချယ်... သူတို့ သမီးကို ထမင်းလာကျွေးမှာမဟုတ်ဘူး... ကိုယ့် သမိုင်းကိုယ်ရေးရတာပါ တီချယ်ရယ်”

ဒီကောင်မလေး သတ္တိကိုသြချသည့်။ ယောက်ျားယူထားမှားဟင်းရွက်ကန်စွန်းလို့ပဲ ကောက်ယူသည်။ ခင်အဖြစ်တုန်း ကတော့... ပြန်မတွေးချင်။

***

ထို့နောက်ပိုင်းခင်သည် ပုံမှန်ပဲ ခင်ရဲ့နေ့စဉ်တွေ ဖြတ်သန်းရသည်။ အရွှေကို ဆိုင်မှာကုန်ခိုင်းပြီး ရက်သိပ်မကြာခင် သူ့ပိဘတွေ ခင်တို့နဲ့နေဖို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြသည်။ ခင်မှာ တာဝန်တွေ ခေါင်းပေါ်ပိကျလာလေသည်။ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးက အသက်ကြီးတော့ နားအေးပါးအေး နေချင်ကြသည်။ ညဘက် တီဗွီဖွင့်လျှင်တောင် ခင်တိုးတိုးပဲ ဖွင့်ရသည်။ အဘိုးကြီးဘုရား ရှစ်နိုးချိန်ဆို ခင်စကားမပြော။ အသံကျယ်ရင် အာရုံမရမှာဆိုးလို့ ဖြစ်လေသည်။

“ဟင်းကပေါ့တယ်”

“ငရုပ်သီးအရောင်လျှော့ထည့်”

“ငပိရည်က သခွားသီးလေးနဲ့မှ”

“ရေနှေးကြမ်းကို တစ်နေ့တစ်ခါတည်းပေးပါ”

ခင်မညည်းမညှပ်ပါ။ သို့သော် ကျောင်းကတစ်ဖက် သားကတစ်ဖက်ကြာလျှင် ခင်တော့ဒုက္ခပဲ။ ထင်တဲ့အတိုင်းပင်။ သိပ်မကြာ။ ခင်ဖျားလေသည်။

အရွှေက “အစ်မက ပျောက်ပျောက်ပါ” ဟု ညည်းညူလေသည်။ ပြီးတော့ ခင်ညဘက်တွေ သိပ်အိပ်မရချေ။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဟိုစဉ်းစား ဒီစဉ်းစားနဲ့။ လူကမျက်ကွင်းညှိကာ ပိန်ကျသွားသည်။ အင်္ကျီတွေတောင် ချောင်သွားသည်။

ကျောင်းမှာကလေးတွေ ရယ်မောနေတာတွေလျှင် ခင်

၂၈ မြူဖွန်းချို (ဆေးတက္ကသိုလ်)

အားကျပါသည်။ ခင်မှာတော့ ဟန်ဆောင်မှုတွေနဲ့ပင်ပန်းလိုက်တာ။ တစ်နေ့စာရေးဆရာမကလေးနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲစကားပြော ဖြစ်သည်။

“တီချယ်ပိန်သွားတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် . . . စိတ်ရှုပ်လို့”

“စိတ်ရှုပ်တာများ မေ့ပစ်ပေါ့ တီချယ်”

“မလွယ်ဘူးသမီးရဲ့”

“ရှင်းစရာရှိတာမရှင်းရင် ပိုရှုပ်မှာပေါ့ တီချယ်”

ခင်ရယ်မိလေသည်။

“သမီးက ငယ်သေးတာကိုး”

“တီချယ် တကယ်ထင်သလားဟင်”

“ဘာကိုလဲ”

“အိပ်ထောင်ကျသွားတဲ့ပိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်ထေ တော့မလဲ တီချယ် . . . ရင်ကျက်သင့်သလောက် တည်ငြိမ်လာတာပဲ”

“ဒါနဲ့ သမီးအဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေတယ် တီချယ်”

“အင်း . . . စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့”

***

တကယ်တမ်း ခင်စောင့်ကြည့်ရမည်မှာ ခင်ကိုယ်ခင်သာ ဖြစ်လေသည်။ ခင်ညနေကျောင်းကပြန်လျှင် ဈေးဝယ်ရမည်။ ချက်ရမည်။ ယောက္ခမတွေကို အရင်ခူးကျွေးရမည်။ ပြီးတော့ သားကိုကျွေး။ ပြီးရင်နောက်နေ့အတွက် လက်ချာနတ်စံတွေကြိုရေးရမည်။ ကိုကိုပြန်လာရင် ထမင်းအတူစား။ နောက်အိပ်ရာဝင်ရမည်။

“ဟင်”

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်သလား။

ခင်မတွေးရင်းအဖြေမရ။

Lab room ထဲက electron microscope တွေကို ကျောင်းသူလေးတွေချိန်တာကြည့်ပြီး ခင်သတိဝင်မိသည်။

အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ . . . မှန်ဘီလူးနဲ့ဖြူရာမှ အဖြေတွေမှ မဟုတ်။ အင်း . . . ။

ခင်ကို သူ့နောက်အကြိမ်များစွာ သဝန်တိုဦးမည်။

ဝိတ်ပင်ဦးမည်။

သူ့ကြောင့် ခင်ငိုရဦးမည်။

ရယ်ရဦးမည်။

ဝိတ်ဆိုးရဦးမည်။

သို့သော် ရင်ခုန်စရာကား မရှိတော့ . . . . . ။

မီးစာသည် မီးစွဲလောင်လျက်ကနေပြီး ကုန်သွားရသကဲ့သို့

၂၂ ဖြေရှင်းချက် (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ခင်လည်း သူ့နဲ့ထိတွေ့နေပြီး သူ့ကိုစိတ်ကုန်လာရသည်။

တစ်နေ့မှာ စာရေးဆရာမကလေးက

“အာကာနဲ့ ကိုကိုလမ်းမှာတွေ့တယ်တဲ့ ဝီချယ် . . . အာကာတယမင်းခင်ဆိုတဲ့ နာမည်ကြားယုံနဲ့ ရင်တွေခုန်လိုက်တာတဲ့ သူကလင့်ခရုတတွေဘာတွေနဲ့ . . . အရမ်းချမ်းသာနေပြီတဲ့ . . . သူလည်း သမီးသုံးယောက်ရနေပြီ ဆိုလားပဲ . . .”

ခင်ထူးပြီး ဘာမှမခံစားရပါ။

ခင်ရင်သည် လှိုင်းထပြီးငြိမ်သက်ခဲ့လေပြီ။

ခင်သည် ခင်တည်ဆောက်ထားသော အိမ်ထောင်ရေးမှန်အိမ်မှာ

မီးစာအဖြစ် သေသည်အထိ အထွန်းခံခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

သေချာသည်က ခင်မီးစာဖြစ်ရတာကို နှစ်မြို့ခြင်း မရှိသော်ငြား တွန့်လှန်နိုင်စွမ်းကင်းမဲ့သူလည်း ဖြစ်ပြန်လေသည်။

ချစ်ခင်လေးစားလျက် . . .

General Secret

ဖြေရှင်းချက် (ဆေးတက္ကသိုလ်)

13-10-2001 (Sat)

2:04 (A.M)

